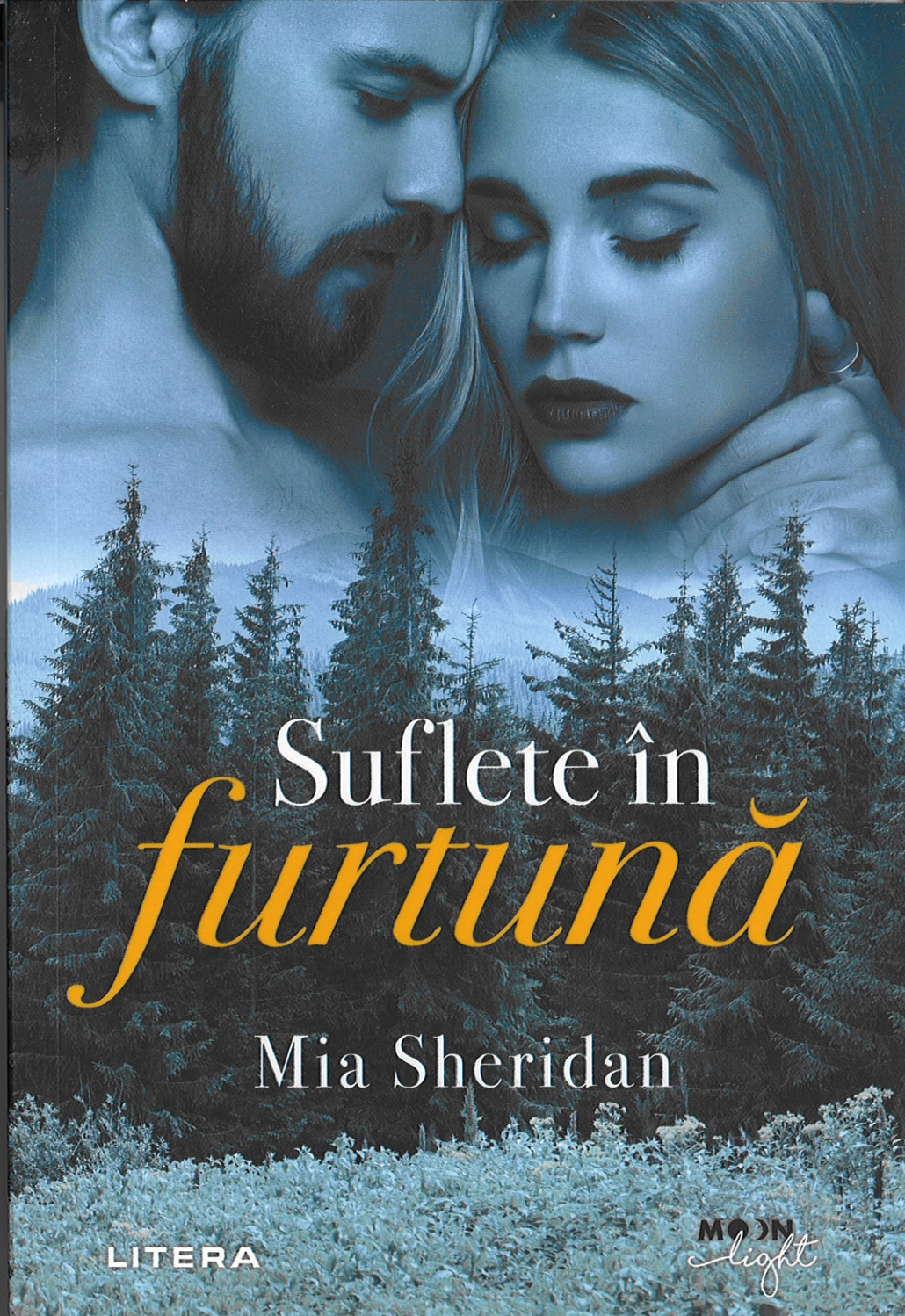
Suflete în
furtună
Mia Sheridan
LITERA
MOON light

Dane a fost pentru ea primul bărbat pe care l-a sărutat și singurul pe care l-a iubit vreodată – însă căsnicia lor s-a stins înainte chiar de a începe cu adevărat, lăsând răni profunde și dureri neplânse. Acum, Audra a reușit să își croiască o viață tihnită și retrasă, ocupându-se de o florărie în care și-a pus tot sufletul și tot talentul. Situația se schimbă însă când Dane intră din nou, în mod neașteptat, în viața ei, la fel de fermecător ca întotdeauna și încă reușind să o tulbure mai mult decât a făcut-o vreodată cineva. Va reuși să se încreadă din nou în el, mai ales când de asta ar putea depinde propria… viață?

Când Dane se oferă se piloteze propriul avion pentru a o duce pe fosta soție din California în Colorado și a îndrepta o nedreptate a cărei victimă fusese chiar Audra, nu s-a gândit nici o clipă la groaznica întorsătură pe care o vor lua lucrurile și la pericolele pe care le vor avea de înfruntat împreună. Avionul lor se prăbușește însă într-o zonă muntoasă izolată înzăpezită, astfel că cei doi se văd nevoiți să se bazeze doar pe propriile forțe – și unul pe altul. Oare această a doua mare încercare prin care trec Dane și Audra le va aduce sfârșitul sau le va salva sufletul – și iubirea?

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7822-5
9 786063 378225
eBook disponibil

Mia Sheridan

Suflete în *furtună*

Traducere din limba engleză și note
TEODORA MAFTEI

LITERA
București

Dane's Storm
Mia Sheridan
Copyright © 2018 DANE'S STORM by Mia Sheridan.
Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei cărți.

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Suflete în furtună
Mia Sheridan

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Coperta: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHERIDAN, MIA
Suflete în furtună / Mia Sheridan;
trad. din limba engleză: Teodora Maftei –
București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7822-5

I. Maftei, Teodora (trad.)

821.111

Această carte îi este dedicată lui Darcy, fluturașul meu drag, trandafirul meu purpuriu.

Racul

Extrem de ocrotitor și deosebit de devotat,
racul merge până în pânzele albe pentru a-i ocroti pe cei dragi.

Prolog

În timp ce își clătea ceașca de cafea în chiuveta din bucătărie, Flynn Purdom urmărea cum fulgii de zăpadă se așterneau pe la colțurile ferestrei din fața lui, căzând din văzduhul întunecat, lipsit de nori. Accesase benzile de frecvență pentru radioamatori și asculta buletinul meteo ce prevestea sosirea unei furtuni în zilele ce aveau să vină. Câteva furtuni traversaseră deja regiunea, dar, odată ajunse în dreptul cabanei lui, nu provocaseră decât o scădere nesemnificativă de temperatură și câțiva centimetri de zăpadă depusă. Aruncase o privire în sus puțin mai devreme, când verificase capcanele, și înțelesese că urgia furtunii se dezlănțuia la altitudini mai mari.

Natura, în furia ei, putea fi perfidă, dar el prefera să înfrunte natura decât să se lupte cu împieliții din guvern care făceau ravagii în Statele Unite. Rudele îi spuseseră că nu era zdravăn la minte dacă se muta singur acolo, dar nici că îi păsase. Erau niște idioți cu toții. Probabil că nici măcar n-aveau să bage de seamă când venea guvernul peste ei să-i ridice; erau prea ocupați să se holbeze la telefoanele mobile, citind cele mai noi bârfe de la Hollywood, ori să stea pe vreo rețea de socializare, citind despre ce a mâncat la cină vreun puști pe care abia dacă îl știau din școala generală. Erau ca niște oi zevzece, duse la tăiere. Nu era însă și cazul lui. Nu, nenică. Hai să vedem cine are să-l mai facă nebun atunci.

Căscând, își șterse ceașca și o așeză în bufet, alături de farfuria și de tacâmurile folosite la masa de seară, pe care le spălase și le pusese

la uscat cu câteva ore în urmă. Cum se trezise dis-de-dimineață, patul era grozav de îmbietor, dar era încă devreme.

Pe când se îndepărta de chiuvetă, îi sări în ochi un fâlfâit de aripi de un albastru strălucitor, care înlăturase un strat de zăpadă de pe pervaz. Făcând cale întoarsă, Flynn se dădu mai aproape, doar că, pe cât de repede își făcu apariția acel fâlfâit de aripi, pe atât de repede se făcu și nevăzut. Mai mult ca sigur, fusese doar vârful aripii unui sturz albastru, dar îl făcuse să privească din nou pe fereastră, înspre șopronul de lemne. „Fir-ar să fie!" Dacă a doua zi s-ar fi pornit furtuna acolo, nu i-ar fi convenit să fie nevoit să-și târască picioarele până afară, când ar fi putut rămâne bine mersi la căldurică, în confortul cabanei lui. Suspinând, se îndreptă spre ușă, își puse șuba pe el și își încălță ghetele.

Stelele dădeau să se ivească pe bolta cerească în timp ce fundalul căpăta o nuanță închisă de gri. Luă din șopron un braț de lemne de foc, și, pe când se întorcea la cabană, ieșiră și ei din pădure. Flynn se opri. „Ce Dumne...?" Scoase un mormăit surprins, iar o buturugă îi căzu din vârful grămezii drept la picioare.

Un bărbat cu ochii sălbatici, cu pielea îmbujorată, sclipind umedă de sudoare, purta pe brațe o femeie care stătea cuibărită la pieptul lui. Uimit, Flynn își mută privirea spre ea. În mod evident, părăsise deja această lume – pielea îi era albă ca omătul, iar trupul îi era țeapăn. În timp ce Flynn privea cu ochii măriți de uimire, bărbatul scoase un geamăt agonizant și căzu în genunchi, strângând în continuare în brațe corpul neînsuflețit al femeii.

Flynn lăsă jos lemnele de foc și o luă la fugă după stația sa.

Capitolul 1

Audra

Am virat la un colț de stradă și, din mașină, am început să zăresc munții în depărtare. Cumva, panorama grandioasă încă îmi provoca un suspin lăuntric, ce mi-a pătruns direct în oase. Erau minunați. Trainici și neclintiți. Într-o lume în care nu poți fi sigur de nimic, pe ei știam că mă puteam bizui de-a pururea.

La ora nouă dimineața, erau împrăștiate în parcarea de la serviciu numai câteva mașini. Cele mai multe dintre ele erau ale unor furnizori de servicii care dețineau câte un spațiu – de birouri sau comercial – în depozitul de cărămidă pe care intenționam să-l transform într-un magazin universal pentru nunți.

După ce am parcat și m-am dat jos din mașină, am deschis portbagajul și am scos din el aranjamentele florale voluminoase și crenguțele decorative pe care le cumpărasem în dimineața aceea de la târgul de flori. Cu ochii închiși, am inhalat parfumul dulce și îmbătător al crinilor. Am închis portbagajul cu mâna rămasă liberă și m-am îndreptat spre intrarea în clădire.

În urmă cu șapte ani, mi-am vândut puținele lucruri de valoare – verigheta bunicii, câteva obiecte de anticariat din pod – și mi-am deschis o afacere cu flori: Thistles and Thatch[1]. La acea vreme, abia câștigam suficienți bani cât să plătesc factura la curent, dar clădirea

[1] În limba engleză, în original, „Scaieți și Paie" (n.tr.)

în sine era achitată. Când s-a prăpădit tatăl meu, mi-a lăsat casa moștenire, așa că am reușit să o scot la capăt fără vreun credit ipotecar. Fiind la început de drum, am așteptat răbdătoare ca afacerea să se dezvolte, în timp ce-mi șlefuiam talentul și-mi descopeream propriul stil.

La început, neavând prea mulți bani pentru accesorii, a trebuit să fiu inventivă, așa că, pentru a face buchetele de flori, m-am folosit de tot felul de materiale, de la pânză de sac până la saci vechi de grăunțe sau sfoară. Ca să le promovez, spuneam că erau proaspăt aduse de la țară. Am încercat o mulțime de combinații unice până le-am găsit pe cele potrivite, cum ar fi *Protea* sau eucaliptul, la care chiar adăugam ocazional crenguțe decorative cu fructe. Am folosit plante pe care alți florari le-ar fi considerat bălării, dar care pentru mine erau naturale și încântătoare în combinație cu florile clasice. Pe lângă asta, scriam de mână fiecare bilețel cu mesaj, dând astfel o notă unică și personală fiecărui buchet. Aranjamentele mele au devenit populare, iar afacerea a crescut. În unele zile, stăteam în prăvălie toată dimineața să fac buchete, iar după-amiaza și seara mergeam să le livrez. După un timp, am reușit să mă ocup de câteva petreceri și atunci mi-am dat seama că din nunți și din evenimente se făceau banii grei. Prin urmare, am început să investesc mare parte din câștiguri în anunțurile publicitare din revistele pentru mirese și din presa locală.

Când viitoarele mirese au început să-mi ceară periodic recomandări ale altor furnizori, mi-a venit o idee: ce-ar fi să le închiriez specialiștilor în nunți spațiul rămas nefolosit? Ne-am fi putut recomanda reciproc, și, în fond, mireselor le-ar fi convenit să găsească toți furnizorii de servicii necesari la un loc. Stăteam în Colorado, iar depozitul se afla la periferia orașului, în cartierul Laurelton; în mod normal, nu venea multă lume prin zonă, dar ar fi fost minunat pentru clienți să poată merge într-un singur loc pentru a-și satisface o gamă largă de nevoi. Cel puțin, așa speram. Mizam pe asta – la propriu.

I-am dat unui fotograf spre închiriere unicul spațiu utilizabil rămas și, cu banii din chirie, am înființat treptat mai multe birouri

și studiouri. Galeria pentru Mirese număra atunci fotograful de la începuturi, un cameraman, o papetărie, un salon cu rochii de mireasă și, nu peste mult timp, Patiseria lui Baptiste, pentru care a fost nevoie de un spațiu special amenajat, care să poată găzdui laboratorul gastronomic al unui maestru bucătar, lucrările urmând să fie finalizate în luna următoare sau cam așa ceva.

În ultimii doi ani, mâncasem aproape la fiecare masă sendvișuri cu unt de arahide, nu-mi cumpărasem nici măcar un rând nou de haine și dădusem până la ultimul bănuț din profit pe construcție. Când i-am trecut pragul pentru prima oară, mi-am simțit inima plină de mândrie.

Am schițat un zâmbet și, în vreme ce îmi aruncam privirea prin holul principal, am tras în piept parfumul florilor și mirosul de zugrăveală proaspătă. Clădirea era atunci un amestec nemaipomenit de vechi și nou, antic și contemporan, lucrurile potrivindu-se exact așa cum sperasem atunci când totul era doar în imaginația mea. Aveam sub picioare podeaua din lemn masiv de culoare închisă, pardosită cu scânduri late, elegantă și rustică deopotrivă, iar pereții din cărămidă formau un contrast perfect cu strălucirea mărețului candelabru de cristal atârnat de tavanul înalt de la etajul doi. La dreapta și la stânga erau spații comerciale, iar în partea din spate se găsea scara, cu treptele-i late. Spațiul de la etajul superior era deschis și avea niște balustrade din oțel vechi. Sistemul audio pe care îl instalasem reda în surdină o muzică clasică ce-mi mângâia sufletul. Chiar în fața mea erau o masă veche, rotundă, pe care o găsisem într-un talcioc, și un imens aranjament floral, pe care îl schimbam săptămânal. Aranjamentul din acea săptămână era alcătuit din trandafiri roz, *Astilbe*, degețel, ciulin, fructe de lemn câinesc și eucalipt cu semințe. Mi-am trecut degetul peste un rug, am simțit prospețimea aranjamentului floral și mi-am zis că avea să mai reziste câteva zile.

Am zâmbit din nou, cuprinzând cu ochii tot spațiul. Odată ce am achitat împrumutul contractat pentru finalizarea lucrărilor de construcție, am început să-mi canalizez investițiile către anunțurile publicitare.

– Ce dimineață frumoasă, nu-i așa?

Când am întors capul, l-am văzut pe Victor trecând pragul magazinului său.

– Așa-i. Am auzit că s-ar putea să ningă săptămâna asta. Deja simt mirosul de zăpadă.

M-am îndreptat către el, iar Victor, aplecându-se ușor ca să miroasă parfumul crinilor din brațele mele, a spus oftând:

– Crinii și prima ninsoare. Ar trebui să se facă un parfum așa.

– Probabil există deja astfel de odorizante de cameră, dar sunt sigură că mirosul lor n-are nici o treabă cu realitatea, am replicat eu.

Victor s-a întors în magazinul lui, iar eu m-am dus după el.

– Probabil ai dreptate. Nu poți produce perfecțiunea naturii, deși asta nu-i împiedică pe cei de la Glade să tot încerce – sau companiile producătoare de dușuri vaginale, dacă tot veni vorba.

Eu am izbucnit în râs, iar Victor rânji cu toți dinții.

– Ce absurd...

– Și totuși, e adevărat. Hai să vezi fotografiile soților Bell și Larkin! Vor ajunge peste vreo jumătate de oră.

Am lăsat florile pe biroul lui și m-am dus la pozele alb-negru pe care Victor le așezase pe masa dedicată sesiunilor de vizionare și la albumul foto pe care îl realizase pentru clienții lui. Îmi plăcea la nebunie stilul lui Victor – o combinație de fotografii regizate și fotoreportaje. Prindea clasicele cadre pe care și le dorea orice mireasă – tăierea tortului, dansul mirilor, aruncarea buchetului –, dar reușea să surprindă și momente magice, spontane, neregizate. *Fotografiile lui erau autentice.* Acelea erau preferatele mele. În timp ce studiam atent fotografiile, am dat de una cu totul aparte. Micuța fotografie îl înfățișa pe mire în timp ce își aștepta mireasa în fața altarului. Într-un colț se zărea mireasa pășind înspre altar. Era limpede că mirele o vedea în rochie de mireasă pentru prima oară. Mirele era tânăr, chipeș, avea părul negru și ochii deschiși la culoare. Era genul de om căruia îi jucau adesea ochii de bucurie cu mare ușurință. Am râs în sinea mea. „Nici măcar nu-l cunoști." Am zăbovit totuși cu privirea asupra feței lui. Nu pot spune că îmi era ceva familiar.

Pe chipul bărbatului se puteau citi veneraţia şi adoraţia - şi ambele mă măcinau pe dinăuntru, răscolind în mine o rană veche.

M-am întors spre Victor, cu un zâmbet deosebit de cald şi uşor încordat. M-a analizat preţ de câteva clipe.

– La asta se reduce totul, nu-i aşa? mă întrebă el blând, făcând semn spre fotografie, cu ochii fixaţi tot asupra mea. Noi facem rost de toate brizbizurile, dar totul se rezumă la asta până la urmă, nu? La privirea asta.

Am încuviinţat din cap, după care am întrerupt contactul vizual.

– Da... Cam aşa ceva, am zis eu zâmbind. Este un album minunat, Victor! Sunt sigură că se vor bucura enorm. Mai bine pun astea în apă, am spus eu luându-mi florile de pe birou. La nouă şi jumătate trebuie să mă văd cu o mireasă care mi-ar putea aduce venituri uriaşe, aşa că... mai bine merg să mă pregătesc.

– Sunt sigur că o s-o dai pe spate. Mult noroc!

– Mersi, am strigat în timp ce ieşeam. Chiar am nevoie.

Am urcat treptele şi am mers tot înainte, spre prăvălia mea. Îmi păstrasem pentru mine unul dintre spaţiile mari. În camera încăpătoare din spate se aflau câteva dispozitive de răcire şi vreo două mese de lucru măricele. În mod convenabil, tot acolo era şi liftul care ducea la o uşă laterală de la etajul inferior, astfel încât să-mi pot cără mai uşor la maşină aranjamentele florale gata de livrare. Mai cu seamă însă îmi dorisem să pot privi pe fereastră, de la birou, priveliştea munţilor. Cumva... mă linişteau.

Îmi muşcam buzele pe măsură ce păşeam. Mă încerca un sentiment de... melancolie şi simţeam un gol în stomac pe care nu-l avusesem atunci când intrasem în clădire. Poza aceea mă tulburase. Evoca o tristeţe pe care o credeam de mult estompată, o amintire înceţoşată care iniţial mă lăsase fără suflu, dar care se risipise în timp. De ce simţisem brusc, în atelierul lui Victor, o presiune care îmi strivea pieptul?

M-am încruntat şi, în timp ce încetineam ritmul, am auzit nişte voci venind dinspre prăvălie. Ştiam deja că asistentul meu, Jay, sosise de la ora 8, dar prima mea întrevedere cu Felicity McMaster, mireasa despre care îi spusesem lui Victor, era programată peste

25 de minute. Mă furnica toată pielea. „Doamne-ajută să nu fi ajuns mai devreme!“ Nu eram pregătită. Faptul că trebuia să dau tot ce era mai bun în mine ca să-mi pot vinde munca îmi dădea o stare de neliniște. Iubeam să fac aranjamente florale, iar factorul artistic îmi umplea inima de bucurie. Restul era un rău necesar. Trebuia să afișez o expresie serioasă.

„Fotografia aia afurisită!“ Mă simțeam luată prin surprindere și nici măcar nu știam de ce. Mă simțeam de parcă m-aș fi plimbat pe un teren pașnic, bine cunoscut, iar o mină terestră ar fi explodat chiar la picioarele mele. Nu mi se mai întâmplase asta de multă vreme. De foarte multă vreme. „Vino-ți în fire, Audra!“

M-am oprit puțin și am intrat într-un spațiu gol, care avea să găzduiască în curând Patiseria lui Baptiste. Am tras adânc aer în piept și mi-am făcut curaj să-mi continui drumul înspre prăvălie.

– Bună dimineața, a spus Jay atunci când am deschis ușa.

De la biroul lui, a făcut ochii mari la mine, în semn că și el era la fel de surprins că deja erau acolo cele două femei așezate la masa rotundă, unde obișnuiam să mă întâlnesc cu clienții.

– Audra Kelley, acestea sunt Felicity McMaster și mama ei, Alice, mi-a spus Jay, arătând către ele.

Mi-am continuat drumul și, schițând un zâmbet, mi-am mutat florile de pe brațul drept pe brațul stâng, astfel încât să pot da mâna cu cele două femei. Felicity era o blondă zveltă, cu un nas delicat, în vânt, și niște ochi albaștri mari, iar pe deget purta un inel cu o piatră cât Gibraltarul. Alice era o versiune mai în vârstă a lui Felicity. Firește că știam deja cine erau. Văzusem o poză cu ele în ziarul local, la rubrica de stil, iar apoi căutasem fotografia de logodnă a lui Felicity.

– Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Îmi pare rău, dar am înțeles cumva greșit ora la care trebuia să ne întâlnim? Vă rog să mă scuzați că v-am făcut să mă așteptați.

– Nu, nu, a spus Alice, fluturând din mână. Astăzi avem pur și simplu de făcut o mulțime de lucruri și trebuie să terminăm aici până la 9:45. Nu ne-am gândit că ar putea fi o problemă dacă am veni mai devreme.

– Nu, bineînțeles că nu e nici o problemă, am mințit eu.

Am împins mănunchiurile de flori spre Jay, iar el s-a făcut nevăzut pe ușa care dădea spre camera din spate, zâmbindu-mi încurajator peste umăr. Mi-am dat jos haina, am pus-o pe spătarul scaunului, mi-am așezat poșeta pe podea, apoi am luat loc lângă Felicity.

– După cum îți poți da seama, planificarea unei nunți cu cinci sute de invitați este o misiune destul de dificil de realizat în numai două luni. Avem nevoie de cei mai buni furnizori de servicii, care să ne ajute să o scoatem la capăt.

– Da, bineînțeles, am zis eu zâmbitoare.

Știam deja câte ceva despre nuntă din prima convorbire telefonică pe care o purtasem cu Alice. Contractul acesta îmi putea aduce venituri *uriașe*. O revistă locală pentru mirese urma să ilustreze nunta la rubrica „nuntă de iarnă", iar eu deja îmi lăsasem mintea să zboare la conceptele de design. O nuntă de iarnă – cu bugetul menționat de familia McMaster – ar fi fost pentru mine o oportunitate de a face ceva inedit și ieșit din comun. Desigur, mi-ar fi putut aduce *gratuit* și o publicitate nemaipomenită, iar eu aveam nevoie de orice era *gratuit*.

– Sunt onorată că am ocazia să realizez conceptele de design pentru nunta ta. Dacă nu te superi, aș vrea să te întreb cum ai dat de mine.

Fusesem șocată când mă sunaseră să stabilim o întâlnire, ținând cont că ar fi fost o binecuvântare pentru orice furnizor de servicii să se ocupe de evenimentul lor, mai ales că eu încă eram la început de drum.

– De fapt, a spus Alice, am participat în urmă cu câteva luni la evenimentul Arta în Licitație, pentru care tu ai realizat aranjamentele florale. Nu am mai văzut niciodată aranjamente atât de frumoase. Am aflat cu surprindere că fuseseră făcute de un designer florar fără renume, dar tot am vrut să ne întâlnim cu tine.

„Designer floral fără renume. Tot am vrut să ne întâlnim cu tine." Oarecum stânjenită, am reușit să schițez un zâmbet discret.

– Ei bine, vă mulțumesc. Apreciez.

Obținusem acel contract dintr-o pură întâmplare, dar datorită lui reușisem să organizez și alte evenimente caritabile mai sofisticate. Grație acelor proiecte neprevăzute, putusem achita o bună parte din împrumutul datorat băncii. Am tras lângă mine caietul de schițe, am luat pixul din mijlocul mesei și i-am scris numele lui Felicity pe hârtie, în partea de sus.

– Aș vrea să începeți prin a-mi spune cum ar trebui să arate aranjamentele florale în viziunea voastră.

Felicity i-a aruncat o privire mamei ei.

– Bujori, trandafiri și lalele.

Flori de primăvară pentru o nuntă de iarnă? Pfui! Numai cei bogați și faimoși ar fi putut crede că natura are să se supună voinței lor.

– Sunt conștientă că vor trebui aduse de la o seră, a adăugat mama ei râzând, dar asta este ceea ce își dorește Felicity. I-a zâmbit îngăduitoare fiicei ei, ca și cum se mândrea cu presupusa slăbiciune a lui Felicity de a lua decizii dificile și costisitoare. Ceilalți cinci florari cu care ne-am întâlnit ne-au asigurat că nu va fi nici o problemă în acest sens.

Mi-a stat inima-n loc. *Cinci?* Am încuviințat din cap.

– Ah, înțeleg. Da, ai putea merge în această direcție, am spus eu încet, sau ai putea face ceva mai... original, mai deosebit. Ceva care să amintească nu numai de gusturile tale extraordinare, ci și de povestea ta de dragoste.

Felicity s-a încruntat, iar mama ei părea puțin șocată, ba chiar confuză, de parcă atunci s-ar fi gândit pentru prima oară că nunta fiicei ei ar putea presupune o poveste de iubire.

– Po... povestea mea de dragoste? a întrebat Felicity.

Inima mi-o luase la goană.

– Ei bine, mi-am dres eu vocea, florile spun o poveste, nu numai prin frumusețea lor, ci și prin însemnătatea lor. Mi-am tras mai aproape caietul de schițe și am început să desenez un buchet de flori. Mișcările delicate ale creionului mă linișteau. Mă lăsasem purtată de gânduri, în încercarea de a-mi păstra calmul. Atemporalii trandafiri de grădină, am șoptit eu, senzualele suculente, gingașele narcise albe

și frumoasele anemone. Centrul buchetului stă mărturie secretelor pe care vi le împărtășiți reciproc, am zis și i-am zâmbit cu subînțeles.

A părut puțin surprinsă la început, dar apoi și-a ridicat bărbia, zâmbind în colțul gurii. Colțul ușor ridicat al gurii ei m-a făcut să prind curaj, așa că am mers mai departe cu schița mea. Am mai desenat câteva flori, și, pe măsură ce le enumeram, buchetul se contura pe hârtie.

Gândurile îmi zburaseră și mai departe, iar mâna mea căpătase o conștiință proprie, așa cum se întâmpla atunci când înflorea creativitatea în mine.

– Asta cum se numește? a întrebat Felicity, arătând spre o floare pe care tocmai o desenasem.

Am clipit nedumerită, surprinsă că desenasem și floarea aceea. Poate făcusem asta pentru că mintea îmi plutise în derivă, poate o făcusem din cauza sentimentului înăbușit – pe care încă nu îl puteam descrie – pe care fotografia făcută de Victor îl trezise în mine sau poate pentru că adusesem în discuție dragostea adevărată.

– Este un spânz, denumit popular trandafirul iernii. Am făcut o mică pauză. Există o legendă locală despre floarea aceasta. Vreți să v-o spun?

Cele două au încuviințat din cap la unison, cu ochii după creionul meu, în timp ce eu mai adăugam niște verdeață decorativă, frunze de varză ornamentală și *Tillandsia*, pentru a realiza un buchet bogat, remarcabil.

– O veche legendă hindusă spune că un șef de trib s-a îndrăgostit nebunește de o frumoasă femeie pe nume Aiyana, despre care se credea că inspira zi de zi răsăritul soarelui și expira apusul. Nu era din tribul lui, dar spiritul ei l-a atras atât de tare, încât și-a făcut-o mireasă. Au trăit în pace și armonie câțiva ani, până când femeia a murit înecată. Sfârșitul ei tragic i-a frânt inima căpeteniei de trib și i-a lăsat viața pustie. La câteva zile de la înmormântare, șeful de trib a avut parte de o surpriză. Prin pătura de zăpadă de deasupra locului ei de veci răsăriseră floricele. Spânzi verzi și delicați se roteau către munți și văzduh, inhalând răsăritul și expirând apusul soarelui.

Mi-am ridicat privirea spre Felicity și Alice. Păreau complet absorbite.

– Dar foarte curând s-a iscat pe neașteptate o furtună de zăpadă. Căpetenia de trib se temea că zăpadă avea să acopere toate acele flori delicate și că avea să îi obtureze miresei lui priveliștea asupra cerului, tulburându-i locul de veșnică odihnă. Prin urmare, s-a dus unde creșteau florile, s-a ghemuit deasupra lor și le-a adăpostit. A sfârșit înghețat în vreme ce furtuna făcea ravagii. Zeul cerului și-a dat seama de marea dragoste a șefului de trib și de sacrificiul lui, așa că l-a transformat într-un copac. Chiar și acum, dacă veți vedea vreodată un copac cu ramurile plecate deasupra unui petic de pământ acoperit de spânzi, să știți că este chiar căpetenia de trib, ghemuit pe vecie pentru a-și proteja iubita pentru o eternitate. Așadar, spânzii reprezintă iubirea adevărată, iubirea veșnică.

Desenasem rapid mai multe tulpini laolaltă, înfășurate într-o panglică, la care adăugasem florile. În timp ce mă uitam la Felicity, inima bătea de să-mi spargă pieptul, iar vocea îmi era gâtuită.

Felicity a scos un oftat visător, iar mama ei a apucat-o de mână.

– David chiar te privește așa, Felicity. Ca și cum ai expira răsăritul.

– Chiar așa? a întrebat Felicity, făcând ochii mari.

– Bineînțeles, a încuviințat mama ei.

Cele două femei au făcut un schimb drăgăstos de priviri, apoi Alice s-a uitat înapoi la mine.

– În regulă atunci, a zis, râzând încetișor.

A aruncat apoi o privire înspre desenul meu. Până și eu trebuie să recunosc că arăta minunat, cât puteam eu ilustra prin desen.

– Este... splendid. Nemaipomenit, a spus ea înclinându-și capul într-o parte. Va ieși cu siguranță în evidență. I-a aruncat o privire lui Felicity, care i-a zâmbit mamei ei. Alice s-a uitat din nou la mine. Vom avea nevoie de aranjamente florale asortate pentru cincizeci de mese, flori pentru jertfelnic... Tot tacâmul. Trimite-mi o ofertă pe e-mail, iar soțul meu se va ocupa de plata avansului.

Am făcut ochii mari, iar inima mi-a tresăltat de bucurie, deși încă eram puțin năucă.

– Veți... primi o ofertă până mâine după-amiază. Mulțumesc! Mulțumesc mult!

– Fantastic!

S-au ridicat amândouă, au dat mâna cu mine încă o dată, iar eu le-am zâmbit, cu răsuflarea întretăiată. În timp ce se îndreptau spre ușă, Felicity s-a întors spre mine atât de brusc, încât am tresărit de uimire. A făcut semn spre desenul de pe masă.

– Se poate să păstrez eu desenul? Este superb.

Am clipit aprobator.

– Desigur, sigur că îl poți păstra.

Am smuls foaia din caietul de schițe și i-am întins-o. Mi-a mai oferit un zâmbet, apoi Felicity și-a urmat mama afară din sală. Imediat ce ușa s-a închis în spatele lor, m-am prăbușit pe scaun.

Fără să-mi dau seama, Jay venise la un moment dat înapoi. S-a repezit lângă mine, și-a tras un scaun și m-a apucat de umeri.

– Ești genială, a șoptit el.

Mi-am dus mâna la frunte.

– Jay, oare voi reuși să o scot la capăt? Sunt cinci *sute* de invitați, plus o rubrică în revistă.

– Normal că da. Te vei descurca.

S-a uitat încruntat la mine pentru o clipă.

– Nu ești fericită?

Cred că eram. Ar fi trebuit să fiu. Doar că... mă simțeam ciudat. Încă nu îmi revenisem.

– Ba da, ba da. Bineînțeles că sunt fericită, doar că e ceva foarte important. Cred că sunt pur și simplu șocată, am chicotit eu.

– Ei bine, nu fi. Ai de lucru.

Jay a ridicat mâna, și am bătut palma cu el. Am râs și am scuturat din cap din nou, în încercarea de a scăpa de sentimentul acela ciudat de deconectare. Spunând povestea aceea... mă simțisem de parcă greutatea acelor cuvinte încă îmi apăsa pe inimă.

– Dar de unde știi povestea aia? m-a întrebat Jay, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

– O, nu îmi amintesc.

M-a privit cu ochii mijiți, conștient de minciuna mea, dar nu a insistat.

– Hmm. În regulă. Nu știam de latura asta romantică a ta. Clar nu o ai din proprie experiență, a zis el și a ridicat dintr-o sprânceană, făcând aluzie la faptul că nici măcar nu aveam o viață amoroasă. Indiferent de unde ți-a venit, important e că a avut efect. Merg să mai fac o cană de cafea. Trebuie să ne pregătim pentru nunta soților Spellman, iar ofertarea soților McMaster ne-ar putea lua toată ziua.

I-am zâmbit, după care mi-am strâns lucrurile și le-am dus în cealaltă parte a încăperii, la biroul meu de lângă fereastră. Ușa magazinului s-a deschis și s-a închis când Jay s-a dus să pună de cafea în bucătăria angajaților, la capătul holului. Preț de câteva clipe, am stat pur și simplu la fereastră și m-am uitat la munții din zare, cu gândul la chipeșul șef de trib și la femeia pe care o iubise atât de tare încât o protejase cu prețul propriei vieți, doar pentru a-i fi alături pe vecie. Mă copleșise tristețea și eram mai mult ca sigură că nu aveam să trăiesc niciodată o asemenea poveste de iubire.

Capitolul 2

În trecut...

Audra întinse încet culorile pe pânză, trecând cu pensula peste linia deja trasată. Își terminase pictura și era mulțumită de rezultat, dar modelul din fața ei rămase în aceeași poziție, în timp ce ceilalți studenți de la arte se concentrau intens, în încercarea de a surprinde asemănarea.

Privind pe fereastră, activitatea de afară îi atrase atenția. I se tăie răsuflarea cu ochii la fratele Dalilei Townsend, care se așezase pe o bancă din apropierea părculețului de lângă clădire. Confuză, își încreți fruntea pentru o clipă, în vreme ce aruncă o privire spre locul gol, pe care îl ocupa de obicei Dalila. Fratele ei chiar nu știa că nu venise?

O luase pe Dalila de la facultate – în fiecare marți și joi la ora cinci – încă de când începuse școala cu o lună în urmă. Audra crezuse inițial că era iubitul Dalilei, dar, într-o zi, chiar când cele două stăteau de vorbă, Dalila îl zărise pe fereastră.

– O, iată-l pe fratele meu. Trebuie să plec, spusese ea țâșnind în goană pe ușă.

La aflarea veștii că băiatul era fratele Dalilei, Audra simțise în corp ceva străin, de parcă i se luase o piatră de pe suflet. Nu putea fi vorba despre ușurare sufletească. De ce, se întrebase Audra, o fată ca ea ar fi ușurată de faptul că un băiat ca el nu avea iubită? Sau, dacă

avea, măcar nu era Dalila. Audra n-ar fi putut fi nici atât, desigur. O fată ca ea, care trecea mereu neobservată, n-ar fi putut decât să urmărească băieții ca el pe fereastră sau prin săli.

– Jalnic, mormăi ea cu jumătate de gură, îndreptându-și umerii.

Știa că ar fi trebuit să-și întoarcă privirea de la fereastră. Știa că era puțin ciudat – în regulă, de-a dreptul ciudat – să-l privească așa cum o făcea, dar nu se putea abține. Era atrasă de el. Nu numai de înfățișarea lui, ci și de gesturile lui, de expresiile faciale, de bunătatea pe care o vedea în el.

Astăzi însă, stătea aplecat, cu coatele pe genunchi, și mânca un sendviș. Aruncă o privire spre stânga, iar Audra își îndreptă ochii spre un câine vagabond, care îl supraveghea și el cu tot atâta atenție.

Tocmai când se pregătea să-și ducă mâna la gură, băiatul se opri din mișcare, cu ochii ațintiți la câine. Cu un zâmbet timid și jucăuș pe buze, Audra își înclină capul într-o parte, urmărind interacțiunea. Băiatul ezită preț de câteva clipe, părând să întoarcă problema pe toate părțile. Câinele continuă să-l privească fix, implorându-l cu ochi triști. Băiatul ridică din umeri, de parcă ar fi suspinat, și îi întinse câinelui sendvișul. Câinele se apropie de el timid, dar plin de speranță. Îi luă sendvișul din mână și îl mâncă pe tot dintr-o singură înghițitură. Tânărul îi șopti ceva câinelui și își întinse mâna ezitant. Câinele făcu un pas în față, frecându-se cu capul de mâna băiatului. Ca recompensă, băiatul îl scărpină sub bărbie și după urechi vreme de câteva minute, asta până când o mașină claxonă undeva în apropiere, iar câinele tresări și își luă tălpășița.

Audra aruncă o privire la caietul de schițe din poală, în timp ce desena iute și fără efort interacțiunea dintre băiat și câine, schimbând creioanele între ele pe măsură ce adăuga detalii. Când surprinse mișcare cu vederea periferică, închise rapid blocul de desen, chiar înainte ca profesorul ei să se apropie de pe margine.

– Splendid, rosti el încet, privind desenul finalizat, prins pe șevalet. Umbrele sunt... absolut uimitoare. Ai făcut o treabă minunată, Audra!

Inima i se umplu de bucurie la auzul complimentului profesorului, care o privea cu adânc respect.

– Totuși, desenele tale sunt întotdeauna alb-negru. Nu simți niciodată să adaugi un strop de culoare?

Audra zâmbi și ridică din umeri, neștiind cum să-i răspundă la întrebare. El o bătu pe umăr, chicotind ușor, și se îndreptă spre următorul student. Ea se uită la propriul desen, gândindu-se la întrebarea profesorului. De ce desena mereu în alb și negru? Oare pentru că așa vedea ea lumea? Lipsită de culoare? Da, îi șopti inima, da. Își aminti de acasă, de melancolia impregnată în acei patru pereți, și se gândi la cum se simțea mereu învăluită de întuneric, dar și cum – în secret, în adâncul sufletului – tânjea să vadă luminița caldă și gălbuie de la capătul tunelului.

Se uită la caietul de schițe din poală, deschizându-l la desenul cu băiatul și câinele, cel realizat cu creioane colorate. Era de parcă lumea Audrei ar fi fost toată în alb-negru, în sumbre nuanțe de gri. În mod surprinzător însă, pe el îl vedea în culori.

– Hei! strigă Dane, pășind în camera aproape goală, în care se mai afla o singură fată, la chiuveta din față.

Se întoarse spre el, cu ochii larg deschiși, plini de uimire, iar picături de apă zburară de pe mănunchiul de pensule pe care îl ținea în mână.

– Scuze. Nu am vrut să te sperii, spuse el, îndreptându-se spre ea. Îmi caut... ăăă... sora.

Pe moment, fata continuă să se holbeze, cu mănunchiul de pensule ținute strâns în pumn și cu gura în formă de O. Într-un final, clipi și scutură ușor din cap, se întinse în spate pentru a opri apa, apoi se întoarse din nou cu fața către Dane.

– Dalila Townsend este sora ta, așa-i? întrebă ea încetișor.

– Da, de regulă, vin să o iau acasă, zise Dane apropiindu-se.

Fruntea i se încreți. Aruncă o privire de jur împrejurul încăperii goale, iar apoi se uită la tânără.

– Dalila a spus săptămâna trecută că nu va veni astăzi la curs... A pomenit ceva despre o programare la oftalmolog, parcă.

Dane se strâmbă, frecându-și ceafa.

– Ah, fir-ar să fie, așa e! Am uitat cu desăvârșire.

Privi înapoi spre fată, iar ea își mută privirea spre propriii pantofi, moment în care cosița ei neagră îi trecu peste umăr. Părea să fi ieșit mai mult păr din cosiță decât rămase în ea. În timp ce o privea cu mare atenție, simți furnicături neașteptate prin tot corpul. Avea o frumusețe neobișnuită, exotică. Era mărunțică și plăpândă, iar pomeții și fruntea abruptă sugerau că avea strămoși amerindieni. Bărbia îi era ascuțită, la fel și nasul. Îl fermecaseră însă ochii ei mari, mărginiți de niște gene dese, care îl ținuseră captiv pentru o clipă. Gura... gura îi era îngustă, cu buze cărnoase și trandafirii. Înghiți în sec.

– Tu ești profesoara? întrebă el confuz.

Părea de vârsta lui, poate mai tânără. O asistentă, poate? Se mai apropie puțin, așa că erau deja la doar câțiva pași distanță. Pielea îi era netedă și fină de aproape, iar doi bujori rozalii i se aprinseseră în obraji.

Fata clipi, iar apoi clătină din cap dezaprobator.

– Nu. Eu... Își încreți fruntea. Ăăă... sunt studentă. Fac curat în sală după curs ca să primesc o reducere.

Fata aruncă o privire lângă ea, la chiuvetă, unde Dane observă o mătură sprijinită de perete, cu un făraș prins de mâner. Când își întoarse privirea la ea, observă că i se accentuase culoarea din obraji. Îi părea rău pentru ea și simți cum i se pune un nod în stomac. Fir-ar, o făcuse să se simtă prost. Căutând să schimbe subiectul, se uită la șevaletul din dreapta lui, făcând ochii mari.

Îi aruncă o privire fetei, iar ochii ei se îndepărtară de la șevaletul la care se uita băiatul înapoi la el.

– Ne-a vizitat un model feminin la cursul de astăzi, explică ea. Avea... în mod clar... ei bine, sânii dezgoliți.

Colțurile ochilor lui Dane se strânseră pe măsură ce se întorcea cu fața spre șevalet.

– Înțeleg.

Fata merse lângă el, uitându-se la desen. Își prinse buza de jos între dinți, înclinându-și capul într-o parte.

– Nu sunt expert în domeniu, spuse Dane, dar nu cred că ar trebui să fie... ascuțiți.

Fata strâmbă din buze, apoi își strânse gura, ca și cum și-ar fi înăbușit un zâmbet, poate pentru că nu voia să-l insulte pe artistul în cauză.

– Păi, presupun că toți vedem lumea în mod diferit. În mod cert, el vede corpul unei femei ca pe o...

Fata își încreți fruntea, în încercarea de a completa cu o descriere potrivită.

– Armă avansată?

Ea râse, și fața i se lumină într-un mod ce îl făcu pe Dane să își simtă stomacul ghem. Ochii li se întâlniră, iar Dane văzu în ochii ei mari și negri uimire și bucurie. Fata nu se așteptase ca el să o facă să râdă, iar pe el îl cuprinsese un fior de satisfacție la gândul că o surprinsese.

Făcu câțiva pași și se postă în fața următorului șevalet. Își duse mâna la bărbie, analizând viziunea artistului asupra femeii.

– Spune-mi, te rog, că nu așa arăta modelul, zise și se strâmbă la vederea sânilor care arătau ca niște fructe putrede.

Fata clătină din cap dezaprobator, încă examinând desenul.

– Nu, șopti ea. I-aș fi recomandat să meargă să o vadă un doctor.

Dane râse la rândul lui. Audra îi aruncă un zâmbet oarecum vinovat, cu buzele țuguiate și fruntea încrețită. Era al naibii de frumoasă, cu ochii ăia, buzele ei și bărbia ei ascuțită. Își mută privirea și se îndreptă spre fereastră pentru a analiza ultimul șevalet din rând. Dane deveni serios în vreme ce privea la desen: femeia stătea cu fața întoarsă, părul îi curgea de jur împrejurul sânilor plini și rotunzi, iar sfârcurile i se iteau printre șuvițele de păr. Era... fermecător. Arăta atât de real, încât Dane mai că avea senzația că vedea o fotografie alb-negru când o privea cu ochii mijiți.

– Uau, șopti el, simțind căldura fetei apropiindu-se. Ăsta e extraordinar. Îi aruncă fetei o privire, îi citi satisfacția pe chipul sfios și observă cum roșeața din obraji îi revenise. Tu l-ai făcut? întrebă el, întorcându-se spre ea.

Ea se răsuci spre el și încuviință din cap, iar între ei avu loc un schimb subtil de energii. Era un sentiment plăcut, iar Dane își dorea mai mult, voia să se lase cumva învăluit de plăcere.

Se uită țintă la ea preț de câteva momente.

– Ești – aruncă o privire la desen – uimitoare.

– Mulțumesc, zise ea, pufăind ușor, încă timidă.

– Eu sunt Dane.

– Eu sunt Audra, spuse zâmbind discret, în vreme ce privirea îi fugea prin încăpere, înainte de a reveni la el.

Audra, așadar. Dane îi zâmbi înapoi. Se apropie de ea și trânti scaunul în fața șevaletului. O mulțime de blocuri de desen, din câte se părea, căzuseră pe podea.

– Fir-ar să fie... Îmi pare rău, spuse el, aplecându-se după ele.

Audra trase aer în piept și se puse în genunchi acolo unde aterizaseră blocurile de desen.

– Te rog, e în regulă. Mă descurc, spuse ea cu îngrijorare în voce.

– Ba nu, e vina mea, replică Dane, ridicând un caiet și așezându-l pe scaun.

Îl așezase însă pe margine, iar paginile rupte din el le căzură pe mâini, în vreme ce încercau să adune toate blocurile de desen. Încremeniră amândoi atunci când unul dintre desene se opri pe degetele de la mâna dreaptă a lui Dane. Era desenul cu el, de când hrănise acel câine vagabond care îl privise cu ochi flămânzi și plini de speranță, iar Dane nu se putuse abține să nu-și împartă sendvișul cu bietul animal, chiar dacă și el era la fel de înfometat – așa cum era de obicei după antrenamentul de înot, de unde tocmai venise.

Ochii lui îi fixară pe ai fetei, iar ea părea de-a dreptul îngrozită. Gâtul i se mișca vizibil atunci când înghițea.

– Eu...

Își coborî privirea, observând și mai multe desene – el hrănind câinele hoinar, el adâncit în gânduri, el zâmbind în timp ce arunca înapoi o minge de fotbal câtorva copilași care se jucau în parc. Dane ridică unul – acolo stătea pe aceeași bancă, cu mâinile în buzunarele hainei, și privea în depărtare, cu o expresie liniștită, meditativă. Își aminti ziua aceea – și cămașa pe care o purta. Era comemorarea a trei ani de la moartea tatălui lui și se gândea la el, în timp ce urmărea o familie bucurându-se de un picnic în parc. Ceva îl făcuse să-i fie dor de tatăl lui, dar și să simtă recunoștință că, deși îl pierduse, avea totuși

atâtea amintiri frumoase cu omul acela bun. Gândul acela îi adusese în suflet liniște, iar fata surprinsese momentul. Văzuse la acea scenă ceva ce o forțase să îl surprindă.

Dane își ridică privirea, iar ea clătină din cap, cu buza tremurândă.

- Întotdeauna îmi termin sarcinile mai devreme. Stăteam la fereastră și... Nu am vrut să-ți invadez intimitatea...

Își șoptea cuvintele, cu o expresie circumspectă, temătoare, cu pielea gâtului iritată și obrajii de un roșu aprins. Era în mod clar speriată de reacția lui.

Lui Dane i se strânse pieptul, în vreme ce buzele i se curbară într-un zâmbet ce se voia liniștitor. Fata clipi de mai multe ori, iar pieptul i se ridica și cobora în vreme ce privirea îi trecu scurt peste chipul lui Dane, iar aerul îi scăpă printre buzele trandafirii întredeschise.

Dane se uită din nou la schițele desenate în grabă, privindu-se din perspectiva ei. Fata asta îl citise ca pe o carte deschisă. Nu văzuse în el doar chipul, bunăstarea, constituția atletică și renumele – toate acele lucruri prin care ceilalți îl defineau și prin care chiar și el se definea uneori. Nu, ea descoperise ceea ce el spera *să fie – calitățile interioare care contau. În timp ce o privea drept în ochi, își dădu seama că și își dorea foarte mult să o descopere la rându-i.*

Capitolul 3

Audra

În prezent...

Ziua trecuse într-o clipită. Muncisem de-mi săriseră capacele ca să redactez oferta pentru familia McMaster și pregătisem aranjamentele florale pentru o nuntă care urma să aibă loc în dimineața următoare. Eram fericită că mă lăsasem absorbită de muncă, iar gândurile mi se potoliseră. Fusesem ocupată realizând aranjamente după aranjamente și aranjând florile.

La șase și jumătate i-am spus lui Jay să plece, dar eu am mai rămas. Am terminat cu munca pe la nouă, când am oprit într-un final computerul, căscând.

Fulgi de nea mari și pufoși cădeau din cer în drum spre casă, dar nu era neapărat frig. Zăpada avea să dispară probabil până dimineață, iar Trina Spellman urma să aibă parte de o zi a nunții răcoroasă, dar încântătoare – cu un cer senin și un aer cu mireasmă de iarnă, cu țurțuri de gheață și iz de fum.

Am pășit în mohorâta și amărâta mea căsuță cu fronton – casă în care am locuit cea mai mare parte a vieții – și mi-am atârnat jacheta în cuierul de lângă ușă. Am făcut repede un duș, m-am schimbat în niște pantaloni de casă și m-am postat în fața cuptorului

cu microunde, așteptând să mi se încălzească pastele congelate. Era încă o seară de vineri palpitantă. Nu mă deranja. De cele mai multe ori. Sau... de obicei. De obicei, nu mă deranja. Îmi plăcea monotonia odihnitoare a vieții mele de zi cu zi. Savuram liniștea, previzibilitatea. De cele mai multe ori, pur și simplu cădeam lată de oboseală. Cum ajungeam acasă, mâncam și mă băgam la somn. Chiar și iarna aveam câte un eveniment de weekend care mă ținea ocupată, care nu mă lăsa să stau degeaba.

Atunci, de ce aveam un sentiment ciudat de tristețe în acea seară? De ce liniștea casei mele nu mă făcea să mă mai simt liniștită, cum se întâmpla de obicei, ci... singură? Atât de singură. Bătând cu furculița în blat, priveam cum se învârtea mâncarea în vasul din cuptorul cu microunde din fața mea. Fotografia și povestea erau de vină. Ele scoseseră la suprafață toate amintirile pe care alesesem să le ignor.

Când s-a făcut mâncarea, am luat-o cu mine în sufragerie împreună cu un pahar de vin și m-am pus pe canapea, așezând cutia aburindă cu paste și paharul de vin pe măsuța de cafea din fața mea. Am deschis televizorul și, dând pe un post local de știri, am început să mănânc, cu ochii la televizor. Am aruncat o privire spre vechiul fotoliu cu spătar rabatabil al tatălui meu, imaginându-mi-l așezat acolo ca pe vremuri, cu expresia-i ursuză, privind în gol, prezent fizic, dar complet absent emoțional.

Simțeam cum mă cuprindeau tristețea și vechea și familiara senzație de vină.

Ar trebui să mă mut. Aveam câteva amintiri frumoase în casa aceea, dar nu îmi plăcea nimic din punct de vedere estetic, nimic nu era cu adevărat al meu. Totul era vechi, uzat și în stilul altcuiva. Depozitul în care lucram spunea ceva despre mine și despre ceea ce îmi plăcea, dar nu aveam cum să locuiesc acolo. Da, trebuia să vând locul acela, dar avea nevoie de atât de multe reparații înainte să-l pot scoate la vânzare, iar eu nu aveam bani nici măcar pentru una singură.

După ce am dat gata mâncarea și vinul și am urmărit mai multe știri, m-am spălat pe dinți și m-am vârât în pat, trăgându-mi

plapuma până la bărbie. Am închis ochii și m-am lăsat purtată în lumea viselor. Dintr-odată, am auzit un sunet înfiorător. Am strâns plapuma în pumni și am deschis larg ochii. Am expirat o gură zdravănă de aer când mi-am dat seama că nu fusese nimic altceva decât vântul. Da, vântul.

„Nu-i așa?"

Am început să visez, iar în visul meu eram îngropată de vie. „Trăiește! Respiră!" Inima mi-o luase la galop. Plămânii îmi ardeau. Împingând în pământul aspru, lumea mi s-a deschis brusc în față, într-un șuvoi de un alb orbitor. Zăpadă. Era zăpadă. Cristale de gheață se topeau în timp ce eu încercam să ajung la suprafață, spărgând într-un final stratul gros de gheață. Încercam să ajung sus, unde soarele scălda munții, dând culoare vieții. Odată liberă, m-am simțit inundată de fericire; îmi venea să strig de bucurie. Dar atunci m-am întors și i-am văzut fața. Stătea aplecat deasupra mea. Purta pe chip aceeași expresie de venerație din amintirile mele. Pe cât de repede fusesem cuprinsă de fericire, pe atât de repede m-a asaltat suferința.

– Nu m-ai protejat, i-am spus eu. De ce nu ai făcut-o?

Și pe chipul lui se așternuse tristețea.

– Nu m-ai lăsat.

M-am trezit speriată, cu alarma bâzâindu-mi în urechi, iar lacrimile îmi ardeau pleoapele. „Nu m-ai lăsat."

Dimineața zilei de luni era senină și răcoroasă. Mă simțeam mai bine, revitalizată. Era o cu totul altă săptămână, aveam posibilitatea de a o lua de la zero și trebuia să mă ocup de o mulțime de lucruri palpitante. Trimisesem oferta pentru familia McMaster încă de sâmbătă, de cum terminasem treaba la biserică, unde livrasem aranjamentele florale pentru soții Spellman, și la sala de recepție, pe care o decorasem cu aranjamente alcătuite din dalii galbene, trandafiri de grădină crem și roz pal, *Ranunculus* portocaliu, orhidee *Cymbidium*, plus ierburi și frunze de ferigă pentru verdeața decorativă. Arătau uimitor împreună, îmi spusesem mie însămi

în gând. Mai petrecusem apoi ceva timp ca să fac fotografii pentru portofoliul meu online.

Totalul pentru familia McMaster ajunsese la o sumă care mă cam făcuse să ameţesc, căci nu mai făcusem nimănui o ofertă cu asemenea sume. Consideram că fusesem cât se poate de corectă şi taxasem numai ce solicitaseră, aşa că inspirasem profund şi trimisesem mesajul. Răspunsul a venit duminică dimineaţă: totul era în regulă şi luni urma să primesc un avans. Mă bucurasem că nu era nimeni în preajma mea ca să nu îmi audă strigătul de încântare pe care nu mi l-am putut stăpâni.

Acum, întoarsă la serviciu, eram pregătită să mă bucur de o nouă zi sau măcar de nişte cafea. Am pus la făcut o cafea tare şi, în timp ce cafetiera şuiera şi bolborosea, am făcut ordine în bucătărie, încântată de aroma bogată care umplea aerul din încăpere.

Cu ceaşca în mână, am păşit cu grijă înspre studioul meu, sorbind pe drum din minunăţia fierbinte, pentru a evita să împroşc peste tot cu băutura din ceaşca plină până la refuz.

Mi-am aruncat pe birou geanta şi cheile, m-am aşezat pe scaun şi, înainte să deschid computerul, am mai luat o înghiţitură de cafea. Până să dau gata prima ceaşcă de cafea, făcusem deja puţină treabă, dar aveam extrem de mult de recuperat, căci lucrasem de acasă aproape tot weekendul.

– 'Neaţa, a spus Jay apărând pe uşă.

Am privit în sus, ridicând dintr-o sprânceană când i-am văzut cearcănele şi cât de încet a parcurs cei 12 paşi până la biroul lui, după care s-a scufundat în scaun.

– Pari să fi avut un weekend agitat.

– Nu. Aşa arăt eu după un weekend extraordinar.

– Din gura ta sună chiar interesant, am zis eu amuzată.

Şi-a sprijinit un cot pe birou şi obrazul în palmă. Chipul îi era deformat de oboseală.

– Ar fi trebuit să ieşi cu mine la dans sâmbătă seară. Ai ratat o noapte memorabilă.

– Observ.

Jay a scos atunci un oftat trist, ridicându-şi privirea.

– Spune-mi că avem cafea.

– Avem. Ia-ți un termos. Am nevoie să vii cu mine să ne uităm după pardoseală pentru bucătăria lui Baptiste. Trebuie să o avem pusă, ca să-și poată muta echipamentul până la începutul lunii viitoare. Am nevoie de chiria lui.

– Uf. Bine.

Am râs. Lui Jay îi plăcea să petreacă în weekend, ca apoi lunea să se târască până la serviciu, dar era un om minunat. Știam că mă puteam baza pe el, nu doar pentru că era un angajat conștiincios, ci și pentru că muncea din greu. Și, mai presus de toate, era pâinea lui Dumnezeu. Singurul lui defect era că încerca neîndurător să mă facă să-mi doresc să am o viață socială, iar eu pur și simplu... nu voiam. Îmi plăcea viața mea liniștită, previzibilă, și cu asta, basta. Nu aveam nevoie de mai mult. Nu *voiam* mai mult.

În urmă cu trei ani și jumătate, Jay se mutase în Colorado pentru a merge la facultate, chiar înainte să constat, în cele din urmă, că îmi puteam permite un asistent cu jumătate de normă. Fusese mană cerească pentru mine: lucra două dimineți pe săptămână, plus o după-amiază între cursuri. Prin urmare, nu numai că îmi puteam continua activitatea, dar mă puteam ocupa și de amenajarea clădirii. Însă în luna iunie urma să absolve secția de design grafic, și nu numai că nu îmi puteam permite să-i ofer un post cu normă întreagă – în cazul în care lucrurile nu s-ar fi schimbat în bine pentru mine din punct de vedere financiar în decurs de șase luni –, dar ar fi trebuit chiar să-și caute un loc de muncă în domeniul lui. Aș fi putut angaja un alt asistent cu jumătate de normă, mi-am spus eu, dar probabil nu ar fi fost capabil să creeze broșuri, felicitări și toată grafica pentru site-ul meu. Nu m-aș fi simțit în largul meu cu nimeni altcineva. Nici nu voiam să mă gândesc la asta. Nu numai că avea să-mi fie dor de el pe plan profesional și personal, dar uram schimbările. Schimbările m-au tulburat întotdeauna. Nu e de mirare că mintea îmi zbura în toate părțile în ultima vreme.

Jay s-a întors cu termosul, iar eu mi-am luat jacheta de pe spătarul scaunului și am dat să mă îmbrac.

– A, astea sunt de vineri, a spus Jay, luând de pe marginea biroului lui un teanc de plicuri. A sosit corespondența în timp ce strângeam aranjamentele pentru soții Spellman, și am uitat să ți-o dau înainte să plec.

– Mersi! O să mă uit când mă întorc.

Am luat plicurile de la el și m-am întors să le arunc pe biroul meu. Chiar atunci, mi-a atras atenția adresa expeditorului. M-am încruntat. „Cabinet de avocatură, avocați Rutherford, Dunning și Ross." Inima mi-a tresăltat, iar sângele mi-a înghețat în vene. Știam de firma aceea de avocatură. Îi cunoscusem personal pe avocați. *Din nefericire.*

Cu mâinile tremurânde, am aruncat restul corespondenței pe birou și am rupt plicul. Ce Dumnezeu ar fi putut fi înăuntru?

– Ești bine, Audra?

I-am auzit glasul lui Jay, dar nu am răspuns. Nu eram în stare. Am desfăcut foaia și am început să citesc.

Aerul ieșea cu un șuierat din plămânii mei, iar pielea mi se umezise de o sudoare rece. *Poftim?* Parcurgeam rândurile tot mai rapid, citind jargonul juridic cât mai iute posibil, în încercarea de a înțelege cum naiba se putea întâmpla așa ceva.

– Audra? s-a auzit vocea lui Jay, de data aceea mai aproape. Ești albă ca varul. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat în cele din urmă la el. Am deschis gura, doar ca apoi să o închid la loc, scuturând din cap de parcă aș fi fost într-un vis – un coșmar, mai bine zis – și numai așa m-aș fi putut trezi la realitate.

– Îmi spun aici că îmi vor lua clădirea.

– Cine? Cine îți spune?

Am scuturat din nou din cap și m-am sprijinit de colțul biroului, iar hârtia mi-a scăpat pe podea. Mi se înmuiaseră picioarele. „Nu, nu, trebuie să fie o greșeală." Normal că era. Nu se putea întâmpla așa ceva. M-am întors spre Jay și, cu fundul încă sprijinit de lemnul masiv, am respirat adânc în încercarea de a-mi relaxa corpul. Jay luase de jos hârtia și se uita pe ea. S-a oprit, privindu-mă încruntat.

– Cine e Luella Townsend?

– O ticăloasă bătrână, cu o grămadă de bani, inimă haină și suflet de gheață.

– Măi să fie! De când ne-am cunoscut, e prima oară când te aud vorbind urât.

– Pe bună dreptate.

Jay s-a uitat iar la scrisoare preț de o clipă.

– Așa se pare. A făcut o scurtă pauză, citind alte câteva rânduri. Și Dane Townsend cine e?

Am expirat brusc, iar umerii mi s-au lăsat în jos. Inima mi s-a făcut cât un purice; am făcut o pauză și, mușcându-mi buza, am dat în cele din urmă un răspuns:

– Fostul meu soț.

Capitolul 4

Audra

Crosswinds Golf and Country Club era cel mai vechi şi mai prestigios club din tot statul Colorado. Bineînţeles că Luella Townsend nu l-ar fi frecventat dacă nu ar fi fost aşa. Nu puteam şti sigur dacă urma să ia prânzul acolo sau nu, dar era luni, şi, în cazul în care îşi păstrase tabieturile în ultimii şapte ani, în mod normal ar fi trebuit să o găsesc stând alături de celelalte hoaşte snoabe la masa de lângă fereastră, mâncând cu nasul pe sus sendvişuri pentru ceai, prăjiturele franţuzeşti şi bârfindu-i pe toţi cei nedemni de compania lor. „Eu, de exemplu."

– Domnişoară, vă pot ajuta cu ceva? m-a oprit un domn mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri, ieşindu-mi în cale parcă de nicăieri.

– Nu, mulţumesc, mă îndrept spre sala de mese.

Mi-a cercetat rapid vestimentaţia cu privirea – nişte blugi închişi la culoare şi un pulover turcoaz –, reuşind cumva să-şi arate nemulţumirea, fără ca expresia să i se modifice câtuşi de puţin. M-am întrebat cum de ajung unii să deprindă tehnica asta. Probabil ar trebui să stai câteva ore bune cu un băţ înfipt în fund. În mod evident, al lui stătea înfipt acolo de zeci de ani. M-a dezgustat gândul meu răutăcios. Eram agitată, nu mă simţeam deloc în apele mele,

dar nu trebuia să-i permit Luellei Townsend să scoată din mine tot ce era mai rău.

– Îmi pare rău, domnișoară, a zis bărbatul pufnind ușor, respectarea codului vestimentar este obligatorie în sala de mese.

Am reușit să afișez un zâmbet forțat, dar speram să nu fi arătat la fel de rigid pe cât se simțea.

– Știu, îmi pare rău, dar este o urgență.

– Ce urgență?

– Chiar nu se cade să vă dau mai multe detalii. Este ceva personal.

– Înțeleg..., a spus el, pufnind din nou.

– Sunt detalii despre care doamna Townsend nu ar vrea să se afle. Sunt sigură că știți cât este de secretoasă.

Bărbatul și-a îndreptat postura. Nu mi-a scăpat strălucirea din ochii-i agitați. O, da, o cunoștea pe Luella. A privit scurt înapoi, înspre sala de mese, oferindu-mi încă un motiv să cred că femeia se afla exact acolo unde credeam eu că avea să fie.

– Doamna Townsend.

– Luella Townsend, am întărit eu. Ar fi tare supărată să afle că am fost aici pentru a-i spune despre... această urgență și că mi s-a închis ușa în nas, am mințit eu.

O urmă de zâmbet a apărut pe buzele lui, dar ochii i-au rămas reci.

– Desigur, a spus el ezitant, o voi anunța pe doamna Townsend că sunteți aici.

„Fir-ar să fie!" Aparent, nu mai puteam înainta mai departe de atât. Mă rugam doar ca ea să nu mă izgonească. Clar știa de ce venisem.

– Mulțumesc.

– Cum vă numiți?

– Audra Kelley.

S-a oprit puțin, de parcă numele meu îi suna cunoscut. Mai fusesem la acel club în urmă cu mai mulți ani, dar nu îl mai întâlnisem pe omul acela. Dacă știa despre mine, habar n-aveam de unde. Înclinând o dată din cap, s-a îndreptat spre sala de mese.

Inima îmi bătea puternic în piept în timp ce aşteptam pe holul gol. Auzeam murmurul îndepărtat al unei conversaţii şi ciocnitul tacâmurilor de veselă. Se auzea muzică clasică din nişte boxe pe care nu le puteam vedea. Am inhalat mirosul acelui loc: mirosul lemnului lustruit şi al florilor uscate. Aranjamentul floral de pe masa din dreapta mea părea proaspăt, aşa că, deşi nu-mi puteam da seama de ce mirosea a flori uscate, pur şi simplu mirosea aşa. Poate că asta le făcuse locul acela tuturor vietăţilor – scursese viaţa din ele, lăsându-le fragile şi goale pe dinăuntru.

– Lasă melodrama, Audra, am mormăit eu, cu toate că senzaţia aceea persista.

Mă simţeam fragilă şi goală pe dinăuntru, aşa cum mă făcuse să mă simt dintotdeauna locul acela.

Paşi moi înaintând pe covor mi-au tăiat răsuflarea. Luella se îndrepta spre mine. Arăta mai bătrână decât îmi aminteam eu, dar încă era de o frumuseţe izbitoare. Avea o ţinută bej, în falduri, cu etichetă de designer în mod cert, dar capul îmi ţiuia atât de tare, încât nu-mi puteam lua privirea de la chipul ei pentru a mă concentra pe detalii. Părul de un blond-deschis îi era prins la spate într-un coc, iar expresia de pe chipu-i machiat cu migală era la fel de glacială cum mi-o aminteam.

– Audra, a spus ea, făcându-mi numele să sune ca o boală contagioasă.

Neavând încotro, m-am făcut mică sub privirea ei de gheaţă, simţindu-mă ca o fetişcană de 17 ani îmbrăcată într-o rochie luată la mâna a doua.

„Nu mai eşti fata aceea. Eşti o femeie în toată firea, ai propria viaţă şi propria afacere." Gândul la afacerea mea mi-a mai dat un strop de putere. Am tras adânc aer în piept şi mi-am îndreptat spatele.

– Doamnă Townsend, îţi mulţumesc că ţi-ai întrerupt prânzul pentru a vorbi cu mine.

A aruncat o privire în jur, după care s-a îndreptat către o uşă din capătul holului, aflată la doar câţiva paşi distanţă. Am urmat-o, aşa cum bănuiam că era de aşteptat. M-a condus într-un salon elegant,

în nuanțe de crem și mov prună, cu mult lemn închis la culoare și țesături lucioase.

Luella și-a dres glasul și s-a întors cu fața spre mine. Cum ea nu s-a așezat, nu m-am așezat nici eu. Se juca alene cu inelele de pe degete.

– Bănuiesc că nu e nici o urgență.

– De fapt, scrisoarea pe care am primit-o azi-dimineață a determinat declanșarea unei situații de urgență. E limpede că la mijloc e o greșeală. Am venit să lămurim lucrurile.

Luella și-a așezat alene mâna pe fotoliul pentru două persoane de lângă ea, trecând-o peste tapițeria bogată.

– Singura greșeală este că ai ocupat clădirea atâta amar de vreme. Compania are nevoie de ea acum, așa că va trebui să eliberezi sediul.

– Să eliberez sediul? Îmi conduc afacerea din clădirea aia. Dau spre închiriere spațiu în clădirea aia. Mai mult decât atât, *dețin* acea clădirea.

– Ai semnat un acord prenupțial, draga mea. Un acord prenupțial riguros. Am avut eu grijă de asta. Clădirea a fost achiziționată numai și numai de Dane. Nu ți se cuvenea nimic atunci când l-ai părăsit – nici măcar un bănuț.

Îmi auzeam bătăile inimii în urechi și simțeam un gol în piept. „Atunci când l-ai părăsit."

– Da, știu că am semnat acordul acela. Îmi amintesc foarte bine. Însă Dane a cumpărat clădirea aceea special pentru mine și mi-a dăruit-o. A pus-o pe numele meu și m-a lăsat să o păstrez atunci când ne-am... despărțit.

– Ba nu a făcut așa ceva, a spus ea fluturând o mână. Este numai vina ta dacă ți-ai dat cu presupusul.

Mă simțeam rău, tremuram, dar nici nu aveam de ce să mă sprijin.

– Nu se poate să-mi *iei* clădirea.

– Nu a fost a ta de la bun început, a zis ea cu un oftat.

– Dane e de acord cu asta? Nu îl deranjează ce încerci să faci?

Vocea îmi era atât de slabă și de îndepărtată, de parcă venea de sub apă. Voiam să dau de înțeles că nu simțeam amărăciune

în suflet, dar nu puteam. Of, Doamne, furia și tristețea mi le puteam controla, dar ce puteam face în privința senzației de înec pe care mi-o dădea simpla rostire a numelui lui?

Nu mi se putea întâmpla așa ceva tocmai mie. Era imposibil.

– Bineînțeles, a spus ea fluturând iar din mână. El a lăsat gestionarea proprietății în seama mea. Într-o bună zi va avea copii și i-ar plăcea ca moștenirea lor să fie bine stabilită. În ciuda calităților lui, Dane nu a fost niciodată prea priceput la finanțe...

„Într-o bună zi va avea copii." I-am simțit cuvintele ca pe o lovitură de pumn, făcându-mă să mă pierd în gândurile mele pe măsură ce ea tot bolborosea despre Dane. Deci, nu avea copii. Mă enerva la culme că răsuflasem ușurată la auzul veștii. Adevărul era că încercasem din răsputeri să nu mai aflu nimic despre viața lui Dane. Îmi închipuiam că încă se ocupa de afacerea familiei de la sediul din California, dar, în afară de asta, făcusem în așa fel încât să nu mai știu nimic.

Dane. Nu, nu avea cum să știe ce îmi făcea Luella. Sau știa? Era oare posibil să mă urască atât de tare? Sau... să fie atât de indiferent, încât nici măcar să nu se deranjeze să miște un deget ca să dea dovadă de puțină decență, spunându-i Luellei că greșea? Acela nu era Dane pe care îl cunoscusem eu cândva. Simțeam o apăsare tot mai mare în piept. Mă chinuiam să respir. Adevărul era că habar nu aveam ce fel de om mai era Dane Townsend. Nici nu-mi puteam imagina care ar fi putut fi rolul lui în toată povestea.

– De ce vrei clădirea? m-am înecat eu. De ce acum?

Luella spunea ceva, dar am întrerupt-o. A făcut o pauză, ca și cum se întreba dacă ar fi trebuit să-mi spună, dar apoi a părut să-și dea seama că până la urmă era totuna. Și-a privit scurt unghiile, apoi mi-a zis:

– Townsend Robotics construiește un parc industrial pe terenul de vizavi de clădirea cumpărată de Dane. Am achiziționat proprietățile de-a lungul acelei șosele și avem în plan expansiuni majore.

Am clătinat din cap buimacă și cu inima frântă.

– Deci, despre asta era vorba? Ai nevoie de spațiu ca să îți extinzi... parcul industrial?

– Nu chiar. Clădirea pe care tu o ocupi acum va fi chiar lângă parc, dar proprietățile din zonă vor fi și ele reamenajate și extinse. S-a uitat la ceasul subțire, din aur, de pe încheietura osoasă, ca și cum i-aș fi răpit deja prea mult timp. Asta a fost tot?

„Asta a fost tot?"

– Doamne, atât de tare mă urăști?

– Vai, draga mea, a oftat Luella, dar nu te urăsc. Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit deloc la tine în ultimii șapte ani. Aici e vorba despre afaceri, scurt și la obiect. Afacerile nu sunt întotdeauna... plăcute, dar eu și familia mea nu am ajuns unde suntem astăzi ferindu-ne de neplăceri, nu-i așa?

– Și *eu* am făcut parte din familia ta.

Negarea îi sclipea în ochii reci. Nu, nu mă considerase niciodată membru al familiei, nici măcar atunci când purtam același nume de familie.

– Dar acum, nu mai faci parte, așa-i? A fost alegerea ta, nu a mea.

Cuvintele ei m-au sfâșiat.

Nu puteam nega adevărul.

– Nici măcar nu vrei să te oferi să o cumperi de la mine, astfel încât să-mi pot cumpăra un spațiu în altă parte? Nu e ca și cum ai avea nevoie de bani, am spus eu înghițindu-mi un suspin.

M-a privit de parcă aș fi rostit cea mai nătângă întrebare din lume.

– De ce mi-aș cumpăra propria clădire de la tine? E deja a mea. Îți acord treizeci de zile ca să evacuezi clădirea și să găsești un alt loc. Cred că oferta e mai mult decât generoasă.

„Treizeci de zile? Ofertă mai mult decât generoasă?" Pentru numele lui Dumnezeu, se alegea praful de toată munca mea din ultimii șapte ani – îmi lua totul, fără nici un fel de despăgubire. M-ar fi ruinat financiar să renunț la clădire. Încă aveam un împrumut neachitat, iar soldul meu bancar era jenant de scăzut. Ce puteam să fac? Să îmi mut afacerea în camera de zi? Ar fi părut *foarte* profesionist. Toți clienții pe care îi adunasem de-a lungul timpului s-ar fi făcut nevăzuți. Aș fi rămas din nou fără nimic.

– Chiar trebuie să mă întorc, a zis Luella uitându-se din nou la ceas. Presupun că mai știi drumul spre ieșire.

Am continuat să o privesc fix. Amorțită. Voiam să urlu, să plâng, să cad în genunchi, dar pe Luella nu o impresionase niciodată exteriorizarea emoțiilor, și mă îndoiam că lucrurile s-ar fi schimbat între timp. Nu, trebuia să plec și să găsesc o soluție. Trebuia să discut cu un avocat. Lucrurile nu puteau rămâne așa – nici pomeneală.

Ușa s-a închis ușor în urma ei, iar eu mi-am înfășurat brațele în jurul propriului trup pentru a-mi opri tremurul necontrolat. Ceea ce făcea Luella mă înfuria și mă îngrozea, dar gândul că Dane ar putea fi implicat – chiar și doar *știind* despre asta – era cel care îmi provoca o durere profundă.

Capitolul 5

În trecut...

Audra ieși din clădirea unde se ținea cursul de artă, surprinsă să vadă un cer plin de nori cenușii deasupra ei. Nu se anunțase ploaie în prognoza meteo.

– Bună!

Zâmbind, se opri din mers, deși nici măcar nu ridicase ochii. Dane Townsend se sprijinea cu nonșalanță de un stâlp de telefon, cu mâinile în buzunare, așteptând-o la fel cum făcuse în ultimele săptămâni. Audrei îi bătea inima tare în piept. Mereu se aștepta să nu îl găsească acolo marțea sau joia și, chiar dacă i-ar fi frânt inima, se pregătea pentru acel moment inevitabil. Încă nu înțelegea de ce, dar, de două ori pe săptămână, după cursuri, Dane o lua pe Dalila, o ducea acasă, apoi se întorcea o oră mai târziu pentru a o duce și pe Audra acasă cu mașina.

Încă era puțin jenată că Dane îi văzuse schițele cu el. Profesorul de desen – domnul Woodrow – intrase în sală la un minut după ce schițele căzuseră pe podea, scutind-o de și mai multă umilință. La următorul curs însă, Dane o așteptase afară, întrebând-o dacă o putea conduce acasă.

Îi punea întrebări legate de viața ei, și, deși nu era obișnuită să vorbească despre ea, i se părea surprinzător de ușor să se deschidă în fața lui. Mai mult decât atât, părea cu adevărat interesat, aproape...

fascinat. Audra tot nu înțelegea de ce. Era cel mai frumos băiat din întreaga lume, puternic, surprinzător - și, dintr-un motiv necunoscut, voia să o cunoască.

- Hei, zise Audra zâmbind luminos.

El se desprinse de stâlp, mergând spre ea.

- Cum a fost cursul?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, lui Dane îi căzu pe nas o picătură de ploaie. Chiar când își ridica privirea, o alta îi stropi obrazul.

- La naiba! Nu am luat umbrela.

Ploaia se porni brusc, răpăind pe trotuar. Dane râse, înjurând din nou. O prinse de mână pe Audra, trăgând-o la adăpost la intrarea de serviciu, în partea laterală a clădirii.

Râse și ea, rezemându-și spatele de ușă. Dane se apropie de ea ca să o adăpostească sub streașina extrem de îngustă, deși el încă stătea pe jumătate în ploaie. Apa răpăia pe asfalt în spatele lui, timp în care el chicotea în continuare, aplecându-și capul mai aproape de perete, astfel încât măcar o parte din el să nu se ude. Audra își înclină capul, uitându-se în sus la el. Rămase fără suflu văzând frumusețea lui masculină - părul castaniu dat pe spate, ochii verzi plini de veselie și umerii lați care o fereau de vremea rea. Și, Doamne, mirosea atât de bine! Închise ochii, inhalându-i mirosul. Când îi deschise la loc, el o urmărea cu o expresie serioasă, plină de ceva ce ea nu putea numi din lipsă de experiență. Știa însă instinctiv că el se gândea să o sărute.

Audrei i se tăie răsuflarea, iar buzele i se întredeschiseră. Dane se uită la gura ei și mai apoi o privi în ochi. Tensiunea dintre ei devenea tot mai evidentă, iar inima Audrei îi bătea puternic între coaste. Își sprijini palmele de ușă și se lipi cu spatele de partea metalică, timp în care Dane se aplecă și mai mult asupra ei.

Își ridică brațul și, folosindu-se de ambele mâini, îi netezi șuvițele care îi căzuseră din părul împletit. Audra începu să respire neregulat. Inima îi bătea în același ritm cu ploaia, și simțea că odată cu picăturile se prăbușea și o parte din ea, învârtindu-se și rotindu-se în voia unei forțe scăpate de sub control, peste puterea ei de înțelegere.

Dane se mișca încet, ca și cum îi acorda nu doar timp ca să-și dea seama de ce voia să facă, ci și șansa de a-l respinge – deși acela era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Audra. Era speriată, dar nu îl îndepărtă. Își înfășură brațele în jurul gâtului lui, simțind cum ploaia din palme îi umezea lui Dane părul și îi aluneca pe ceafă. Se aplecă deasupra ei, iar gurile li se împreunară într-un geamăt. Nu știa sigur cine îl scosese, dar cel mai probabil amândoi.

Limba lui îi pătrunse în gură. Pe moment, Audra încremeni, neștiind ce să facă. Nu mai fusese niciodată sărutată, iar Dane părea că îi simțise ezitarea, așa că își retrase limba. Mușcându-i buzele, își trecu limba de-a lungul lor până când Audra se obișnui cu gustul și cu senzația buzelor lui lipite de ale ei. Doamne, era nemaipomenit. Își lipi trupul de el, satisfăcută de senzația sânilor ei zdrobiți de pieptul lui și de căldura puternică a trupului lui.

De parcă ar fi simțit clipa în care Audra își dăduse seama că își dorea mai mult, Dane își strecură încet limba printre buzele ei, dar de data aceasta ea îi întâmpină nesigură limba cu a ei. Dane gemu, scoțând un sunet încurajator care trăda nevoia carnală. Sunetul o excitase, așa că ea deschise gura și, plecându-și capul într-o parte, îl ispiti să o pătrundă și mai adânc. El acceptă bucuros invitația, adâncind sărutul și lipindu-și cu putere trupul de al ei. Ea era conștientă de o durere vagă plină de dor, de ceva ce parcă scânteia în interiorul ei, cerând eliberare. Sărutul se adânci și mai tare, iar mâinile lui alunecară de-a lungul trupului ei, ceea ce o ameți pe moment. Totul în ea se rezuma la senzații și dorință. Nu contau decât el, gustul și mâinile lui, zgomotul puternic produs de căderea ploii și bubuitul pulsului în venele ei.

După doar o clipă, el se desprinse de ea cu un geamăt înfundat și, trăgând adânc aer în piept, își sprijini fruntea de a ei, în vreme ce inima îi bătea aproape de a ei. Audra deschise ochii încetișor, încă uimită de potopul de emoții care îi inunda corpul.

Țuguindu-și buzele, încă umede în urma sărutului, se uită în ochii lui, surprinsă să-i vadă în privire aceeași uimire pe care o simțea și ea. Dintr-odată, lumea toată era zugrăvită într-o explozie de culori vii, minunate.

*

Dane opri mașina în fața casei Audrei, iar ea zâmbi. Îi putea citi pe chip aceeași uimire ca atunci când o sărutase. Își închipuia că avea, la rândul lui, aceeași expresie întipărită pe chip. Dane nu mai avusese niciodată parte de un asemenea sărut. Avea impresia că... o cunoștea dinainte, deși nu-și putea explica pe deplin de ce. Să o sărute fusese ca și cum... ar fi coborât scările în dimineața zilei de Crăciun: emoționant și în același timp liniștitor. Ar fi vrut să o facă din nou. Fără încetare. Se excita doar gândindu-se la asta.

Opri motorul mașinii și, trăgând-o pe Audra înspre el, o sărută iar, ușor și profund, și respirațiile li se amestecau, iar el mai avea puțin și o lua razna. Se retrase gemând și, rezemându-se de scaun pentru a-și trage sufletul, încercă să-și stăpânească trupul. Avea 18 ani și mai avusese o mulțime de iubite înainte, își pierduse virginitatea la 16 ani, dar nu mai simțise pentru nici o fată o asemenea poftă trupească de necontrolat. Ea trezise ceva în el – nu doar atracția sexuală, ci și un spirit ocrotitor care părea să pătrundă în esența lui. Îi plăcea de ea. Îi plăcea să o asculte vorbind despre toate și nimic, de fiecare dată alegându-și cu grijă cuvintele înainte de a răspunde. Era serioasă și grijulie, blândă și timidă, însă râdea cu ușurință, iar percepția ei asupra lumii înconjurătoare era diferită de a altor fete de vârsta ei. Și să nu uităm de talentul Audrei. Dumnezeule, era nespus de talentată. Lui Dane îi plăcea să o privească vorbind despre visul ei de a deveni artistă. Era complet și iremediabil fascinat de ea. Atunci când ea îl privi la rândul ei cu o scânteie de interes în ochi, inima lui se umplu de bucurie și mândrie că tocmai ea îl privea astfel.

– Ar fi bine să merg înăuntru, spuse Audra. Tatăl meu trebuie să mănânce de seară...

Lui Dane nu îi plăcu faptul că, atunci când își privi casa, chipul ei fu deodată umbrit, iar ochii ei frumoși își pierdură licărul.

– Nu te ajută nimeni? El se încruntă. Trebuie să ai pe cineva în familie...

– Nu. Ea clătină din cap, afișând un zâmbet forțat. Este în regulă, ne descurcăm, spuse ea înclinându-și capul într-o parte.

Dar ți-am zis destule despre mine în ultimele săptămâni. Povestește-mi și tu despre tine. Despre familia ta.

Brusc, părea nesigură, de parcă ar depășit o limită întrebându-l despre viața lui, cu toate că împărtășiseră cel mai pasional sărut din viața lui – și, din câte știa Dane, chiar primul din viața ei – cu doar douăzeci de minute înainte. Fundul lui era încă ud leoarcă, dar merita din plin efortul.

– Adică, bineînțeles că știu cine este familia ta, zise ea. Sunt niște oameni foarte importanți în Laurelton, adăugă, aruncând o privire pe geam.

El observă că ea își mută privirea de la el atunci când îi pomeni familia.

Dane oftă, frecându-și cu un deget buza de jos. Oameni importanți? Ei bine, bogați erau, în orice caz. Deși nu vorbise decât cu tatăl lui despre diferența dintre a avea bani și a-i investi în ceva semnificativ, voia ca ea să înțeleagă că era dispus să îi încredințeze cele mai intime gânduri ale lui, pentru că își dorea să le afle pe ale ei.

– Tatăl meu a murit în urma unui infarct când eu aveam 15 ani. Eram foarte apropiați. Era un om bun, care a plecat prea devreme dintre noi.

Audra întinse brațul și îi cuprinse mâna într-a ei. Simpla mângâiere a degetelor ei catifelate îl făcu să zâmbească și să se întoarcă spre ea.

– Stră-străbunicul meu, sau cam așa ceva, chicoti el înfundat, a făcut avere din industria feroviară, asemenea multor altor oameni înstăriți din secolul al nouăsprezecelea. Cei mai mulți dintre urmașii lor nu au făcut însă altceva decât să trăiască din averea moștenită de la părinți. Nu au construit ei afacerea, nici nu au venit cu ceva nou. Pur și simplu... au cules roadele muncii celor de dinaintea lor. Drept urmare, și-au micșorat considerabil averea sau chiar au risipit-o de-a lungul unui secol, spuse el scuturând din cap. Tata m-a învățat importanța muncii susținute, la fel cum îl învățase și pe el tatăl lui. M-a învățat că averea familiei nu îți oferă o scuză ca să trăiești pe picior mare, fără să-ți aduci contribuția la binele omenirii. De fapt, cei născuți privilegiați nu au nici o scuză să trăiască în felul acesta.

Dacă e să se zbată careva pentru a face bine, aceia ar trebui să fie oamenii cărora le e oferit totul pe tavă și care nu sunt nevoiți să răzbată prin propriile forțe.

Audra îl asculta cu mare atenție, cu ochii ațintiți asupra feței lui.

– Tatăl meu nu a apucat să...

Dane clătină din cap, căutând cuvintele potrivite.

– Să-și pună amprenta? completă Audra încetișor.

– Da, încuviință el din cap, ușurat că Audra înțelesese perfect ce voia să spună. Tatăl meu nu a avut ocazia să-și pună amprenta, așa că am s-o fac eu în numele amândurora. Mă voi implica în afacerea familiei și voi face lucruri de care ar fi fost mândru.

Audra îi strânse mâna. Îl privea cu un respect deosebit, astfel că, preț de o clipă, el simți că ar fi putut fi în stare de orice – de absolut orice – dacă ea ar fi continuat să-l privească așa. Încrezătoare în el.

– Fii a mea, Audra, șopti el apropiindu-se de ea, luându-i din nou fața în mâini și sărutând-o ușor pe buze.

Dane o simți zâmbind, lipită de gura lui.

– Da, spuse ea în șoaptă.

Capitolul 6

Audra

În prezent...

Ploaia bătea puternic în ferestre. Pe moment, nu mi-am dat seama că se auzeau lovituri distincte în ușa de la intrare. M-am ridicat de pe canapea, am aruncat pătura deoparte și am mers repede să răspund la ușă. Cine naiba ar fi putut veni în vizită?

Am deschis ușa și l-am văzut pe Jay, stând pe verandă, cu părul blond dat pe spate, de parcă și-ar fi trecut mâna printre șuvițele udate de ploaie. Pentru o clipă, creierul meu nu a putut procesa venirea lui, ca și cum Jay nu ar fi avut ce căuta în altă parte în afară de studioul meu.

Studioul meu. Mi s-a pus un nod în gât.

– Ce faci aici?

– Îmi făceam griji pentru tine.

– Pentru că m-am simțit rău și n-am venit la birou?

– Ei bine, și de-asta – nu ai lipsit nici măcar o dată în ultimii trei ani –, dar și pentru că păreai moartă pe dinăuntru până și în mesajele vocale. M-am gândit că fie n-au mers lucrurile prea bine cu bătrânica diabolică pe care ai confruntat-o ieri, fie ți-a pus cineva cuțitul la gât.

Mi-au căzut umerii. Avea dreptate - cel puțin, metaforic. Chiar mă simțeam moartă pe dinăuntru. Eram disperată, amărâtă și deznădăjduită. Am deschis ușa mai larg, în semn că putea intra, ceea ce a și făcut, ștergându-și pantofii pe preș. Și-a dat apoi haina jos și a agățat-o în cuier. M-a urmat în sufragerie, și i-am observat nedumerirea de pe chip.

– Nu te așteptai la asta, nu? l-am întrebat eu.

– Nu, nici pe departe. Nu îți știam... ăăă, latura asta.

M-am așezat pe canapeaua uzată, neputându-mi reprima râsetul gâlgâit.

– Am mai multe laturi, Jay.

– Îhî, a zis el, aruncând o altă privire în cameră, de care eram conștientă că arăta oribil și că era deosebit de deprimantă.

Mi-am tras picioarele sub mine.

– Aici am crescut eu. A fost casa bunicilor mei, iar când mama ne-a părăsit, eu și tata ne-am mutat cu ei. Bunicul a murit când aveam nouă ani, iar bunica a murit când aveam doisprezece. După aceea, am rămas doar eu cu tata. Nu am mai reamenajat casa din anii '90. Tatăl meu fiind invalid, nu am avut prea mulți bani, iar în ultima vreme mi-am investit toți bănuții în afacere. Aici locuiesc, am zis și am fluturat din mână. Casă, dulce casă.

Jay m-a privit ușor surprins.

– Îmi poți spune cum a rămas invalid tatăl tău?

A pus întrebarea încetișor, cu o expresie ezitantă pe chip, neștiind sigur dacă întrecuse vreo limită. Am oftat, simțind un scurt junghi de vinovăție. Ca prietenă, fusesem foarte distantă din mai multe puncte de vedere, dar Jay fusese întotdeauna deschis cu mine.

– Mama și tata s-au căsătorit de tineri și m-au făcut chiar înainte ca tata să ia parte la Războiul din Golf, unde a suferit un traumatism cranio-cerebral și și-a pierdut un picior. Nu am amintiri cu el de când eram mică, dar, după spusele bunicii, când s-a întors, era... o cu totul altă persoană, am zis eu cu un oftat. A ajuns efectiv o umbră palidă a ceea ce fusese cândva. Mama nu a mai suportat și pur și simplu... a plecat. Ne-a părăsit. După ce bunicii mei au murit, doar eu i-am mai rămas.

M-am cufundat în tăcere, iar Jay m-a privit țintă pentru câteva secunde.

– De când ne-am cunoscut, ăsta e singurul lucru pe care l-ai împărtășit cu mine legat de trecutul tău.

– Știu că nu sunt cea mai sociabilă persoană, am spus eu cu un râset posac. Trecutul meu... Îmi vine greu să vorbesc despre asta.

Îmi era greu și doar să îmi amintesc de trecut.

– Iar fantoma trecutului a revenit să te bântuie, a zis el.

– Da, am oftat eu. Se pare că forțele trecutului s-au ciocnit cu ceea ce sperasem să fie forțele viitorului, am spus eu șoptit, într-un iureș de cuvinte, tristețea copleșindu-mă încă o dată.

Jay și-a înclinat capul, așteptându-mă să continui.

– După cum ai citit în scrisoarea din partea avocaților ei, bunica fostului meu soț vrea să-mi ia clădirea, și se pare că va reuși.

Sprâncenele lui Jay s-au încrețit, iar el s-a lăsat pe spate, punându-și glezna de la un picior pe genunchiul de la celălalt.

– De cât timp sunteți divorțați?

Am clătinat din cap, întorcându-mi pe moment privirea în altă parte.

– De șapte ani. Eu aveam 18 ani când ne-am căsătorit și numai 20 când am divorțat. Practic vorbind, mariajul nostru s-a încheiat înainte să înceapă. Eram doar o copilă prostuță, care nu înțelegea cum e viața de fapt.

– Bun. Și cum anume vrea bunica fostului tău soț să-ți ia clădirea?

– Fostul meu soț provine dintr-o familie deosebit de bogată. Ei au avut mereu bani și fac bani în continuare. Fiecare generație și-a bătut capul ca să contribuie semnificativ la sporirea averii familiei. Înainte să ne căsătorim, bunica lui m-a convins să semnez un contract prenupțial. Eram tânără, naivă. Credeam că aveam să fim împreună pentru totdeauna, așa că ce mai conta ce semnam? am spus eu trăgând adânc aer în piept, încercând să îmi reprim sentimentele trezite de amintirea acelor vremuri. Dane a cumpărat clădirea de pe Providence Parkway chiar înainte să ne căsătorim, cu intenția de a mi-o dărui, pentru a-mi putea deschide afacerea mult visată.

Mi-a făcut-o cadou de nuntă și a trecut-o pe numele meu, dar de abia după ce ne-am căsătorit.

M-am uitat la Jay, care își coborâse piciorul pe podea. Aplecat în față și cu coatele pe genunchi, mă asculta cu atenție.

– Pe timpul procesului de divorț, Dane s-a oferit să pună niște bani deoparte pentru mine, în pofida acordului nostru. Am refuzat, spunându-i că nu îmi doream nimic altceva în afară de clădire, iar el a consimțit. Eram convinsă că asta a fost tot, am zis și am clătinat din cap, dezgustată de propria mea naivitate. A fost o experiență dureroasă. Probabil nu gândeam limpede atunci, dar, în orice caz, ce Dumnezeu putea face familia lui cu o clădire dărăpănată de la marginea orașului?

– Și ce *are* de gând să facă?

– Se pare că va construi un mare parc industrial. Deja a cumpărat firmele din zonă.

– Ca să ce? Să facă profit din vânzarea lor?

– Presupun că da, am zis eu ridicând din umeri.

– Deci clădirile dărăpănate de la marginea orașului au devenit acum proprietăți imobiliare de lux.

– Așa se pare, am recunoscut cu un oftat. Doar că familia Townsend este deja putred de bogată. Chiar nu pricep.

– Bogații nu consideră niciodată că au suficienți bani, zise Jay clătinând din cap.

– Așa o fi. Mi-am mușcat buza. Numai că... Luella Townsend m-a urât întotdeauna. Nu mi-am imaginat că încă o face, după atâta amar de vreme.

– Este un potențial inamic redutabil, spuse Jay cu o expresie mohorâtă. M-am interesat în legătură cu ea. Din ce am găsit online, este efectiv ridicată la rang de celebritate în Colorado. Dar ce are cu tine?

– Așa a fost mereu. Inițial, am crezut că mă ura din cauză că nu aveam prea mulți bani, considerându-mă o mică oportunistă care voia să-i fure nepotul și averea. Totuși, nici după ce am semnat contractul prenupțial nu a devenit mai prietenoasă. Și se pare că și acum manifestă același dispreț față de mine. Am fost la clubul ei să stau de vorbă cu ea, dar a fost la fel de nemiloasă ca de obicei.

– I-ai spus că viața ta depinde de afacerea asta, nu?

M-am holbat la el preț de câteva clipe. Vorbele lui mă luaseră pe nepregătite. Viața mea *chiar* depindea de afacere. Avea dreptate. Dumnezeule, afacerea era tot ce mai aveam. La 27 de ani, numai atât mai aveam. Probabil eram vrednică de milă, dar acela era purul adevăr.

– Mi-a dat treizeci de zile ca să eliberez sediul, am spus eu.

Jay și-a strâns buzele, pe chip citindu-i-se dorința de a rezolva problema. După un minut, m-a întrebat:

– Te-ai gândit să-l suni pe fostul tău soț?

M-a copleșit un val de căldură și neliniște.

– Nu, am spus eu clătinând din cap. Nu, nu vreau să vorbesc cu Dane.

– Nici măcar ca să salvezi Thistles and Thatch? Sau întregul magazin pentru nunți?

– Cu ce m-ar putea ajuta el? Ar trebui să apelez la un avocat, dar am căutat pe Google, iar situația nu e deloc roz. Am semnat acordul prenupțial și știam perfect ce scria în el.

– Deci crezi că Dane știe ce se întâmplă?

– N-am nici cea mai mică idee, am zis, ridicând din umeri.

– Audra, s-au mai câștigat procese pe baza înțelegerilor verbale. Între tine și Dane a existat o înțelegere verbală. Dacă ajungeți la un consens, ai șanse mari să câștigi procesul împotriva bunicii lui.

Am clipit. Un firicel de speranță mi s-a strecurat pe șira spinării, dar tot așa m-a străfulgerat și teama. Nu puteam vorbi cu Dane. Nu voiam să mai vorbesc cu el vreodată. Nu... chiar nu *puteam*. Ba, mai mult, nici el nu voia să-mi mai vorbească. Nici acum, nici altă dată. Nicicând.

– Sună-l, Audra. Măcar afli dacă știe ce se întâmplă. În cel mai bun caz, nici nu știe, nici nu va fi de acord cu grozăvia făcută de bunica lui și ar putea face ceva ca să o oprească. Chiar dacă argumentele tale juridice nu prea stau în picioare, poate că îl va asculta și nu veți mai ajunge în instanță.

– Dacă nu cumva e și el implicat.

– Corect, dar nu vei ști sigur până nu vorbești cu el.

Mi-am muşcat din nou buza, încă nesigură, dar simţindu-mă ceva mai bine decât înainte. Îmi venise şi mie mai devreme ideea să-l sun pe Dane, dar îmi scosesem repede din cap gândul acela care îmi provocase dureri de stomac, căutând în schimb pe Google informaţii privind acordurile prenupţiale şi dreptul de proprietate. Rezultatul căutărilor mele nu fusese încurajator, aşa că îi lăsasem lui Jay un mesaj vocal şi mă ghemuisem pe canapea. La insistenţele lui Jay de a lua iniţiativa şi de a-l suna pe Dane, având într-un fel acoperire – înţelegerea noastră verbală –, am prins forţe proaspete.

„Să-l sun pe Dane? Îl sun." Am inspirat adânc. Trecuseră şapte ani. Eram în stare să o fac. Dacă numai aşa îmi puteam salva afacerea – singurul lucru care îmi mai dădea putere să continui –, atunci puteam să o fac.

– Mulţumesc, Jay, am zis şi i-am zâmbit. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Nu puteam decât să sper că siguranţa pe care tocmai o căpătasem nu urma să-mi aducă şi mai multă durere în suflet. Câtă suferinţă poate îndura un om? „Câtă suferinţă pot îndura eu?"

Capitolul 7

Audra

Ticălosul îmi respingea apelurile. Mă plimbam prin fața mesei din bucătărie, formând numărul deja bine cunoscut, punând telefonul pe difuzor și ținându-l în fața mea cât suna.

– Townsend Robotics.

– Cu Dane Townsend, vă rog, am spus eu oprindu-mă din mers.

A urmat o pauză și s-a auzit ceva ce părea a fi un oftat nervos. În mod evident, secretara lui îmi recunoscuse vocea.

– Domnul Townsend nu este disponibil.

– Nu mai spuneți!

De pe linia cealaltă s-a auzit o voce gâjâită, apoi secretara mi-a zis cu o dulceață prefăcută în glas:

– Vreți să lăsați un mesaj?

– Sunt convinsă că știți că sunt Audra Kelley. *Din nou.* I-ați transmis celelalte mesaje din partea mea?

– A, bună dimineața, doamnă Kelley. Da, i le-am transmis pe toate. Domnul Townsend este foarte ocupat. Sunt sigură că vă va suna înapoi când va avea puțin timp liber.

– I-ați zis că este o urgență?

Mi-am păstrat vocea calmă, deși îmi venea să urlu.

– M-am asigurat de asta.

Nenorocitul! Simţeam înţepături de furie pe şira spinării, făcându-mă să-mi reiau pasul alert.

– Vă rog să-i spuneţi domnului Townsend că am sunat din nou, am zis eu bătoasă, cu maxilarul încleştat de frustrare. Mai spuneţi-i că este crucial să mă sune înapoi, vă rog. Şi amintiţi-i că mă presează timpul. Mulţumesc!

– Aşa voi face, doamnă Kelley, mi-a îndrugat ea înainte să închidă telefonul.

Am scos un mârâit furios şi am aruncat telefonul pe masă. Simţeam lacrimi fierbinţi inundându-mi ochii, dar nu le-am lăsat să curgă. Nu, nu aveam să plâng. Lacrimile nu ar fi rezolvat nimic.

Ştia. Ştia ce făcea bunica lui, de aceea mă evita. Asta era singura explicaţie logică. Nimeni nu e atât de ocupat pentru o scurtă convorbire telefonică, după zece apeluri ratate în decurs de o săptămână. Lua-l-ar naiba! *De ce?* Eram furioasă, dar nici nu-mi puteam ascunde rănile adânci din suflet. Povestea noastră nu avusese un final fericit. Ne lăsaserăm pradă unei dureri mistuitoare. Oare încă îmi purta pică? Dar trecuse atât de mult timp de atunci. Cu siguranţă... trecuse peste.

Oftând, m-am cufundat într-un scaun din bucătărie şi mi-am luat capul în mâini. Eu trecusem peste. Mersesem... mai departe. Sau cel puţin credeam că trecusem peste, pe cât îi e posibil unui om complet devastat. Înainte de toată nebunia asta, aş fi zis că eram bine. Eram entuziasmată de reuşitele afacerii mele. Treceau săptămâni întregi fără vreo zi în care pur şi simplu, în mod inexplicabil, să mă simt dărâmată psihic şi să vreau să-mi petrec toată ziua în pat. Când aveam însă parte de astfel de zile, tot mă dădeam jos din pat. Da, aş fi putut spune că mă descurcam foarte bine.

Şi acum, dintr-odată, mă simţeam singură, plutind în derivă, fără un scop anume, în ape tulburi în care mă rătăceam şi în care nu puteam naviga. Nu suportam să mă simt pierdută, deznădăjduită şi atât de speriată, încât să mă trezesc în fiecare zi cu părul măciucă la ceafă.

Aşa cum se întâmplase... cândva.

„Nu, nu te gândi la asta. Nu o face."

Cu toate acestea, aproape inconştient, m-am trezit rătăcind pe hol, până în camera de oaspeţi a cărei uşă olandeză ducea la mansardă. Am ezitat puţin înainte să întind mâna şi să învârt mânerul. Scârţâitul familiar mi-a trezit o mulţime de amintiri. Am luat repede o gură de aer. „De ce fac asta?" Totuşi, ca prin vis, mă simţeam neobişnuit de detaşată, de parcă m-aş fi aflat simultan în afară, privind de undeva de departe, şi înăuntru.

Aplecându-mă, m-am strecurat prin mica deschizătură şi am aprins lumina, urcând pe scările care scârţâiau. Mirosea a praf şi a naftalină, şi am strănutat o dată, mişcând o pânză de păianjen exact atunci când am păşit pe ultima treaptă. Grinzile erau destul de joase, astfel că a trebuit să merg ghemuită, îndreptându-mă spre lumina neclară care se strecura prin fereastra rotundă şi murdară. Când am ajuns acolo, unde lumina soarelui crea un petic difuz pe lemnul vechi, m-am pus în genunchi şi am privit în jur.

Locul era împânzit de cutii prăfuite, iar firele de praf pluteau alene în lumina slabă, contribuind la atmosfera ca de vis. Ochii mi-au zăbovit o clipă asupra coşului de gunoi gri, la dreapta ferestrei, iar o agonie lentă m-a cuprins înainte să-mi mut privirea. Departe... şi mai departe, până sus pe perete, unde un fluture albastru fusese pictat copilăreşte. Nu mai era altul pe acea porţiune de perete şi fâlfâia din aripi într-o singurătate stranie, ca şi cum aş fi ştiut de mult ce avea să rămână în urma lui.

Mi-am întors privirea de la fluturaşul solitar înspre locul unde erau desenaţi mai mulţi fluturi, în nuanţe diferite. Se căţărau pe partea superioară a peretelui şi năvăleau pe tavanul ascuţit – singura porţiune care fusese consolidată cu scânduri de lemn, nu doar cu grinzi. Fluturii îşi întindeau aripile şi zburau, umplând aproape tot spaţiul de deasupra mea, iar eu am schiţat un zâmbet.

Eu îi desenasem pe toţi, fără excepţie. Când mai făceam trăsnăi, mică fiind, şi eram trimisă în camera mea ca pedeapsă, obişnuiam să mă strecor în dormitorul de alături, cu tot cu ustensilele de desen, strecurându-mă apoi până în mansardă. Handicapul tatălui meu nu îi permitea să urce scările. Prin urmare, chiar dacă venea să mă caute, nu putea decât să mă strige de la parter. Acolo desenam fluturaş

după fluturaș, vietăți cu aripi delicate, care nu numai că erau minunate, dar își puteau lua zborul la cea mai mică adiere de vânt. Poate că asta îmi doream și eu.

Am rămas în genunchi, în baia de lumină obscură, cu ochii închiși și fața în sus, ca și cum mă rugam. Mă rugasem o singură dată în viața mea, dar rugăciunile nu îmi fuseseră ascultate, așa că nu mă așteptam să primesc vreun răspuns. Totuși, locul acela îmi fusese pe vremuri ascunzătoare, un fel de sanctuar, și m-am lăsat învăluită de un sentiment îndepărtat de pace, în ciuda amintirilor neplăcute care dăinuiau acolo.

Nu mai eram un copil și nu puteam rămâne acolo la nesfârșit, căutând alinare în tot felul de jocuri fanteziste și în fluturași pictați. Privirea mi-a zăbovit pe coșul de gunoi. Eram prea speriată să mă apropii, iar teama și dorul din mine creșteau în intensitate, asemenea unui vânt înfiorător. Mi-am întors privirea, trăgând din nou adânc aer în piept – cu ochii închiși preț de o clipă –, și, ferindu-mă de lumina soarelui, m-am îndreptat spre scări.

În timp ce îmi târșâiam picioarele în poziția aia cocoșată, m-am împiedicat de podeaua denivelată și mi-am pierdut echilibrul, prinzându-mă de o stivă de cutii prăfuite. Am înjurat printre dinți. Cutiile s-au destabilizat, și eu m-am îndreptat iute, în încercarea de a le opri căderea, dar nu am fost suficient de rapidă. Cutia învechită din vârf s-a rupt când s-a lovit de podea. Hârtii și dosare au alunecat din ea, aterizând într-o grămadă dezordonată.

– La naiba, am mormăit eu din nou.

Nu aveam timp să strâng. Aveam să aduc o altă cutie și să pun toate acele hârtii vechi în ea, mai târziu. Nu era ca și cum ar fi fost printre ele ceva important. Din câte mi-am putut da seama după hârtiile din vârf, erau doar niște vechi documente fiscale.

Chiar când m-am pus din nou în mișcare, am observat printre celelalte hârtii ceva ce părea a fi o scrisoare. M-am aplecat și am ridicat-o, încruntându-mă la vederea numelui „Bea" mâzgălit pe plic. *Cine mai era și Bea?*

Scrisoarea era sigilată, dar lipiciul era atât de vechi, încât, atunci când am pus mâna pe el, sigiliul s-a desfăcut cu ușurință. Am desfășurat hârtia, cu ochii ațintiți asupra textului:

Draga mea Bea,

Mă doare sufletul să-ți scriu asta. Știu totuși că fac ceea ce trebuie. Dacă aș fi egoist, aș veni astăzi. Aș fugi cu tine în lume, conform planului nostru, și mi-aș petrece tot restul vieții iubindu-te. Ar fi floare la ureche pentru mine, Bea. Floare la ureche. Dar aș fi un mare egoist, pentru că nu ți-aș putea oferi niciodată viața pe care o meriți. Am atât de puțini bani, insuficienți pentru a ne începe o viață împreună. În cele din urmă, realitatea de zi cu zi ar avea un impact mai mare decât dragostea noastră nebună și, trebuind să renunți la tot pentru mine, ai ajunge să mă urăști. Nu mi-aș ierta-o niciodată. Nu aș putea trăi privind cum flacăra din ochii tăi s-ar stinge încet. Nu aș putea îndur ca eu să fiu de vină.

Nu voi veni astăzi, Bea. Nici măcar nu-ți voi trimite scrisoarea aceasta, pentru că te cunosc și știu că ai încerca să mă faci să mă răzgândesc, iar eu nu m-aș putea împotrivi ție. Scriu asta mai degrabă pentru mine, pentru a-mi confirma că fac ce e corect. Pentru a-mi reaminti că arborele protejează floarea, chiar dacă rămâne înghețat pe vecie.

Nu te voi mai strânge în brațe niciodată, deși tânjesc după asta neîncetat, dar te voi purta în suflet zi de zi, pentru tot restul vieții mele.

Al tău pentru totdeauna,

Wallace

Am recitit scrisoarea și m-a cuprins tristețea atunci când am observat data, în partea de sus. Cât de dramatic! Adică, înainte să o întâlnească pe bunica, bunicul iubise o altă femeie și o părăsise fără nici o explicație? O femeie pe nume Bea? Am împăturit scrisoarea la loc, dorindu-mi ca bunicul meu să fie încă în viață pentru

a-mi răspunde la întrebări. Mi-am amintit de bunicul – un om ferm, dar blând, care întotdeauna păruse să aibă o umbră de tristețe în ochi. Îmi spusese că strămoșii familiei noastre erau indieni din triburile Cheyenne și că moștenisem structura osoasă și părul închis la culoare de la el. Eram prea mică atunci când a murit, așa că întotdeauna am pus amărăciunea din privirea lui pe seama condiției tatălui meu, negândindu-mă vreodată, ca orice copil, că trăise lucruri și în afara familiei. Bunica era o femeie cumsecade, dar mereu mi se păruse că între ea și bunicul era mai degrabă o relație de prietenie, nu o relație de iubire adevărată, pasională. M-am uitat la scrisoare. Nu aveam să aflu niciodată cine era acea Bea. Luase secretul cu el în mormânt.

Am pus scrisoarea în vârful grămezii dezordonate de hârtii și am mers tot înainte spre scări. Tocmai mi se adusese aminte că oamenilor li s-au întâmplat dintotdeauna lucruri rele, iar viața și-a urmat cursul normal. M-am îndreptat spre camera mea, am făcut repede un duș și m-am pregătit să plec la birou. Dacă aveam să continui să mă agăț de o speranță, trebuia să mă comport de parcă problema mea avea o rezolvare. Dacă permiteam ca afacerea mea să se prăbușească ar fi fost ca și cum aș fi recunoscut că Luella Townsend câștigase deja lupta.

Când am intrat în studioul meu, o oră mai târziu, Jay era deja acolo, cu o ceașcă de cafea în mână.

– 'Neața, rază de soare.

Am zâmbit în timp ce-mi dădeam jos haina.

– Tot nu te-a sunat? m-a întrebat el.

Am apreciat că mi-a vorbit cu duioșie în glas, dar m-am simțit stânjenită. În mod evident, îi era milă de mine.

– Încă nu, am răspuns fără să ezit. Am sunat din nou azi-dimineață. Secretara lui îmi tot spune că i-a transmis mesajele din partea mea, am spus eu oftând, punându-mi haina în cuier și aruncându-mi geanta pe masă.

Jay a ieșit de după birou, sprijinindu-și fundul de el.

– Dacă nemernicul nu te sună înapoi, du-te la el și fă-l să-ți vorbească.

– Nu pot. E în California.

– Știi că între timp s-au inventat avioanele.

– Să iau avionul până în California? Am izbucnit într-un râs înăbușit. Mi se pare... un pic prea radical.

– Având în vedere că o femeie încearcă să te lase fără sediu și fără bani, eu zic că e cazul să iei niște măsuri radicale.

– Să iau avionul până în California și să-l înfrunt?

Mi-am mușcat buza cu îngrijorare.

– Nu văd altă variantă, a zis el ridicând din umeri.

Mi-am simțit pieptul strâns ca într-o menghină. Una era să-l sun pe Dane... Furia pe care o simțeam din cauză că nu mă suna înapoi îmi dădea curaj să continui să-l sun. Dar alta era să mă și văd cu el. Am simțit un junghi în stomac și, fără să stau pe gânduri, mi-am pus mâna pe pântec. Pur și simplu, nu știam dacă aveam să găsesc în mine puterea de a merge la Dane – de a da ochii cu el.

– Ce s-a întâmplat de fapt între voi doi? a întrebat Jay. Adică, știu că ai spus că erați tineri, dar...

L-am privit fix în ochi. Își lăsase propoziția neterminată. „Ce s-a întâmplat de fapt între voi doi?"

– Pur și simplu, am spus eu clătinând din cap, eu, adică noi... ne-am căsătorit pentru că rămăsesem însărcinată, am zis ezitant. Copilul nostru, mi-am dres eu glasul, nu a... nu a supraviețuit. Iar apoi... ne-am înstrăinat. Căsnicia noastră nu a supraviețuit.

„Era cât pe ce să nu supraviețuiesc nici eu."

– La naiba, Audra, îmi pare așa rău!

– E în regulă, am zis, schițând o grimasă. A trecut mult timp de atunci, iar eu... am trecut peste, înțelegi tu, pe cât e posibil într-o astfel de situație. Nu mă mai gândesc la asta.

Nu mă mai gândeam la el. Am simțit un impuls de vinovăție la auzul propriilor cuvinte, conștientizând cât de greșită, deși adevărată, fusese afirmația mea. Avusesem eu grijă să fie adevărată, pentru că numai așa putusem face față.

Jay mă urmărea cu atenție, ușor încruntat și cu aceeași privire plină de compasiune.

– Este deja un lucru obișnuit ca mariajul să nu mai reziste mult timp după ce cuplul a pierdut un copil.

– Da, știu, am încuviințat eu. Ăăă... nici noi n-am fost mai breji. Ca să nu mai spun că toți ne puneau bețe-n roate. În fine.

M-am întors și am început să răsfoiesc niște hârtii de pe birou, nevrând să mai vorbesc despre asta, căci, ca să vorbesc, trebuia să mă și gândesc la asta.

– Mai bine fă-ți timp azi să te gândești dacă să mergi să te vezi cu Dane, bine? m-a rugat Jay cu blândețe.

Am încuviințat din cap. În realitate însă, nu aveam bani de avion. Avansul din partea familiei McMaster urma să intre peste o zi sau două, așa că m-am gândit că aș fi putut lua o parte din bani pentru a plăti un bilet de avion și o cameră la hotel pentru două zile.

Dar după aceea nu mi-ar fi rămas decât să sper că aveau să-mi ajungă banii pentru toate florile și consumabilele pentru nuntă, care urma să aibă loc peste două luni.

În orice caz, dacă stăteam cu mâinile-n sân, rămâneam fără afacere până atunci.

I-am spus lui Jay că merg să-mi pun o ceașcă de cafea. Am ieșit din studio și m-am îndreptat spre bucătărie. Pe drum, m-am oprit în dreptul balustradei, uitându-mă la foaierul de la parter, pe care îl admirasem – crezând că îmi aparține – cu doar o săptămână în urmă. Viața se poate schimba într-o clipită. Cine putea ști asta mai bine decât mine?

Numai că unele lucruri nu pot fi îndreptate. Totuși, poate că *puteam* îndrepta situația dacă îmi asumam riscul și luptam.

Cameramanul, care închiriase un spațiu la parter, a intrat pe ușa din față și, zâmbind, mi-a făcut cu mâna, îndreptându-se spre biroul său. I-am întors zâmbetul și i-am făcut și eu cu mâna. Chestia era că ceea ce se întâmpla nu mă afecta doar pe mine. Gândul acela mă obseda și mă ținea trează până târziu în noapte. Clădirea mea găzduia afacerile mai multor oameni, dintre care unii deja plătiseră chiria pentru anul respectiv. Alocasem deja acele sume pentru renovare. Ar fi trebuit să mă îndatorez ca să pot pune banii la loc. Și-ar fi pierdut și alții sediul și, deși le-ar fi fost mai ușor

să se mute și să o ia de la capăt altundeva, ar fi fost totuși o dezamăgire și o încercare grea pentru ei.

După ce mi-am făcut cafea, m-am întors în studio, m-am așezat la birou și am deschis computerul. Mi-am scos telefonul mobil ca să verific din nou dacă ratasem vreun apel de la Dane în cele cinci minute în care fusesem plecată din birou. Cuprinsă de un alt val de indignare, am lăsat telefonul din mână și am intrat pe internet.

– Jay, cum se rezervă online biletele de avion?

– Cu ce companie aeriană zbori de obicei?

– Nu am mai zburat niciodată.

– Nu ai mai *zburat* niciodată?

M-a privit derutat. Am clătinat din cap.

– Nu ai plecat în luna de miere?

– Nu... nu ne-au permis-o circumstanțele. Știu că e lamentabil, dar nu am fost niciodată plecată din Colorado.

Jay s-a ridicat și s-a îndreptat spre biroul meu.

– Ei bine, ar cam fi timpul. Mi-aș fi dorit totuși să se întâmple în alte împrejurări.

A intrat pe un site și mi-a arătat unde să introduc datele călătoriei. Am ales ziua de miercuri, pentru că m-am gândit că Dane avea să fie la birou. Nu puteam merge în weekend, căci el probabil ar fi fost acasă, și habar n-aveam unde locuia – ori cu cine – sau cum să aflu asta. La gândul că Dane ar fi putut trăi cu altă femeie, stomacul mi s-a făcut ghem, dar am alungat sentimentul cum am știut eu mai bine, hotărâtă să nu mă mai gândesc la asta. „De ce n-ar fi făcut-o, până la urmă? Băiatul pe care l-am iubit cu disperare cu atâția ani în urmă merita să fie fericit." M-am îngrozit când s-au încărcat pe pagină zborurile disponibile.

– Da, mi-a spus Jay, te costă mai mult dacă faci rezervarea în ultimul moment. Dar tot cred că merită.

– Dacă e plecat din oraș? am zis eu, gândind cu voce tare.

Nu mi-aș fi permis nici înainte biletul acela de avion. Și dacă, odată ajunsă acolo, aveam să îmi dau seama că totul fusese în zadar?

– Fă-ți asigurare de călătorie, a spus Jay. În felul ăsta, dacă apare vreo problemă, îți poți modifica zborul.

Am încuviințat din cap și, înainte să mă răzgândesc, am tras adânc aer în piept și am finalizat tranzacția.

Plecam în California. Urma să-l văd pe Dane Townsend după șapte ani lungi și, pe alocuri, singuratici. Deși trecuse multă vreme, tot nu mă vedeam suficient de pregătită.

Capitolul 8

În trecut...

Audra râse, învelindu-se și mai bine în pătură.

– Doamne, e cumplit de frig. E o nebunie.

Ea și Dane stăteau pe o cuvertură veche, sub un copac, la marginea unui iaz înghețat, pe moșia familiei lui Dane. Lângă docul mic și șubred se afla o barcă cu vâsle veche, din lemn, blocată în apa înghețată. Era mijlocul iernii și, cu toate că afară erau doar vreo patru grade Celsius, aerul era curat și răcoros, fără nici o pală de vânt.

Dane zâmbi și se trase mai aproape. Ridică pătura cu care își acoperise umerii și o înveli, astfel încât să fie lipiți unul de celălalt, încălzindu-se reciproc. Audra îi inspiră mirosul curat, masculin, simțind același fior pe care parfumul lui i-l stârnise întotdeauna.

– E momentul ideal să mă giugiulesc cu iubita mea, zise el.

Ei îi săltă inima de bucurie la auzul cuvintelor lui. Iubita lui. A lui Dane Townsend. Încă simțea un fior de neîncredere de fiecare dată când se gândea la asta, chiar dacă trecuseră deja câteva luni de la ziua aceea când el îi ceruse să fie a lui.

– Iarna a fost mereu anotimpul meu preferat.

Audra zâmbi ușor, privind iazul înghețat.

– Folosește cineva barca pe timpul verii?

– Nu, acum nu. Când încă trăia, bunicul obișnuia să vină aici să pescuiască. Bunicii mele nu i-a plăcut asta niciodată. Nu putea

suporta când el venea acasă mirosind a macrou. Se ducea în camera ei și trântea ușa, zise el chicotind. Barca nu mai fusese folosită de ani buni atunci când eu, Dustin și Dalila am descoperit-o. Când eram mici, obișnuiam să ne furișăm aici ca să înotăm. Ne luam la întrecere până pe malul celălalt.

Iazul nu era prea mare, dar Audra trebui să mijească ochii ca să vadă malul celălalt. Își închipui un băiețel în apă, dând din mâini și din picioare, neavând pe nimeni care să-l salveze în caz că avea nevoie de ajutor, și simți un fior de spaimă pe șira spinării.

– Dacă ți s-ar fi pus un cârcel sau ai fi obosit la jumătatea cursei? întrebă ea încruntată.

Dane clătină din cap.

– Unul dintre noi vâslea. De barcă erau legate veste de salvare, pentru cei doi competitori. Aveam semnul nostru. Dacă eram vreodată în pericol, ridicam două degete, uite așa, zise el, scoțând o mână din pătură și ținând mâna în aer, cu degetele în formă de V, ceea ce însemna că aveam nevoie de ajutor și nu puteam exprima asta în cuvinte.

– Hmm, îngână ea.

Era ilogic de afectată. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva în toți acei ani? Dacă nu ar fi intrat la cursul ei de desen în acea zi? Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată?

– Ei bine, se pare că erai pregătit.

Până și ea își simțise tonul nemulțumit.

– Ce drăguț că îți faci griji pentru ceva ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă, chicoti el, trăgând-o mai aproape.

Privind cum ochii lui Dane sclipeau de bucurie, Audra scoase un râset înfundat.

– Ești imposibil.

Cu inima plină de drag, se făcu ghem lângă el, absorbindu-i fierbințeala trupului. Era acolo. Îl întâlnise. Soarta nu i-l răpise înainte să aibă ocazia să îl iubească. Înainte să dea culoare vieții ei.

– Dar tu? Ce prostii făceai când erai mică?

– Nimic ieşit din comun, zise ea scuturând uşor din cap. Obişnuiam să desenez fluturi în mansardă, apoi dansam şi făceam piruete lângă ei. O prostie.

Ea izbucni într-un râs scurt, sfios, dar el nu îi zâmbi. Doar îşi înclină capul, cu un soi de seriozitate în privire, pe care Audra nu ştiu cum să o interpreteze.

– Fluturi?

Ea încuviinţă din cap, povestindu-i cum se furişa acolo sus atunci când avea probleme, desenând fluturi care se revărsau ca un caleidoscop pe pereţi şi pe tavan. Audra vorbea lent şi oarecum şovăielnic, încă timidă şi neobişnuită să-şi dezvăluie secretele – nici măcar pe cele banale, copilăreşti.

– De ce fluturi? întrebă el încetişor, chiar când un fulg de nea îi ateriză pe nas.

Audra aruncă o privire spre cer şi miji ochii, observând mai mulţi fulgi pufoşi învârtindu-se în aer.

– Nu ştiu, şopti ea.

Aerul era rece, dar ea se simţea confortabil şi, la drept vorbind, în siguranţă. Nu voia doar să facă schimb de informaţii cu el sau să-i dezvăluie amănuntele vieţii ei. Voia să-i spună cine era cu adevărat, să răspundă la întrebări pe care nimeni altcineva nu i le mai pusese vreodată. Pentru că avea încredere în el.

– Presupun că era o modalitate de a exprima ce aveam în suflet. Mereu am avut senzaţia că viaţa mea e... ştearsă, zise ea, lăsând o dâră în aerul îngheţat. Era ca şi cum aveam o multitudine de gânduri, de sentimente şi de... visuri pe dinăuntru, dar totul în jurul meu era în alb şi negru. Amuţit, într-un fel, zise ea. Se îmbărbătă, în vreme ce inima îi bătea cu putere în piept. Asta până să te cunosc pe tine.

Lui Dane îi tresăltă inima de bucurie, pulsul încetinindu-i când fu cuprins de o fericire netulburată. „Până să te cunosc pe tine." *Vorbele îi răsunau în urechi, aducându-i zâmbetul pe buze.*

– Doamne, Audra, numai la tine mă gândesc tot timpul, şopti el, aplecându-se să o sărute.

Audra își dădu capul într-o parte, astfel încât gura ei să-i fie mai accesibilă lui Dane. Scoase un oftat înăbușit, de plăcere, având încredere necondiționată în el. Dane nu se sătura niciodată să o sărute, să-i simtă limba alunecând ușor peste a lui, să o exploreze în amănunt. Audra scotea gemete înfundate, care îi făceau lui Dane tot corpul să zvâcnească și să se încordeze. Îl făcea să simtă plăcere și durere în același timp. Deși mică și delicată, era totuși suficient de puternică încât să-l țină sub control cu doar o privire insistentă. Zâmbetul ei discret pur și simplu îi înmuia genunchii.

Își strecură mâna pe sub tivul cămășii lui, lipindu-și palma de partea inferioară a pântecului. Dane scoase un geamăt, cu mușchii încordați. Părând stârnită de sunetul chinuitor de plăcere, ea îi desfăcu blugii și, strecurându-și mâna înăuntru, îi cuprinse mădularul erect.

– O, Doamne, Audra, scumpa mea, oprește-te. Sunt atât de... O să...

Nu își duse vorba până la capăt. Dane gemu din nou de plăcere, în vreme ce ea îl mângâia, explorându-i trupul.

– Te doresc, șopti ea.

Deschizând ochii buimac, el îi citi pe chip aceeași dorință pe care o simțea și el.

– Ești sigură?

Încuviințând din cap, Audra se întinse pe spate pe cuvertură, în vreme ce Dane trase cealaltă pătură peste ei, continuând să o sărute. Gura ei era dulce, umedă, fierbinte, în ciuda aerului geros din afara adăpostului lor intim. După ceea ce păreau ore întregi de explorare intimă, Dane își puse prezervativul, cu mâinile tremurând de cât de excitat era. Se înfipse în trupul ei strâmt, iar Audra făcu o grimasă de durere pentru o clipă, înainte de a se relaxa și de a-l fixa cu privirea aceea încrezătoare care îl făcea să se simtă ca un supererou. El începu să se miște înăuntrul ei, dar știa că nu avea să reziste prea mult, fiind extrem de excitat. Își coborî o mână înspre locul unde trupurile li se contopeau, iar ea se arcui gâfâind, în timp ce el o dezmierda. Dane strânse din dinți, încercând cu disperare să mai reziste, în așteptarea orgasmului ei. Dumnezeule, ce sentiment aparte să fie înăuntrul ei când ea ajungea la orgasm. Îi putu simți eliberarea. Era cel mai

încântător și incitant lucru pe care îl experimentase vreodată. Audra îi strigă numele și își trecu degetele pe pielea lui, în vreme ce el se cutremura de extaz.

După aceea, în vreme ce stăteau întinși unul lângă celălalt, toropiți amândoi, Dane o sărută pe gât în jos, iar ea zâmbi fericită, privind fulgii de zăpadă continuând să coboare încetișor în jurul lor. Dane avea senzația că o lume cu totul nouă i se deschisese în fața ochilor, o lume mai prietenoasă. În timp ce el își freca nasul de urechea ei, Audra întoarse capul, întinzând mâna după florile delicate, de un verde pal, care răsăreau prin pătura de zăpadă. Ea icni ușor, iar el își înălță capul, cu o privire leneșă și ochii plini de mulțumire.

– Ce e?

– Bunicul meu mi-a spus legenda acestor flori. O știi? întrebă Audra, arătând cu capul spre flori, apoi spre copacul care le proteja.

Capitolul 9

Audra

În prezent...

Uitându-mă pe fereastra avionului, am observat cum se adunau cristale de gheață la colțurile stratului dublu de plexiglas. Avionul s-a zdruncinat brusc, și mi-am îndreptat capul, ținând ochii strâns închiși. Mai aflasem ceva: nu-mi plăcea să zbor. Din cauză că mă aflam la peste nouă mii de metri altitudine, emoțiile mă copleșiseră și, în combinație cu motivul pentru care zburam, creaseră un ocean de neliniște.

Am ieșit din zona de turbulențe, așa că am răsuflat ușurată, ținând în continuare ochii închiși. Poate că, dacă aș reuși să adorm, etapa aceea a călătoriei mele s-ar sfârși mai repede. Fusesem atât de agitată de această plecare, încât nu mă odihnisem prea bine cu o noapte în urmă. Îmi era greu să dorm; pe de altă parte, eram frântă de oboseală. Vuietul motoarelor devenise un zgomot îndepărtat de fond, mintea-mi tulburată părea să se liniștească, particulele pluteau în aer și...

Stăteam într-un câmp plin cu flori atât de intens colorate, încât nu am putut decât să mă întorc încet și să privesc cu încântare. Le cunoșteam pe toate: gura-leului, lalele, maci, crini peruani. Aveam sentimentul straniu că locul acela fusese creat special pentru mine.

Mi-am trecut degetele peste o orhidee violet, cu petalele luminoase și catifelate, în față suflându-mi o adiere răcoroasă.

M-am răsucit cu totul, pierzându-mi răsuflarea la vederea unui bărbat care se îndrepta spre mine. Am clipit, iar el mi-a zâmbit călduros.

– Audra.

– Bunicule, am rostit eu.

Ochii mi s-au mărit când, în spatele lui, am văzut-o pe bunica în lateralul unui copac înalt, iar pe tata stând de cealaltă parte. *În picioare.* Tata ținea în brațe, cu grijă și blândețe, un ghemotoc de om înfășat. Inima mi-a tresăltat, gâtul mi se uscase, iar dorul mă cuprinsese atât de brusc și de intens, încât mă simțeam vulnerabilă. Un geamăt de dorință mi-a scăpat din gât.

– Trebuie să înfloreşti, Audra, a spus bunicul meu.

Încet, mi-am mutat privirea de la el spre ghemotocul cuibărit în brațele lui.

– Vreau..., am murmurat eu, întinzându-mă după tata, după mult iubitul pui de om, pe care îmi doream atât de tare să îl strâng la piept. Vreau..., am repetat.

– Încă puțin, a zis bunicul și mi-a zâmbit din nou. Mai întâi, trebuie să înfloreşti.

Bunicul s-a uitat peste umăr la tata, iar tata, părând mai liniștit decât îl văzusem eu vreodată, i-a zâmbit mai întâi lui, apoi mie.

– Războiul i-a răpit sufletul, iar eu mi l-am vândut pe al meu. Tu să nu ți-l vinzi. Înfloreşte, Audra!

Cum adică să înfloresc? Nu am înțeles. Eu...

Am fost trezită de zăngănitul puternic și am deschis ochii, amețită și dezorientată, tulburată de visul avut. „Înfloreşte, Audra." Ce naiba fusese toată povestea asta? Mi-am îndreptat spatele, încercând să uit visul ciudat și să îmi revin. Eram într-un avion, zburând spre California, pentru a mă întâlni cu bărbatul care pe vremuri mă privise cu dragoste, apoi cu durere în ochi, iar în final doar mă fixase cu o privire goală.

Am tras adânc aer în piept, lăsându-l să mi se miște prin corp. „Doamne, ce vis!" Îmi dăduse o senzație foarte ciudată. Trebuia să mă gândesc la altceva.

M-am uitat pe fereastră și am văzut norii albi, vălurițI, croindu-și drum pe cerul cenușiu. Când m-am aplecat și mai tare, cu fruntea lipită de geam, am putut vedea pământul și chiar am reușit să disting unele clădiri. Aterizam. Inima îmi bubuia în piept, răsunând mai tare decât turația zgomotoasă a motorului. „Încă te poți răzgândi, Audra. Doar suie-te într-un avion și du-te înapoi acasă."

Ca să ce? Să o las pe Luella Townsend să-mi distrugă afacerea? Să stau ghemuită pe canapea – în casa unde timpul stătuse în loc – și să aștept să se aleagă praful de mine? Mai fusesem tentată, dar nu o făcusem. Mă adunasem și mersesem mai departe. Poate nu în toate aspectele vieții mele, dar în unul sigur da. Thistles and Thatch. Asta m-a ținut în viață – și la propriu, și la figurat – fiindu-mi hrană pentru trup și suflet. Nu mă puteam da bătută atât de ușor, fără a lupta.

Cu forțe proaspete, mi-am netezit părul pe spate, mi-am trosnit gâtul înțepenit, fiindcă dormisem câteva ore în fund, și m-am pregătit de aterizare.

Deși Aeroportul Internațional San Francisco era aglomerat și derutant, am reușit să găsesc calea spre ieșire. Afară era plin de taxiuri și de alte autovehicule. Cum stăteam doar două zile, nu îmi luasem bagaj de cală. Reușisem să fac să-mi încapă tot în bagajul de mână. Trăgându-l după mine, am întrebat un bărbat îmbrăcat în uniformă cum să ajung la BART – zona de tranzit feroviar rapid –, iar douăzeci de minute mai târziu mă aflam într-un tren subteran care se deplasa rapid înspre centrul comercial al orașului San Francisco. Slavă Domnului că Jay mă ajutase să planific totul în avans, altfel nu știu ce m-aș fi făcut.

A fost cât pe ce să nu reușesc să cobor din cauza oamenilor care îmi stăteau în drum, dar m-am strecurat afară din tren chiar când ușile se închideau, reușind la limită să nu îmi prind geanta în ușile trenului care pleca din stație.

Am urcat scările și, ieșind la suprafață, mi-am scos telefonul, căutând cum să ajung la hotelul unde aveam rezervare. Când m-am oprit în fața hotelului, am icnit. Dumnezeule, era o dărăpănătură. Oftând, mi-am tras bagajul înăuntru. Trebuia să fiu cumpătată, așa că rezervasem unul dintre cele mai puțin costisitoare hoteluri pe care le găsisem online. Speram doar să aibă așternuturi curate.

M-am cazat fără bătăi de cap – femeia mai în vârstă de la recepție abia dacă mi-a aruncat o privire, luându-mi datele și întinzându-mi cartela de acces. Am urcat cu liftul până la etajul trei, am intrat în cameră și am examinat locul care îmi era casă pentru următoarele două nopți.

Mai fusesem într-un singur hotel înainte, în noaptea nunții: hotelul Four Seasons din Denver. Eu și Dane merseserăm acolo cu mașina după cununia civilă. Era pentru prima oară când dormeam împreună în același pat. De fapt, copleșiți de pofte trupești și de romantism, nu dormiserăm mai deloc atunci. Poate că aș mai fi rămas pierdută în gânduri, meditând la tristețea pe care amintirile o trezeau în mine, la cum fusesem îndrăgostită nebunește – la cum sufletul îmi fusese umplut de fericire și speranță –, dar mirosul ciudat din cameră m-a smuls din acele gânduri. Mi-am încrețit nasul simțind mirosul care plutea în aer – era ceva care îmi amintea de... hotdogi?

Mergând tot înainte, mi-am băgat capul pe ușa deschisă din dreapta mea, apăsând pe întrerupător. Era o baie mică, veche, dar părea destul de curată. În materie de băi, nu aveam parte de condiții mai bune nici acasă – cel puțin, nu în acea etapă a vieții mele –, așa că nu aveam să mă plâng. Mă mulțumeam cu atât. Cum mă mulțumeam și cu locuința mea. Cu dieta mea sărăcăcioasă. Cu viața mea personală.

Mă mulțumeam cu atât.

Patul părea și el curat, dar tot am tras cearșaful și am verificat salteaua, așa cum mă învățase Jay. Nu erau ploșnițe. Am întins cearșaful la loc și m-am așezat pe pat, oftând. Era încă destul de devreme, California fiind cu o oră în urmă față de Colorado. Căutând

ruta pe hartă, am văzut că puteam ajunge din centrul orașului până la locul de muncă al lui Dane, în Silicon Valley, într-o oră și jumătate. Dacă mă grăbeam, poate reușeam să-l prind după pauza de prânz.

Purtasem blugi și un pulover în avion, dar poate că ar fi trebuit să mă îmbrac mai frumos pentru acea vizită. Avea vreo importanță? Nu era ca și cum scopul meu ar fi fost să-l impresionez. Era vorba despre o problemă personală. Chiar și așa, m-am ridicat și am zăbovit câteva minute ca să mă aranjez. Mi-am dus trusa de toaletă în baie, mi-am pieptănat părul și mi-am refăcut parțial machiajul, care se cam șterse în timpul zborului.

Eram din nou agitată, dar ajunsesem atât de departe. Puteam merge și mai departe. Pentru o clipă, pur și simplu m-am privit în oglindă, analizând lucrurile pe care Dane le-ar fi putut vedea schimbate la mine. Aveam 20 de ani când mă văzuse ultima dată. Acum, arătam mai în vârstă, dar pielea încă îmi era luminoasă și catifelată, iar părul închis la culoare mi-l aranjam într-un stil similar – șuvițele drepte îmi atingeau ușor omoplații. Eram drăguță, nu frumoasă, iar timpul nu schimbase asta. Nu, nu mi se părea că mă schimbasem chiar atât de mult, doar că eu mă vedeam în fiecare zi, așa că probabil nu eram cel mai bun critic.

Oare *el* cum arăta? Gândul ăsta mi-a adus fiori pe șira spinării. Fusese de tânăr extraordinar de frumos, așa că eram sigură că și la 70 de ani tot așa ar fi. Mi l-am închipuit așa cum arăta când îl întâlnisem prima dată – ochii îi râdeau de bucurie, iar zâmbetul îi juca fără oprire pe buzele frumos conturate. Era preferatul tuturor și era perfect conștient de asta, dar eu mă îndrăgostisem de fapt de modestia din ochii lui, de capacitatea lui de a râde de sine și de izvorul nesecat de bunătate din el. Observasem toate astea la el înainte să fi schimbat vreo vorbă unul cu altul. Și, în timp ce îmi aminteam de ziua când îl întâlnisem pentru prima oară, imaginea zâmbetului lui efervescent din mintea mea s-a preschimbat în expresia pe care o avusese pe chipul rece și împietrit atunci când ne văzurăm pentru ultima dată, în biroul avocatului, când el își ferise privirea.

Meritasem privirea aceea ostilă, dar mă duruse ca tăişul unui cuţit înfipt în locurile cele mai sensibile ale inimii mele.

Îndepărtându-mă de oglindă, am tras încet aer în piept. Puteam s-o fac.

Nu aveam de ales.

Capitolul 10

Audra

M-am așezat pe același scaun pe care îl ocupasem cu o zi în urmă – același scaun de care stătusem lipită timp de patru ore de așteptare tensionată, înainte ca secretara să-mi dea cu răceală vestea că Dane nu avea să se mai întoarcă în acea zi la birou după întâlnirea de afaceri la care participa. Îi recunoscusem vocea de la telefon. Am observat pe plăcuța aurie de pe biroul ei numele Valentina Bellamy. Arăta de parcă ar fi fost partenera lui James Bond.

– Îmi pare rău, a spus ea, țuguindu-și cu un aer de superioritate buzele roșii, lucioase, în timp ce părul brunet, mătăsos, prins într-o coadă de cal, îi aluneca peste un umăr zvelt. Voi avea grijă să îi transmit că ați trecut pe aici, sperând să-l întâlniți.

Îmi venea să urlu.

Mi-am făcut din nou apariția a doua zi, dis-de-dimineață, la ora nouă. Cu toate că Valentina părea luată prin surprindere de apariția mea repetată și deși i-am văzut o strălucire de furie în privire, mi-a zâmbit forțat, spunându-mi că Dane sosise deja, dar că era într-o ședință și cel mai probabil urma să ia parte la ședințe pentru tot restul zilei. I-am spus că aveam să aștept și am luat loc pe același scaun, simțind cum fiecare celulă din corpul meu era pătrunsă de mânie pentru fiecare minut irosit. Cheltuisem bani pe care nu-i

aveam doar ca să ajung acolo, și nemernicul nu avea la dispoziție nici măcar trei minute să stea de vorbă cu mine?

Încercam să-mi stăpânesc furia pentru că știam că, în interiorul meu, durerea sfâșietoare pulsa cu puterea unui gheizer care, dacă nu-mi păstram cumpătul, avea să erupă într-o explozie de... Ei bine, nu eram prea sigură de ce, căci nu fusesem niciodată genul de persoană care să răbufnească. Simțeam însă cum clocotea ceva în mine, ceva ce mânia reușea să mențină în profunzime.

În celălalt colț al sălii se ridicau bule în acvariul încastrat în perete, auzindu-se un sunet enervant, care în alte circumstanțe ar fi putut fi chiar liniștitor. M-am uitat înspre biroul Valentinei și am văzut-o vorbind în șoaptă la telefon, stând mult prea aplecată pentru a-mi da seama ce spunea. După ce mi-a aruncat o privire, și-a întors capul într-o parte, coborându-și vocea și mai mult. Oare vorbea cu Dane?

Am auzit apoi voci masculine de undeva din dreapta mea, de pe holul care ducea probabil la birourile direcțiunii. Am încremenit atunci când am auzit pe cineva râzând cu poftă. Era râsul lui Dane. Știam eu. Râsul lui îmi părea o comoară de mult rătăcită – pe cât de frumos, pe atât de tăios – și mi-a adus un val brusc de bucurie, dar totodată mi-a străpuns adânc inima.

M-am ridicat în același timp cu Valentina. Privirile ni s-au întâlnit – ea făcuse ochii mari –, iar eu m-am repezit la ușa care dădea în hol, ajungând înaintea ei, de vreme ce ea trebuia să înconjoare biroul.

Deschizând larg ușa, m-am repezit pe hol, unde trei bărbați stăteau de vorbă cu un aer degajat. Conversația lor s-a întrerupt brusc, iar trei perechi de ochi s-au întors spre mine atunci când m-am oprit în fața lor, respirând greoi. Singurele perechi de ochi la care eram atentă atunci erau însă de un verde pal și se umpleau încet de uimire, pe măsură ce Dane mă recunoștea.

– Aud...

– Îmi pare foarte rău, domnule Townsend, s-a strecurat pe lângă mine, a spus Valentina pe un ton ascuțit din spatele meu, lovindu-mă cu umărul atunci când mi-a sărit în față.

Prezența lui Dane mă tulburase, așa că lovitura ei m-a făcut să mă clatin și să mă împiedic.

Dane părea să se trezească dintr-o transă, clipind și pășind spre mine. Mi-a prins mâinile, ajutându-mă să stau în picioare. Pentru câteva momente, pur și simplu ne-am holbat unul la celălalt, încremeniți. Și-a trecut privirea peste chipul meu, deschizând gura ca și când ar fi vrut să spună ceva, iar apoi închizând-o la loc.

– Voi chema paza, domnule Townsend, a spus Valentina, cu vocea cumva îndepărtată și mult prea ascuțită.

Când Dane a întrerupt contactul vizual, am răsuflat ușurată.

– Ce? a întrebat el năuc.

– S-a strecurat pe lângă...

– E în regulă. Dane și-a luat mâinile de pe brațele mele, iar eu m-am dat în spate, uitându-mă la obrajii Valentinei, îmbujorați de indignare, din câte îmi puteam da seama. Te poți întoarce la biroul tău, Tina.

Gura ei s-a închis într-o linie fermă. Cei doi bărbați cu care discuta Dane ne urmăreau curioși, dar, după ce Dane i-a zis Tinei că poate pleca, au mormăit amândoi un „Ne vedem mai târziu" și s-au îndreptat spre ușă.

– Dane... Domnule Townsend, sunteți sigur că nu...

– Foarte sigur, Tina. Mulțumesc!

S-a uitat apoi la mine.

– Vrei să vii la mine în birou sau...

– Da, e bine la tine în birou. Mulțumesc!

A încuviințat iarăși din cap, cu ochii pironiți asupra chipului meu, înainte să întrerupă din nou contactul vizual.

– Pe aici!

Valentina a pufnit ușor, după care am auzit zgomotul tocurilor ei și ușa deschizându-se și închizându-se în spatele meu. În vreme ce îl urmam pe Dane, îmi auzeam bătăile inimii în urechi. El a întors capul ca să se asigure că îl urmam, iar eu am inspirat adânc, în încercarea de a mă aduna. Făcând dreapta, s-a oprit în dreptul unei încăperi și mi-a ținut ușa ca să intru.

Biroul lui era spațios, iar ferestrele dădeau spre o curte interioară plină de palmieri, cu o superbă fântână în mijloc. În fața ferestrelor se afla un birou negru, elegant, în formă de L, cu vrafuri de hârtii împrăștiate peste tot. Se părea că Dane Townsend rămăsese la fel de dezordonat ca în adolescență.

Chiar în fața mea era o mică zonă de relaxare, iar la dreapta am observat o masă pe care se afla ceea ce părea a fi o versiune în miniatură a... M-am îndreptat într-acolo.

– Ăsta-i parcul industrial pe care-l construiești în Laurelton? am întrebat eu.

S-a încruntat, dar a dat aprobator din cap. M-am uitat din nou la machetă, ducându-mă pe-o parte și întorcându-mă pe alta, în timp ce o analizam în detaliu. Adevărul era că mi se părea frumoasă. Exista până și o versiune în miniatură a lanțului muntos la care mă uitam în fiecare zi de la fereastra biroului meu. Înspre mijloc erau clădiri de birouri, dar nici una dintre ele nu părea să aibă mai mult de trei etaje, probabil ca să nu blocheze priveliștea. În preajmă erau magazine și străzi pavate, cu stâlpi de iluminat la fiecare colț de stradă, de care atârnau ghivece cu flori. Aproape că părea un sătuc exclusivist din Elveția. În apropiere erau restaurante, inclusiv terase în aer liber.

Thistle and Thatch devenise oficial o proprietate imobiliară de lux. Dacă aș fi fost sigură că depozitul îmi aparținea în continuare, aș fi considerat un mare noroc să fie amplasat acolo unde era. Îmi și imaginam miresele venind la magazinul meu, mergând apoi la unul dintre numeroasele restaurante extraordinare, unde puteau lua prânzul împreună cu mamele lor sau unde puteau organiza petrecerea de nuntă. Numai gândul la profitul posibil venea ca o lovitură zguduitoare pentru mine.

Când m-am întors cu fața spre Dane, l-am surprins urmărindu-mă, cu o expresie de necitit pe chip. S-a îndepărtat de ușă și s-a îndreptat spre mine, arătând spre zona de relaxare, care cuprindea un set modern de canapele gri tapițate, cu o masă de un alb strălucitor între ele. Am clătinat din cap, prea stresată pentru a mă relaxa, prea agitată pentru a sta jos. Mi-am împreunat degetele,

pe măsură ce îl măsuram cu privirea. Era la fel de chipeș ca întotdeauna, ba chiar mai chipeș. „Lua-l-ar naiba!" Timpul fusese blând cu Dane Townsend. Fusese dintotdeauna ravisant, cu structura lui osoasă clasică și cu ochii deschiși la culoare, într-un contrast minunat cu părul închis la culoare. Dar vârsta adusese... rafinament frumuseții lui și un plus de masculinitate. Maxilarul îi părea mai proeminent, pomeții mai ascuțiți și avea țepi negri pe maxilar – nu avea barbă mare, dar nici nu era proaspăt bărbierit, cum obișnuia pe vremuri. De parcă mi-ar fi citit gândurile, a ridicat mâna și și-a frecat bărbia.

– Sunt, a spus el clătinând din cap, surprins să te văd, Audra.

– Chiar ești?

Fruntea i s-a încrețit și gura i s-a curbat ușor la un colț.

– Da. Sunt șocat, de fapt. Ce faci aici? Și de unde știai despre parcul industrial?

M-a cuprins mânia.

– Chiar ai de gând să te prefaci că nu ai primit nici unul dintre mesajele mele?

Clipind, și-a dat ușor capul pe spate.

– Mesaje?

– Da. Ți-am lăsat o mie de mesaje telefonice în ultima săptămână și, cum nu te-ai deranjat să răspunzi, am luat avionul până aici. Stau de două zile în sala de așteptare.

Făcând un pas, s-a așezat pe brațul uneia dintre canapele, cu o expresie confuză pe figură.

– Stai, *ce?*

L-am urmărit preț de o clipă, în inimă strecurându-mi-se o fărâmă de îndoială.

– Nu mi-ai primit mesajele? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

– Nici măcar unul, a zis el și a clătinat ușor din cap. Te-aș fi sunat înapoi.

Ridicându-se brusc, s-a dus la birou, a dat câteva hârtii la o parte și, ridicând receptorul telefonului, a apăsat pe un buton.

– Da, domnule Townsend, s-a auzit vocea Valentinei prin difuzor.

– Te rog, Tina, vino puțin!

– Da, domnule.

Dane a pus receptorul înapoi în furcă și și-a înălțat capul, cu maxilarul încleștat. Când am auzit zgomotul tocurilor apropiindu-se de biroul lui, mi-am luat privirea de la el și m-am uitat spre ușă. Am auzit o bătaie fermă în ușă, iar Dane a strigat:

– Intră!

Intrând, Valentina mi-a aruncat o privire, apoi i-a zâmbit dulce lui Dane.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

– Aud... A făcut o pauză pentru a-și drege glasul. Doamna Kelley mi-a spus că a lăsat mai multe mesaje - mesaje pe care eu nu le-am primit. Aș vrea să știu de ce.

Pe chipul Valentinei s-a așternut o umbră de neliniște.

– V-am lăsat mesajele pe birou, domnule, a zis ea zâmbind.

Dane s-a uitat mai întâi spre birou și după aceea la ea. Fără să i se ceară, Valentina s-a îndreptat spre biroul lui și, dând la o parte o grămadă mare de hârtii, a scos un mic teanc cu ceea ce păreau a fi mesaje telefonice. Pe bune? Sigur le pusese acolo în dimineața aia... în caz că mă întorceam. Dar de ce?

– Ar trebui să mă lăsați să vă fac ordine pe birou, domnule Townsend. După cum v-am mai spus, aș fi chiar bucuroasă. Oricând. Chiar și după program.

De unde stăteam eu, nu-i puteam vedea fața, dar era limpede că flirta cu el. Deci de-aia. Dane părea supărat – din fericire, pe ea. Luându-i mesajele din mână, s-a uitat repede pe ele, apoi le-a așezat înapoi pe birou.

– Și de ce nu mi-ai spus că a venit să mă vadă? Nici ieri, nici azi?

– Nu mi-ați zis că o așteptați, domnule. După toate apelurile, m-am gândit că mi-ați fi lăsat vorbă dacă o așteptați. Sincer, când a sosit, a spus ea aruncându-mi o privire batjocoritoare peste umăr, am presupus că vă hărțuiește.

Un mușchi a zvâcnit în maxilarul lui Dane.

– Ai întrecut orice limită, Tina! Nu te plătesc să faci *presupuneri*. Dacă se mai întâmplă așa ceva, poți să îți cauți în altă parte de lucru. E clar?

– Da, domnule, desigur.

El a încuviințat din cap și, când a văzut că secretara nu se mișcă, i-a spus:

– Poți pleca.

Valentina s-a întors ezitant; privirea victorioasă i s-a șters de pe chip și ea a părăsit încăperea cu ochii plecați în pământ. Dane a ieșit de după birou și mi-a făcut din nou semn spre canapele. Am inspirat adânc și m-am așezat în fața lui.

– Îmi pare rău, Audra. Tina este mai... Of.

A făcut o pauză, nepărând să știe cum să-și ducă ideea la capăt. „Foarte posesivă în privința ta", am vrut eu completez, dar m-am abținut. M-am întrebat în treacăt dacă relația lor era mai mult decât profesională, dar mi-am alungat gândul din minte. Nu mă interesa viața personală a lui Dane. Venisem acolo cu treburi.

– E în regulă, i-am spus, ca că nu trebuiască să-mi explice *atitudinea* Tinei.

Important era că mă aflam acolo.

A încuviințat din cap, apoi s-a lăsat pe spate, privindu-mă nerăbdător. Puteam să jur că văzusem o urmă de îngrijorare în privirea lui. Asta m-a făcut să mă întreb dacă știa cu adevărat despre intențiile bunicii lui privind afacerea mea.

– Bunica ta vrea să-mi ia clădirea de pe Providence Parkway.

S-a încruntat din nou, înclinând capul într-o parte.

– Să facă... *Ce?* Ea mi-a spus că i-ai vândut clădirea și că ai de gând să-ți muți afacerea în altă parte.

– Nu, nu-i așa. Mi-a zis că trebuie să plec.

– Nu mai înțeleg nimic. Când am început să discutăm despre posibilele locații pentru parc, mi-a sugerat să cumpăr firmele din împrejurimi, iar eu i-am reamintit că firma ta se afla chiar la limită. Ulterior, mi-a spus că ți-a făcut o ofertă generoasă, pe care ai acceptat-o.

Îl priveam cu gura căscată.

– Ba nu, am bombănit eu. Mă obligă să plec. Mi-a spus că oricum clădirea nu a fost niciodată a mea și că, din cauză că am semnat acordul prenupțial, o revendică pur și simplu. Mi-a dat treizeci de zile să plec, fără nici un fel de despăgubire.

Pentru câteva clipe, Dane pur și simplu m-a privit încremenit. A înjurat apoi încetișor printre dinți, trecându-și mâna prin păr și lăsându-l ușor ciufulit, așa cum îmi aminteam că arăta la prima oră a dimineții. În ciuda emoțiilor, a furiei și, în mod evident, a tensiunii arteriale crescute, nu puteam nega atracția copleșitoare pe care o simțeam față de omul acela care, pentru o foarte scurtă perioadă de timp, fusese al meu. Mă simțeam însă și surprinzător de timorată. Pentru că nu mai era al meu. Devenise un simplu străin. Un străin frumos.

M-am foit pe canapea, iar el și-a îndreptat privirea spre mâinile mele, pe care mi le frecam în poală. Rămăsese cu ochii ațintiți asupra lor, așa că mi-am propus să stau nemișcată. Ridicându-și apoi privirea, s-a uitat în ochii mei, dând afară, aparent plin de mânie, o gură de aer.

– Când s-a întâmplat asta?

A trebuit să îmi forțez creierul să revină la conversație. La bunica lui.

– Păi, cam acum o săptămână și jumătate. Am petrecut o săptămână încercând să te sun.

În ciuda eforturilor mele, tot mi se simțea durerea din voce, așa că mi-am dres glasul, sperând ca el să nu fi observat.

Ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, și ceva s-a simțit între noi - ceva familiar, dar nedorit de mine. Ceva care mă îngrozea teribil, cum nu o făcea nici măcar gândul că-mi puteam pierde afacerea.

– Mă bucur că m-ai sunat, Audra, a spus el cu blândețe. Și îmi pare rău că bunica te-a mințit. Și-a trecut din nou degetul de-a lungul buzei inferioare, iar ochii mei l-au urmărit. Dar, când a început iar să vorbească, am clipit, uitându-mă din nou în ochii lui. Bunica este..., a spus el încruntat. A privit apoi în altă parte, de parcă ar fi încercat să-i găsească o scuză. *De parcă ar fi putut.* Este foarte ocrotitoare cu familia ei. Știu, poți spune o mulțime de lucruri urâte

despre Luella Townsend, dar cam la asta se rezumă totul. La dorința nechibzuită de a proteja.

Am clătinat din cap dezaprobator, cuvintele lui rupând vraja sub care mă aflasem. „Vino-ți în fire, Audra!"

– Asta nu-i o scuză pentru ceea ce face.

– Bineînțeles că nu este.

Dane s-a ridicat, făcându-mă să tresar ușor. A ocolit măsuța de cafea și s-a așezat pe canapea lângă mine. Mi s-a tăiat respirația când m-am întors spre el. Am avut impulsul de a mă îndepărta, de a mă ridica pentru a face din nou loc între noi. Era... era... era mult prea aproape de mine, și nu-mi plăcea. Mirosul puternic al apei lui de colonie, *mirosul lui*, mă învăluise și îmi încețoșase mintea, făcându-mă să simt furnicături.

– Clădirea este a ta, Audra. Ți-am făcut-o cadou, și am să îndrept lucrurile. Nu trebuie să-ți faci griji, voi vorbi cu Luella și voi rezolva.

Uitându-mă la expresia lui serioasă, știam că spunea adevărul. Dane făcuse multe în timpul scurtei noastre căsătorii, dar nu mă mințise niciodată. Îmi mai ascunsese diverse lucruri, lucruri pe care nu ar fi trebuit să mi le ascundă, dar nu-mi spusese niciodată minciuni. Nu fusese niciodată genul acela de om și nici nu credeam că se schimbase ceva între timp. Aveam o mulțime de sentimente contradictorii în mine, sentimente la care nu voisem să mă mai gândesc de când ne despărțiserăm. Am privit în altă direcție, mușcându-mi buza.

– Mulțumesc, am șoptit în cele din urmă, trăgându-mă mai într-o parte pe canapea pentru a mai face puțin loc între noi.

Dane a mijit ochii, dar nu mi-am putut da seama ce însemna privirea lui.

– O suni tu sau cum ar trebui să...

Fie din cauza limbajului meu corporal, fie din motive personale, el s-a ridicat. Am răsuflat ușurată când s-a îndreptat spre birou. S-a răsucit spre mine, sprijinindu-se de margine.

– Nu. O să vorbesc personal cu ea, a spus el încrucișându-și brațele la piept, cămașa mulându-i-se pe bicepși. Luni aveam programată o videoconferință cu dezvoltatorii imobiliari, dar mă voi duce

să mă întâlnesc cu ei față în față. Voi vorbi mai întâi cu Luella și voi îndrepta lucrurile.

– Chiar crezi că va fi atât de ușor? Felul în care s-a comportat atunci când am mers să discut cu ea...

– Am spus că voi îndrepta lucrurile, a repetat el, fără să-mi spună dacă avea să îi fie sau nu ușor.

Oare bătrâna s-ar certa cu el? Dacă avea să rămână neclintită pe poziție? Avea să rămână în picioare înțelegerea noastră verbală? Am inspirat adânc. Probabil că nici Dane nu ar fi putut răspunde la acele întrebări. Cu toate acestea, mă simțeam considerabil mai bine și, chiar dacă eram agitată și nesigură în apropierea lui după atâția ani, satisfacția îmi redase calmul lăuntric, de care aveam atâta nevoie.

– Mulțumesc, am zis eu. Înainte să vin aici, nu eram sigură dacă știai sau nu ce se întâmplă.

Și-a încleștat din nou maxilarul, dar ochii i-au rămas neclintiți, concentrându-se asupra mea.

– Doar nu te-ai gândit că o să stau cu mâinile-n sân, în timp ce Luella îți ia clădirea și încearcă să-ți ruineze afacerea.

– A trecut ceva timp, Dane. Nu ne-am despărțit... nu ne-am despărțit tocmai în termeni amicali. Nu puteam fi sigură.

– Doamne, Audra, a spus el cu o durere în glas care m-a luat pe nepregătite. Credeam că mă cunoști mai bine de atât.

– Te *cunoșteam*, Dane. Au trecut șapte ani de atunci. Nu ne mai cunoaștem atât de bine.

M-a privit tăcut.

– Ești sigură?

– Nu, eu... nu sunt sigură de nimic. Nu am nevoie să fiu sigură de nimic. Îți sunt recunoscătoare că mă ajuți și îmi pare rău dacă te-ai supărat că m-am îndoit de tine, dar e de înțeles după ce nu mi-ai răspuns la...

– Ia cina cu mine diseară!

– Poftim?

– Cina, Audra. Trebuie să mănânci, nu-i așa? Permite-mi să te invit la cină, să mai stăm de vorbă. Îmi poți povesti despre afacerea

ta și despre ce ai făcut cu ea, astfel încât să am toate informațiile necesare pentru discuția cu Luella, iar eu îți pot spune mai multe despre planurile cu parcul industrial, care te va ajuta, cu siguranță, să îți crești afacerea.

Cina? Cu Dane? Nu, nu voiam să merg la cină cu Dane. Nici nu voiam să mă gândesc la cât era de riscant, din mai multe puncte de vedere. Totuși, mergea în Colorado special ca să o înfrunte pe Luella pentru mine. Era drăguț cu mine și părea sincer nedumerit de acțiunile bunicii lui. Ce mare lucru era o cină? Urma să zboare până în Colorado pentru a-și convinge, cu puțin noroc, bunica să îmi lase pentru totdeauna afacerea și viața în pace, iar apoi avea să se întoarcă în California. Nu aveam să îl mai văd după aceea. Nu aveam efectiv nici un motiv să-l mai văd vreodată pe Dane Townsend.

– Doar cina, a spus el încetișor.

– Ăăă, în regulă, sună bine.

Umerii păreau să-i cadă treptat; întorcându-se, a ridicat receptorul din furcă.

– Apropo, mi-am luat brevetul de pilot în urmă cu trei ani. Mergem cu avionul meu în Colorado.

Înainte să apuc să răspund, a dus telefonul la ureche și a tastat un număr. A început să dea ordine persoanei de la celălalt capăt al liniei telefonice. Deși eram în stare de șoc, am priceput că cel mai probabil vorbea cu persoanele responsabile de pregătirea avionului pentru zbor.

A închis telefonul și s-a întors spre mine.

– Am luat bilet dus-întors, i-am spus eu, clătinând din cap. Nu-i nevoie să faci asta.

– Poți cere banii înapoi.

Am deschis gura să vorbesc, dar apoi am închis-o la loc. Restituirea banilor – chiar și jumătate din sumă – ar fi fost o ușurare. Mi-am mușcat buza pentru o secundă. Cel mult două ore la cină cu Dane și încă două ore în avion, unde mă puteam preface că dorm sau puteam citi? Puteam face față, *nu?*

– Bine, i-am spus eu, privindu-l în ochi.

– Perfect, a șoptit el, studiindu-mă cu ochii lui verzi într-un mod care m-a făcut să regret că-mi dădusem acordul cu doar câteva secunde în urmă.

Instinctul îmi spunea că o parte importantă din mine era în mare pericol.

Capitolul 11

În trecut...

Audra nu mai fusese niciodată într-o casă atât de grandioasă cum era reşedinţa familiei Townsend. Absolut niciodată. Abia dacă îşi dădu seama când Dane îi luă haina de pe umeri, privind cu uimire impozanta scară curbată, care pornea din podeaua de marmură a holului în care se aflau. Îşi suci gâtul în sus, spre superba pictură murală de pe tavan, care reda un cer împânzit de nori albi, pufoşi, conturaţi într-un roz pal, dar şi păsări şi îngeri. Dacă ar fi putut, s-ar fi holbat la tavan ore în şir, în încercarea de a asimila toate detaliile, cu toate că privea de foarte departe. Era totuşi agitată. Mai fusese o singură dată undeva împreună cu familia lui Dane – la clubul lor, cu ocazia celei de-a 17 aniversări a surorii lui, Dalila – unde bunica lui Dane avusese un comportament glacial faţă de ea, aruncându-i priviri disprețuitoare. O făcuse să se simtă neînsemnată, dezagreabilă. Cu durere în suflet, Audra conştientizase că purta o rochie banală şi nişte pantofi ieftini. Nu îi zisese lui Dane nimic despre asta, sperând din tot sufletul că bătrâna avea să se apropie de ea odată ce ar fi avut ocazia să o cunoască mai bine.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea asta, îi şopti Dane la ureche, respiraţia lui caldă gâdilându-i pielea, făcând-o să se înfioare.

Audra zâmbi, întorcându-şi uşor capul pentru a-l putea vedea.

– Micul meu artist, zise ea şi râse încetişor.

Își ridică mâna, și-o așeză pe obrazul lui și, întorcându-și capul încă puțin, îl sărută scurt.

– Nici nu există termen de comparație între lucrările mele și capodopera asta.

Se răsuci, lungindu-și din nou gâtul, în timp ce Dane își freca nasul de el. Când auzi însă zgomotul unor pantofi cu toc, își lăsă mâna jos, îndepărtându-se de Dane.

Bunica lui Dane își drese glasul, iar Audra o privi cu blândețe, rușinată din cauză că îi surprinsese manifestându-și afecțiunea inocentă. Ridicându-și bărbia, doamna Townsend păși în față.

– Audra Kelley. Mă bucur să te revăd. Îți urez bun venit în casa mea.

Își întinse mâna spre Audra, care i-o cuprinse la rândul ei. Strângerea doamnei Townsend era fermă, deși mâna îi era rece și osoasă. Audra își retrase mâna cât de repede putu, astfel încât să nu pară nepoliticoasă. Sau cel puțin așa spera.

Audra zâmbi, rugându-se să pară mai sigură pe ea decât era de fapt.

– Doamnă Townsend. Aveți o casă minunată. Mulțumesc că m-ați invitat la cină!

Doamna Townsend încuviință din cap, iar Dane făcu un pas în față, sărutând-o pe obraz.

– Bunico, zise el.

– Dane, rosti și ea cu o privire caldă, luându-și nepotul în brațe.

Luella se întoarse și flutură din mână, indicând, după cum bănuia Audra, că trebuiau să o urmeze. Îi aruncă o privire lui Dane, iar el îi făcu cu ochiul.

– Să știi că nu e chiar atât de dură pe cât pare la prima vedere.

– Te-am auzit, Dane Michael, zise bunica lui, mergând mai departe.

Asta o făcu pe Audra să se mai relaxeze. Poate că Luella avea totuși și o latură sensibilă, în ciuda primei impresii.

O urmară în sufragerie, dar Audra încerca să nu lase să se vadă că ceea ce își dorea de fapt era să se oprească la fiecare pas pentru

a admira arhitectura și elementele de design din acea casă luxoasă. Dacă ar fi putut, ar fi oprit timpul în loc și pur și simplu ar fi colindat singură întreaga casă, explorând fiecare colțișor, cufundându-și privirea în detaliile impresionante. Dar nu își dorea să pară prea uluită de împrejurimi. Nu voia să fie chiar atât de evident că ea locuia într-o casă atât de mică, încât ar fi încăput într-o singură cameră din acel conac. Piesele de mobilier uzate, asimetrice, nu costaseră probabil nici pe departe cât picturile de pe perete. Audra se opri brusc. Era oare... Rembrandt? Incapabilă să se abțină, rămase cu gura căscată.

– Este *un Rembrandt.*

Audra își luă rapid privirea de la tablou și o zări pe Dalila Townsend apropiindu-se de ea, cu un zâmbet pe față.

– *În caz că asta te întrebai.*

Audra dădu afară o gură de aer, zâmbind și ea.

– *Da, chiar asta mă întrebam. E superb!*

O clipă mai târziu, Dalila, sora lui Dane, stătea lângă Audra, privind pictura îndelung.

– *Știu. Asta m-a și inspirat să iau lecții de desen, care, spre marea mea dezamăgire, îmi arată clar că nu am nici un fel de talent, zise uitându-se la Audra. Spre deosebire de tine.*

– *Nu-i adevărat, zise Audra clătinând din cap. Mi-a plăcut floarea pe care ai desenat-o acum câteva săptămâni.*

– *Ăla era un autoportret.*

Simți că-i stă inima în loc.

– *Ăăă, păi...*

Dalila izbucni în râs. O luă pe Audra de mână și o conduse spre cealaltă parte a încăperii, unde se dusese deja Dane.

– *Glumeam, zise Dalila. Chiar era o floare, dar mi-a ieșit îngrozitor. În fine, sunt conștientă de defectele mele. Nimeni nu poate excela în toate domeniile.*

Îi aruncă un zâmbet Audrei, care râse la rândul ei. Audra o plăcuse pe Dalila Townsend încă de când se întâlniseră pentru prima dată în centrul orașului, la ora de desen. În ciuda numelui de familie

și a statutului social, era o persoană autentică și cu picioarele pe pământ, la fel ca fratele ei.

Dane vorbea cu un băiat care părea să aibă vreo 15 ani, având același păr șaten și aceiași ochi verzi ca el și Dalila. Acela trebuia să fie fratele lor, Dustin. Când Audra se apropie de ei, Dane o luă de mână.

– Audra, el este fratele meu mai mic, Dustin, pacostea despre care îți vorbeam.

Punându-și brațul în jurul gâtului lui, îl trase înspre el printr-o mișcare de luptă, evident în joacă.

Audra râse încetișor, dând mâna cu Dustin, care îl imobilizase pe Dane.

– Nu-l asculta. E gelos că fratele lui mai mic se distrează cu domnișoarele mai mult decât el.

Dane își dădu ochii peste cap, zâmbindu-i apoi Audrei.

– Există o singură domnișoară cu care vreau să mă distrez. Le poți avea tu pe celelalte.

Audrei i se umpluse inima de fericire, și simțea fluturi în stomac. Încă se întreba uneori cum de găsise pe cineva atât de chipeș și de special ca Dane.

– Ce scârbos, mormăi Dustin.

Râseră amândoi.

– Îmi pare rău că nu e și mama aici în seara asta. Se va întoarce din Europa săptămâna viitoare.

Dane îi vorbise frumos despre mama lui. Îi spusese că era o mamă bună, deși un pic aiurită, cu o mare pasiune pentru cumpărături și luat prânzul cu prietenele ei – și stațiuni exclusiviste din Europa. Audra o mai văzuse în fugă la petrecerea de ziua Dalilei, dar era cu adevărat bucuroasă că putea petrece doar scurte perioade de timp cu familia lui. Era și-așa destul de agitată în preajma bunicii lui. Dar, până să mai apuce Audra să încuviințeze din cap, sună un clopoțel, iar pălăvrăgeala încetă. Bunica lui Dane reapăru în cameră, de cine știe unde fusese plecată pentru scurt timp. Toți se așezară la locurile lor, iar Audra privi agitată împrejur, cu mâinile strânse

în poală. La începutul cinei festive, două servitoare în uniformă alb cu negru ieșiră cu platouri aburinde din bucătărie, din câte își dăduse ea seama. Dumnezeule mare! Nu mai mâncase niciodată asemenea delicatese – nici măcar la restaurant –, dar ele făceau parte din viața lor de zi cu zi?

În prima parte a cinei, mai mult ascultă discuțiile din jurul ei, zâmbind când era cazul și încercând să fie atentă. Le urmărea totodată bunele maniere la masă. Se asigura astfel că făcea și ea ce trebuia. Ea și tatăl ei nu mâncau acasă mese cu câte cinci feluri – niciodată. Cel mai adesea, Audra arunca la întâmplare câte ceva în cuptorul cu microunde, fără să se sinchisească măcar să servească mâncarea pe farfurie.

Când fu adusă supa, îl văzu pe Dane ridicând lingura rotundă din dreapta farfuriei lui și, urmându-i exemplul, își întoarse din nou atenția spre Dalila, care spunea ceva legat de un bal al iernii ce urma să fie organizat la clubul lor.

– Dane, zise bunica lui, ștergându-și colțul gurii cu șervetul. I-am spus lui Celeste Sinclair că vei merge cu Winnie la bal. Fiind declarați membri de onoare, este important ca toată familia noastră să fie prezentă acolo.

Winnie Sinclair?

Audrei îi stătu inima-n loc, după care începu să-i bată cu putere. Dane se uita confuz la bunica lui, încercând să mestece mai repede dumicatul din gură.

– Voi merge cu Audra la bal, bunico, nu cu Winnie.

Toți cei de la masă deveniră extrem de tăcuți. Audra îndrăzni să arunce o privire în jur. Dalila făcuse ochii mari, privind-o cu milă, iar Dustin părea pur și simplu confuz.

– Îmi pare rău, Dane, dar asta nu se va întâmpla niciodată.

Bunica lui Dane o privi pe Audra cu răceală și superioritate.

Dane își așeză încet șervetul pe masă.

– De ce nu? ripostă el, coborându-și brațul și luând-o de mână.

O ținea atât de strâns, încât îl putea simți cât de tare tremura.

Audrei i se părea că bunica lui era ca un păianjen care o ademenise cu banale politeţuri, iar apoi, odată ce se relaxase, o prinsese în plasă şi se năpustise asupra ei. Se simţea paralizată, atacată. Gâtul începuse să i se încingă. Voia să fugă de acolo, dar atingerea lui Dane o linişti. Stătea împietrită, ţinându-l de mână şi aşteptând ce avea să urmeze.

– Nu vreau să te fac să te simţi prost, dragă Audra, dar lumea se aşteaptă ca familia Townsend să stea în compania unor... oameni mai de seamă. Mai ales în public.

– Bunico, icni Dalila cu o voce îndurerată, nevenindu-i să creadă.

Luella Townsend se uită scurt la Dalila, apoi din nou la Audra, zâmbind forţat.

– Bineînţeles, nu trebuie să discutăm despre asta la cină. Doar mi s-a părut important ca Audra să înţeleagă felul în care funcţionează lucrurile atunci când te numeşti Townsend. Dane poate face ce vrea în particular şi în spatele uşilor închise, dar, în public, asemenea... lucruri nu vor fi tolerate.

„Lucruri?" se gândi Audra. „Sunt un... lucru?"

Dane îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică încet. Muşchii i se încordaseră, şi părea să emane furie prin toţi porii. Audra îşi putea auzi bătăile inimii în urechi, iar când el o trase de mână, se sălta brusc, scaunul căzând pe o parte în spatele ei, pe covorul oriental moale, de un alb imaculat combinat cu albastru pal. Gâfâind, cu respiraţia întretăiată, se desprinse de Dane pentru a-şi duce mâna la piept, dar lovi bolul cu supă din faţa ei, care se răsturnă de pe masă pe podea. Vasul ricoşă, iar supa de roşii se împrăştie pe covor în pete roşii, mari şi urâte.

– Doamne, sunt atât de...

– E în regulă, Audra. Dane o trase spre el. Nu contează.

Dar conta. Întotdeauna avea să conteze. El o prinse de mână, iar ea se întoarse spre el, nemaivoind să se uite decât în ochii lui. Păşea atât de rapid, iar picioarele lungi i se mişcau atât de iute, încât fu nevoită să alerge ca să poată ţine pasul cu el. În timp ce se îndreptau spre

intrarea principală, Audrei i se revărsară din ochi șiroaie de lacrimi, curgându-i pe obraji. „Doamne, Doamne, Doamne."

Dane vedea roșu în fața ochilor. Cum îndrăznea bunica lui să o facă pe Audra să se simtă în felul ăla? Apucă strâns de volan, oftând prelung. Ea stătea nemișcată lângă el, cu fața mohorâtă, oarecum în stare de șoc. Cu umerii lăsați, Dane trase pe marginea drumului, opri motorul și se întoarse spre ea.

– Vino aici! Își deschise brațele, iar ea se aruncă imediat în brațele lui, așezându-și capul pe umărul lui, în timp ce el îi săruta părul și o mângâia pe spate, în cercuri lente. Îți promit că nu se va mai întâmpla.

– Nu-mi poți promite asta, Dane, zise ea, clătinând din cap lipită de haina lui. E evident că nu mă consideră suficient de bună pentru tine.

– Se înșală. Ești prea bună pentru mine.

Audra scoase un râset zgomotos, ridicându-și privirea. El nu zâmbea însă și, ștergându-i lacrimile de pe obraji, spera ca ea să-i poată citi pe chip sinceritatea. Pleca la Stanford peste două luni, și îl termina gândul că urma să o lase singură. Își dorea totuși să ajungă să trăiască împreună o viață lipsită de griji, să termine facultatea și să preia afacerea familiei, pentru care fusese pregătit o viață întreagă. Toți prietenii lui îi spuseseră că era nebun să-și ia un angajament față de o fată chiar înainte de a pleca la facultate. Îi spuseseră că ar fi trebuit în schimb să petreacă și să iasă la întâlniri cu cât mai multe studente. Dar Audra era singura pe care și-o dorea, singura care îi făcuse trupul și inima să-i ardă ca jarul, care îl făcuse să simtă că o lumină îi inunda sufletul de fiecare dată când o privea. Așa că Dane doar râdea și își ignora prietenii.

O sărută încetișor.

– Te iubesc, îi zise el. Nu mai spusese acele cuvinte nici unei fete. Nu simțise niciodată să le spună. Până acum. Uită de toți, scumpa mea dansatoare cu fluturii. Ai fost mereu a mea, chiar și înainte. Înainte să te cunosc.

Ea trase adânc aer în piept, uitându-se la el cu ochii mari, plini de încredere.

– Și eu te iubesc, șopti ea.

Dane îi zâmbi, îndepărtându-i o șuviță de păr de pe față.

– Noi doi, zise el.

Audra încuviință din cap, iar el o sărută.

Capitolul 12

Dane

În prezent...

Audra Kelley. Fosta mea soție. *Sfinte Sisoe!* Am dat o dușcă pe gât, iar alcoolul mi-a alunecat pe gâtlej, lăsând în urmă o dâră de foc. M-am strâmbat și am mai turnat unul, dar pur și simplu stăteam cu el în mână, uitându-mă în gol pe fereastra biroului meu. O vreme, ochii mi-au zăbovit asupra fântânii. Se auzea apa bolborosind, aproape restabilind calmul.

Încă mă gândeam la ea ca la Audra Kelley, deși ultima oară când o văzusem era Audra Townsend. Pentru scurtă vreme însă. Perioada aceea fusese plină de suferință, în ciuda bucuriei egoiste pe care o simțisem atunci când îi strecurasem inelul pe deget, știind că avea să fie a mea pentru totdeauna. După cum s-a dovedit, „pentru totdeauna" a însemnat treisprezece luni scurte, șapte zile și câteva ore.

Știam că și-a luat numele de fată înapoi pentru că mă interesasem de ea – fără să știe, desigur – cu șase ani în urmă, când murise tatăl ei. Fusesem atât de dat peste cap luni la rând după aceea, încât nu mă mai interesasem de ea până anul trecut. Era totuși altă situație atunci... Bineînțeles că am întrebat-o pe Luella despre afacerea Audrei atunci când ne-am apucat de proiectarea parcului industrial. Luella mi-a spus că Audra plănuia să se mute, și poate

că-mi dorisem să o cred. Cu siguranță, aș fi putut înțelege dacă și-ar fi dorit asta. La o adică, de ce și-ar fi dorit să lucreze zi de zi în clădirea pe care i-o oferisem ca dar de nuntă? Dacă ar fi gândit la fel ca mine, și-ar fi dorit să dea uitării toate amintirile cu mine. Erau prea dureroase.

Fir-ar să fie, iar mă vrăjise cu bărbia ei micuță, ascuțită și cu ochii ei mari și întunecați. Încă îi puteam simți în palme pielea fină și suplă. Încă mi se părea al naibii de atrăgătoare, și nu suportam faptul că nu mai era a mea. Nu am vrut să mă las afectat de ceea ce spusese în birou, acuzându-mă că sunt insensibil și imoral.

Atracția putea fi o povară nemiloasă. Uneori, nu puteai scăpa de ea nici dacă voiai.

Fascinația pe care o simțeam față de Audra părea înrădăcinată în măduva oaselor, întrețesută în însăși ființa mea. Îi răspunsesem instinctiv și o făcusem încă de când o zărisem pentru prima oară. Tot subțirică era, poate prea subțirică, ceea ce sublinia cât era de fragilă. Îmi plăcea la nebunie asta la ea. Îmi plăcea cum în brațele mele părea mereu mititică, subțirică. Îmi plăcea cum își înfășura picioarele zvelte în jurul mijlocului meu.

De ce mă gândeam la asta? Fir-ar să fie!

Păruse rănită de posibilitatea ca eu să fi conspirat împotriva ei, dar tot nu puteam intui ce era în capul ei cu adevărat. În plus, cu greu îmi împărtășise secretele ei, secrete pe care le-am prețuit și pe care le-am ținut aproape de sufletul meu, ca pe niște comori inestimabile. Înspre sfârșit, își ascunsese în totalitate gândurile intime, închizându-se complet în sine. Nu avusesem habar ce era în capul ei, fusesem rupt definitiv de lumea ei interioară.

M-am întors, auzind o ușoară bătaie în ușă. Înainte să apuc să răspund, ușa s-a deschis, iar fratele meu a pășit înăuntru. L-am privit cum mi-a luat paharul din mână, mutându-și privirea asupra sticlei aproape pline de pe biroul meu.

– Nu crezi că-i puțin cam devreme?

Am dat pe gât a doua dușcă, strâmbându-mă. Am pus apoi paharul pe un teanc de hârtii de pe birou.

– Nu vrei și tu?

S-a îndreptat spre mine, deopotrivă amuzat și îngrijorat.

– Cu ce ocazie?

– M-a vizitat fosta soție.

– Audra? a întrebat el încruntându-se.

– Mai e alta și nu știu eu?

Și-a dat ochii peste cap, mergând spre căruciorul din colț, unde țineam câteva sticle de alcool, astfel încât să le pot oferi clienților câte ceva de băut dacă se prelungea vreo întâlnire. Înainte să vină înapoi, și-a luat un pahar și, desfăcând sticla, și-a turnat cu generozitate. A ridicat paharul în cinstea mea, l-a dat pe gât și a clătinat din cap, simțind arsura alcoolului pe gâtlej.

– Ce naiba face Audra în California?

A ridicat sticla, făcându-mi semn spre ea, dar am clătinat din cap. M-am dus apoi la canapele, cufundându-mă într-una din ele.

După ce și-a turnat încă un pahar, mi s-a alăturat în zona de relaxare, luând loc pe canapeaua de vizavi de mine, unde Audra stătuse cu doar o oră în urmă. M-am lăsat pe spate și, cu ochii în tavan, i-am spus motivul pentru care venise din Colorado tocmai până în California.

Dustin a fluierat încet și prelung, iar eu m-am ridicat în fund. Cele două pahare de alcool își făcuseră efectul, așa că aveam o senzație de căldură și de liniște, deși încă nu îmi revenisem complet din punct de vedere emoțional.

– Deci Luella încă îi poartă pică?

– Nu știu, la naiba! Mereu a avut ceva cu Audra, dar n-am nici cea mai mică idee de ce face asta acum. Plus că se comportă ca o scorpie doar pentru că s-a ivit ocazia.

Dustin s-a încruntat.

– Știu că nu a considerat-o pe Audra niciodată suficient de bună pentru tine, dar mă gândeam că după ce...

Și-a mutat privirea spre mine și a clipit agitat.

– Îi poți roti numele, Dustin.

A respirat șuierat, simțindu-se puțin vinovat și trist.

– După moartea lui Theo, mă gândeam că bunica o s-o lase mai moale cu Audra. N-a suferit destul?

– Se pare că bunica nu e de aceeași părere, am zis eu clătinând încet din cap. Merg în Colorado pentru întâlnirea de luni cu dezvoltatorii imobiliari. O să aflu mai multe atunci.

Dustin m-a studiat preț de o clipă.

– Ești sigur că-i o idee bună, Dane? Îmi amintesc cum erai acum șapte ani...

– N-am de ales, Dustin. N-am de gând să o las pe Luella să o distrugă pe Audra. Nu-i normal. Știi și tu că nu e. Audra nu mai este soția mea, dar, la naiba, nu pot rămâne nepăsător când toată viața i se duce pe apa sâmbetei. „Am făcut asta o dată, iar o dată e deja prea mult." Nu știu ce problemă are Luella cu Audra, dar eu sunt de vină și am să rezolv asta.

– Da, cam ești între ciocan și nicovală. Doar... Să ai grijă de tine, bine?

– Crezi că Luella mă va înlătura din nou din firmă dacă îi spun să termine cu tâmpeniile astea?

– Nu, îți faci al naibii de bine treaba. Ar fi o prostie din partea ei. Luella e în multe feluri, dar proastă nu e. În orice caz, nu în legătură cu bunica te-am prevenit.

Ridicându-mi un colț al gurii, am pufnit morocănos. Avea dreptate – Audra era singura care îmi putea suci mințile prin simpla ei prezență. *De ce oare?* Trecuseră șapte ani, dar nu se schimbase nimic.

– Poate-s blestemat. E singura explicație.

– Poate că aveți socoteli neîncheiate.

– Ce vrei să spui?

– Ai trecut peste pierderea lui Theo?

Am stat puțin pe gânduri.

– Cred că da, Dustin, pe cât posibil.

– Altceva vreau să spun. Ai încercat să treci peste împreună cu *ea*?

– Cum aș fi putut? Nu am putut să trecem împreună prin asta atunci când locuiam în aceeași casă, dărămite de la mai bine de o mie de kilometri distanță. Ea a vrut să divorțăm, Dustin. Nu pot

decât să sper că şi-a găsit oarecum liniştea pe cont propriu. Nu mi-a răspuns imediat, aşa că am continuat: O scot diseară la cină.

– A, deci de-aia bei la prânz, a spus el, făcând o mică pauză. Încă o dată îţi zic. Să ai grijă, da? Nu mi-ar plăcea să te mai văd în starea în care erai acum şapte ani.

– Asta ar fi imposibil, am zis eu.

Dustin şi-a lipit strâns buzele, ridicându-se.

– Păi, bine atunci. Aveam nişte treabă, dar mai poate aştepta. Nu mai bine te duci şi tu o dată mai devreme acasă şi încerci să-ţi pui ordine în gânduri până diseară?

Oftând, m-am ridicat şi eu.

– Mda, poate am să fac asta.

– Bine, frate. Salut-o din partea mea, a spus el înainte să plece, închizând uşa în urma lui.

Am rămas pe gânduri preţ de câteva clipe. M-am dus apoi la biroul meu şi am apăsat butonul pentru o apela pe Tina.

– Da, domnule, a susurat ea.

Am simţit un val de enervare. Felul în care se comportase cu Audra fusese inacceptabil. Bănuiam că îi ascunsese mesajele intenţionat. Nu aveam nici o dovadă – până şi eu recunoscusem că îmi lipseau cu desăvârşire aptitudinile organizatorice –, dar îmi oferise scuza perfectă pentru a o concedia. Eram sătul până peste cap de flirtul ei continuu. Ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream era o astfel de secretară. Aveam să mă ocup de ea imediat ce avea să mă întorc.

– Tina, anulează-mi întâlnirile pentru tot restul săptămânii. Voi fi plecat în Colorado. Trimite-mi un e-mail dacă ai nevoie de ceva.

– În regulă. Aveţi nevoie de companie...?

– Nu. Şi anulează-mi şi întâlnirile din după-amiaza asta. Îmi iau liber restul zilei.

Am închis fără să mai aştept răspunsul ei.

Am mers cu maşina până în Saratoga. Când am ajuns în dreptul aleii şi am intrat pe porţi, abia dacă îmi mai aminteam drumul, cu gândul la cea care fusese cândva universul meu.

Concentrându-mă asupra munților din spatele casei mele, am răsuflat adânc, ușurat. În statul meu natal, Colorado, îmi plăcuse întotdeauna peisajul montan din fundal, așa că, atunci când m-am mutat în California, am ales orășelul Saratoga, o frumoasă zonă rezidențială de la poalele munților Santa Cruz.

Mi-am lăsat servieta și cheile pe masa de lângă ușă și am început să-mi deschei cămașa, în drum spre dormitorul meu. Înainte să merg după Audra, aveam de gând să ies la alergat, apoi să fac câteva ture de bazin. Trebuia să am mintea cât mai limpede ca să pot face față acelei seri. După numai o jumătate de oră petrecută în aceeași încăpere cu ea, deja aveam senzația că se rupsese ceva în mine și plutea în derivă. Sentimentele mele pentru ea erau contradictorii. Nu-mi puteam da seama dacă îmi plăcea sau îmi displăcea entuziasmul acela înflăcărat. De un lucru eram totuși sigur. Trecuseră aproape opt ani, dar o afurisită de privire fusese de ajuns ca să-mi pierd controlul.

Capitolul 13

În trecut...

– Hei, spuse Dane, aruncându-și rucsacul pe jos și luând-o pe Audra în brațe.

Ea încercă să se relaxeze la adăpostul îmbrățișării lui calde, dar nu reuși. Îngrijorat, Dane se trase în spate.

– E totul în regulă?

Ea clătină din cap, cu inima bătându-i de să-i sară din piept. Își prinse buza de jos între dinți, iar ochii ei mari și întunecați i se umplură de lacrimi.

– Hei, scumpo, ce s-a întâmplat? Ți-a făcut cineva...

– Dane, sunt... sunt însărcinată, zise ea încet, cu buzele tremurânde.

Dane își dădu capul pe spate, îndepărtându-se de ea. Audra tresări, surprinsă de reacția lui. Simțea o durere sfâșietoare în piept, care o lăsa fără aer.

– Poftim? El clătină ușor din cap. Nu se poate. Ne-am... ne-am protejat. De fiecare dată.

Ea îi privi chipul preț de o clipă, căutând în privirea lui înțelegere și afecțiune, negăsind însă decât confuzie și dezamăgire.

– N-a mers. Nu știu de...

Audra clătină din cap atât de ușor, încât mișcarea de-abia se putu observa. Dane oftă, trecându-și mâna prin păr.

– Însărcinată, murmură el.

Sprâncenele i e uniră în semn de nedumerire, de parcă îi era greu să accepte semnificația cuvântului... semnificația situației în care se aflau.

Audra se întoarse cu spatele la el, cu brațele înfășurate în jurul mijlocului – locul în care creștea bebelușul lor, acea făptură minusculă zămislită fără ca ei să fi știut. Era speriată... îngrozită. Dar deja iubea ființa aceea mică. Trupul îi tremura atât de propria teamă, cât și de panica pe care o vedea în ochii lui.

Îi simți căldura trupului în spatele ei, îi simți brațele cuprinzând-o și un mic suspin i se opri în gât. Dane își luă mâinile de pe mijlocul ei și o întoarse cu fața spre el, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

– Dane, nu am făcut asta dinadins.

– Ah, Audra, iubita mea. O trase spre el și o luă în brațe, mângâind-o pe spate și sărutând-o pe frunte. Știu asta. Doamne, nu m-am gândit nici o secundă că ai rămas însărcinată intenționat.

Ea se trase ușor înapoi, ridicându-și privirea spre el.

– Bunica ta o va face.

– Atunci, îi voi spune că se înșală. El inspiră adânc. Am făcut copilul împreună și îl vom crește împreună. Vreau să te căsătorești cu mine. Avem 18 ani, decizia ne aparține doar nouă, nimănui altcuiva – clar nu bunicii.

– Cum rămâne cu Stanford?

– Vino cu mine! Ne vom găsi un apartament. Voi merge ziua la cursuri, iar noaptea te voi ajuta cu bebelușul.

– Eu... nu pot, oftă ea. Tatăl meu...

Dane își trecu mâna prin păr, privind pentru câteva clipe în depărtare.

– Atunci, mă voi transfera la o universitate din apropiere...

– Nu, Dane. Ai muncit prea mult ca să intri la Stanford. Tu...

– Nu contează la ce facultate merg. Orice ar fi, tot o să conduc Townsend Robotics. Ești mai importantă pentru mine decât Stanford, Audra. Căsătorește-te cu mine, spuse el, ridicându-i bărbia ca ea să-l poată privi în ochi.

– Nu trebuie să te căsătorești cu mine doar pentru că am rămas însărcinată. Nu... nu mă aștept la asta din partea ta, șopti ea cu glasul înăbușit.

Dane o privi preț de o secundă, analizându-i trăsăturile.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine doar pentru că ai rămas însărcinată. Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că sunt îndrăgostit de tine. Aveam de gând să te cer de soție după terminarea facultății, dar bebelușul acesta a decis să ne schimbe puțin planurile, zise el și îi zâmbi cu blândețe.

Cu un ochi râdea, cu unul plângea. O lacrimă i se revărsă pe obraz, dar Dane o prinse cu degetul mare. Se aplecă apoi și o sărută. Audra își simți inima plină de o iubire care se revărsa asemenea lacrimilor.

– Nu plânge, șopti Dane. Noi doi, îți amintești? zise el, luând-o din nou în brațe.

– Noi doi, șopti și ea.

– Atunci, așa rămâne. Vrei să fii soția mea?

Sprijinită de gâtul lui, Audra încuviință din cap.

– Da, răspunse ea zâmbind.

Cu toate că Dane o ținea în brațe, sărutând-o, liniștind-o și spunându-i șoapte de iubire, Audra îi putea simți mușchii încă tensionați. Asta o făcea să simtă că, deși îi purta copilul în pântec, pierduse o parte din el.

Capitolul 14

Dane

În prezent...

Audra îmi dăduse adresa hotelului în care stătea. Am oprit încet mașina în față, înjurând la vederea dărăpănăturii. Dumnezeule! Nu-i de mirare că acceptase să meargă cu mine înapoi în Colorado. Probabil avea nevoie de banii rambursați pentru biletul de avion. Probabil avea nevoie să și mănânce. Afacerea ei mergea atât de prost de stătea într-un loc unde ar fi putut fi violată și ucisă? Și de ce mă simțeam atât de furios? Bunăstarea ei nu mă mai privea și nu avea să mă privească nici după ce urma să clarific lucrurile cu bunica mea. Și ce naiba era în neregulă cu Luella? Era clar că Audra își ducea traiul de pe o zi pe alta, iar Luella voia să-i ia sursa – așa modestă cum era – de venit? Ce scârbă nenorocită! Aș fi vrut să înțeleg de ce fusese întotdeauna atât de rece cu Audra.

Atunci când am divorțat, am insistat să păstreze niște bani, în ciuda acelui nenorocit de acord prenupțial pe care Audra îl semnase, fără să-mi spună un cuvânt despre el. Dar nu voise nici un ban, și nu era ca și cum aș fi putut-o forța. Poate că aș fi găsit totuși o modalitate dacă aș fi fost în toate mințile atunci.

În timp ce mintea îmi zbura în toate părțile, mă întrebam dacă nu cumva acțiunile mele din anul precedent – și ceea ce Luella

știa despre ele – puseseră totul în mișcare fără voia mea. Chiar dacă fusesem șocat să o văd pe Audra în acea zi, părea să fi fost ceva... inevitabil.

Sperat.

Am virat brusc, văzând un loc liber de parcare. Șoferul mașinii din spatele meu m-a claxonat, enervat de manevra mea neașteptată. Tipul a trecut pe lângă mine arătându-mi degetul mijlociu, dar nu l-am băgat în seamă. Am ieșit din mașină și am intrat în hotel.

Pe dinăuntru era la fel de sărăcăcios și de întunecos pe cât mă așteptam să fie. Am trecut de recepționera care adormise și am apăsat butonul de la lift. Câteva minute mai târziu, băteam la ușa Audrei. Când s-a deschis ușa, a făcut imediat un pas în spate, ca și cum nu se aștepta să mă vadă atât de aproape de ea. M-a privit în ochi, a deschis gura, apoi a închis-o la loc, trăgând adânc aer în piept, cu un zâmbet stângaci.

– Bună.

– Bună și ție. Locul ăsta e mizerabil.

Ea și-a ridicat bărbia în semn de indignare, și eu aproape că am zâmbit. Apoi, aproape că m-am încruntat, răsuflând și trecându-mi degetele prin păr.

– Nu prea îmi permitea bugetul să vin în San Francisco pe ultima sută de metri. Am vrut să mai scutesc niște bani. Și nu e chiar atât de rău pe cât pare.

Am ridicat dintr-o sprânceană, privind dincolo de ea. Camera părea decentă, dar se simțea un miros ciudat în aer. Am strâmbat din nas. Mirosea oare a... carne friptă? S-a dat câțiva pași înapoi și, băgând mâna în dulap, a scos un pulover.

– Ești gata? a murmurat ea.

– Mda.

Doamne, mă comportam ca un dobitoc. Am făcut un pas în spate.

– Scuze. Arăți bine.

Chiar arăta bine. Purta o pereche de blugi strâmți care îi etalau picioarele suple, bine proporționate, o cămașă neagră de mătase,

cu volane la mâneci, și o pereche de pantofi cu toc negri. Aș fi vrut să-mi las privirea să-i cutreiere formele, dar nu am făcut-o, conștient fiind că nu era o idee bună. Deja simțeam cum clocotea în mine, ca odinioară, dorința de a o atinge, de a-i simți moliciunea.

– Mersi!

În drumul spre lift, s-a uitat la pantalonii mei gri-închis și la cămașa mea albă.

– Și tu arăți bine. M-aș fi îmbrăcat mai elegant, dar nu mi-am luat prea multe haine cu mine...

– E perfect așa. M-am gândit să mergem la un mic restaurant italienesc. Nu e un local de fițe.

Ajungând la lift, am apăsat pe buton.

– Dacă-mi aduc bine aminte, erai în stare să mănânci echivalentul greutății tale în paste.

– Se pare că unele lucruri nu se schimbă niciodată, a zis ea râzând încetișor.

– Nu, se pare că nu.

Ochii ni s-au întâlnit, și ne-am privit fix preț de o secundă, după care Audra a întrerupt contactul vizual.

Am intrat în ascensor și, în timp ce coboram, am rămas tăcuți și oarecum stingheri. Conducând-o afară din lift, am trecut pe lângă recepționera încă adormită, dezgustat de saliva care îi picura din colțul gurii întredeschise. Am ieșit și am tras adânc aer în piept. Se simțea un miros vag de gunoaie și de gaze de eșapament, dar tot era mai bine decât mirosul de mucegai din holul hotelului.

Am apăsat telecomanda mașinii și am deschis portiera din dreptul locului pasagerului pentru Audra, așteptând ca ea să urce. Câțiva tineri stăteau în fața unei uși, aproape de locul unde parcasem. I-am văzut cum o studiau și m-am simțit străbătut de ceva fierbinte și posesiv. „Ah, la naiba! Vechile obiceiuri mor greu. E doar pura obișnuință. Atâta tot."

Descumpănit, nemaifiind stăpân pe situație, am încercat în primele cinci minute din plimbarea cu mașina să-mi recapăt cumpătul. Când m-am uitat în cele din urmă la Audra, mi s-a părut puțin încordată. Privea fix prin parbriz.

– Spune-mi câte ceva despre afacerea ta, am rugat-o eu, având o senzație incomodă în piept.

Depozitul fusese darul meu de nuntă pentru ea, și mă durea că nu știam mai nimic despre ce făcuse cu el, cu excepția faptului că deținea o florărie.

Umerii au părut să i se relaxeze, și mi-a zâmbit sincer pentru prima oară de când o văzusem intrând în biroul meu în acea dimineață.

– Cred că ți-ar plăcea ce am făcut cu depozitul. Majoritatea modificărilor îți sunt cunoscute. Și-a dres vocea. Durează mai mult decât mi-am imaginat, așa că a trebuit să fac economie la sânge, dar sunt foarte mândră de ce iese.

Mi-a spus despre înființarea unor magazine și despre viziunea ei privind complexul comercial universal pentru mirese.

– Ce idee grozavă, Audra!

Chiar vorbeam serios.

– Mersi! Lucrurile capătă în sfârșit formă, și încep să se vadă roadele muncii mele...

– Și apoi, a apărut Luella Townsend.

Și-a prins buza cu dinții de sus într-un mod ce îmi era familiar, încuviințând din cap.

– Mda.

M-am întins și am strâns-o ușor de mâna pe care și-o ținea așezată pe coapsa stângă. A tresărit și s-a uitat la mine. Atunci, i-am dat drumul. Nu intenționasem să o ating, dar gestul venise în mod firesc.

– Totul va fi bine. Afacerea ta nu va avea de suferit.

Ochii ei mi-au scrutat rapid fața, iar ea a încuviințat din cap, apoi s-a uitat în altă parte. Și-a luat mâna pe care o ținusem într-a mea cu puțin timp în urmă și și-a împreunat-o cu cealaltă, frecându-și pielea ușor, de parcă i-aș fi provocat o senzație de care încerca să scape.

Am parcat în fața restaurantului, și, cinci minute mai târziu, stăteam așezați lângă fereastră, în intimul restaurant de familie.

– Vrei vin? am întrebat-o.

Ultima dată când o văzusem, nici măcar nu aveam vârsta legală pentru a consuma băuturi alcoolice, așa că habar n-aveam dacă îi plăcea să bea. Adevărul era că, în ciuda desfrâului meu de mai devreme din birou, nici eu nu eram cine știe ce băutor de alcool.

– Sigur, sună bine. Ultima dată când te-am văzut, nici măcar nu împliniseși 21 de ani, a spus ea, dând glas gândurilor mele.

– Știu. Nici nu am putut închina un pahar la nunta noastră. Mă rog, tu oricum nu puteai să bei atunci, am spus eu încet.

La auzul cuvintelor mele, a împietrit și s-a făcut albă ca varul, cu ochii înmărmuriți de durere, înainte de a-și muta privirea spre meniu.

– Ce au bun aici? a întrebat ea, cu voce șoptită și sufocată în același timp.

Of, Audra. Mi-a stat inima-n piept. Tot nu putea discuta despre sarcină. Mă întrebam dacă vorbise vreodată cu cineva despre fiul nostru în cei șapte ani în care fuseserăm despărțiți. Sigur o făcuse... ocazional.

– Audra...

– Pastele la cuptor sună nemaipomenit.

Și-a ridicat ochii spre mine, cu un zâmbet larg, care nu-i ajunsese până la ochi. S-a uitat apoi înapoi în meniu. Mesajul era limpede ca bună ziua: subiectul acela nu intra în discuție.

– Da, am zis eu. Sunt delicioase.

Chelnerița a venit la masa noastră, și, câteva minute mai târziu, aveam amândoi câte un pahar de vin în mână.

– În cinstea recuperării timpului pierdut! am spus eu, ciocnind cu ea. După ce am privit-o luând o gură de vin și am auzit-o scoțând un sunet satisfăcut, am spus: M-am gândit la tine în toți anii ăștia.

– Și eu m-am gândit la tine, Dane, a spus ea încetișor, jucându-se cu piciorul paharului. De fapt, chiar sunt surprinsă că nu te-ai recăsătorit.

– Credeai că m-am recăsătorit?

Ridicând dintr-un umăr, și-a aruncat privirea prin restaurant, uitându-se apoi din nou la mine.

– N-am stat mult să mă gândesc, dar, da. A zâmbit. M-am gândit că un bărbat ca tine iese destul de repede din schemă.

M-am uitat la ea preț de o clipă. *Un bărbat ca mine.* Ce voia să spună? Bun de însurătoare? Atrăgător? *Bun de divorț?*

– Am fost pe aproape anul trecut, am recunoscut eu.

Audra a făcut ochii mari și a clipit.

– Oh... Păi, îmi pare rău. Că nu s-a terminat cu bine, adică.

– Nu totul se termină cu bine.

– Așa e. Ăăă, ce s-a întâmplat? De fapt – a luat o gură de vin –, nu trebuie să-mi spui. Nu e treaba mea.

Avea dreptate, dar, dintr-un motiv inexplicabil, voiam să știe.

– Era fiica unui prieten de familie, și s-a întâmplat să se mute în San Francisco acum câțiva ani. Ne-am revăzut în calitate de vechi prieteni, însă lucrurile au evoluat rapid. Părea... simplu, să zicem, pentru că deja ne cunoșteam.

Cu toate că își mișca dezinvolt degetul în jurul fundului paharului de vin, corpul Audrei părea rigid.

– După un an, mi s-a părut firesc să mă logodesc. M-am dus acasă pentru...

M-am oprit brusc, dându-mi seama ce urma să spun.

– Te-ai dus acasă pentru a lua inelul pe care bunica ta îl păstrase pentru căsătoria primului ei nepot. Mai puțin dacă se căsătorea cu *mine*, bineînțeles.

M-am aplecat mai aproape de ea, șuierând printre dinți.

– La naiba, Audra, știi era părerea mea. Nu ai vrut inelul, așa că nu m-am luptat pentru el. M-ai pus să jur că nu o voi face.

– Bineînțeles că nu l-am vrut. Dai vina pe... A tras adânc aer în piept, părând să-și vină în fire. A luat apoi o gură de vin, fluturând dintr-o mână. Mă rog, nu mai are nici o importanță. Deci, ce s-a întâmplat după ce te-ai dus acasă pentru a lua inelul de logodnă de la bunica ta?

– Nu știu, am zis eu și am făcut o grimasă, încă simțindu-mă ușor vinovat. În secunda în care am luat inelul în mână, am știut clar că nu voiam să mă căsătoresc cu Winnie.

Audra tocmai luase o înghițitură de vin. S-a înecat ușor, ducându-și mâna la gură.

– *Winnie?* a întrebat ea ștergându-se la gură. Ai fost pe punctul de a te căsători cu Winnie Sinclair?

A făcut ochii mari, părând sufocată de indignare. Foarte rar o văzusem pe Audra supărată, așa că nu puteam fi sigur. Tindea să-și ascundă emoțiile precum mânia în spatele unui zid atât de gros, încât nici măcar un buldozer nu-l putea dărâma. Sau poate că da. Fir-ar să fie, de ce mă simțeam brusc de parcă timpul nu ar fi trecut deloc? Poate că nici nu trecuse. Poate că, într-un fel, rămăseserăm amândoi captivi în același punct în care fuseserăm în urmă cu șapte ani.

– Ei bine, bunica ta trebuie să fi fost încântată de posibilitatea asta, mi-a trântit ea în față. Și devastată că lucrurile nu au mers bine.

– Nu e Winnie de vină că bunica ținea atât de mult la ea.

– Nu, a zis Audra râzând încetișor, bineînțeles că nu e. Sunt sigură că e perfectă.

– Perfectă nu-i, dar e o persoană cumsecade. Mi-a părut rău că am rănit-o.

Cu umerii puțin căzuți și cu ochii strâns închiși, Audra a scuturat din cap.

– Doamne, îmi pare rău. Am fost dură și răutăcioasă.

A inspirat adânc, iar eu mi-am dat seama că eram cumva dezamăgit să o văd venindu-și în fire. Simțisem că în sfârșit se deschisese puțin în fața mea, fără să-și mai manifeste cu detașare politețea în spatele căreia se ascunsese spre sfârșitul căsătoriei noastre. Mă enerva la culme. Îmi doream ceva – o emoție, oricare –, însă nu părea deloc dispusă să facă ceva în acea privință.

– Chestia e că... am impresia că toată faza asta cu bunica ta a readus pe tapet unele lucruri petrecute în trecut, mi-a spus ea afișând un zâmbet ușor jenat. Uită tot ce am spus. Îmi pare rău că lucrurile nu au mers bine între tine și... Winnie.

Mie nu-mi părea rău. Absolut deloc. Fusesem sigur în privința deciziei mele, iar lucrurile nu s-au schimbat odată cu trecerea timpului.

Am încuviințat totuși. Chelnerița a sosit cu mâncarea și ne-a pus-o în față zâmbind, întrebându-ne dacă mai aveam nevoie de ceva. I-am răspuns că nu, și ne-a lăsat să mâncăm.

Vreme de câteva minute, am savurat pur și simplu pastele delicioase pe care le comandaserăm.

– Ăăă, știu că te-ai apucat de design floral, dar de pictat mai pictezi? Mai desenezi? Măcar în timpul liber?

– Nu, nu prea.

– De ce nu? Îți plăcea atât de mult. N-aș fi crezut că te vei lăsa vreodată. Era parte din tine, Audra.

A oftat, jucându-se cu mâncarea. În timp ce o priveam, mintea mi-a fugit la ziua în care i-am arătat clădirea pentru prima dată, în urma ceremoniei restrânse de la oficiul stării civile. Mi-am amintit expresia ei visătoare, aceeași expresie care îi apărea mereu pe chip în momentele de inspirație. Mă întorsesem în timp, la vârsta de 19 ani. Doamne, cât o iubisem! Îi iubisem bucuria neașteptată din privire, care îi inunda chipul frumos atunci când visa cu ochii deschiși. Știam că în copilărie nu avusese parte de prea mult confort, așa că îi venea greu să se bucure. De aceea însemnase atât de mult pentru mine. Mă făcuse să-mi doresc să o fac cât mai fericită posibil. Câteodată, simțeam atât de multă iubire pentru ea, încât credeam că aș fi putut fi pe deplin mulțumit doar dedicându-mi ei întreaga viață. Venisem pe la spatele ei și, în timp ce vorbea despre planurile de a transforma spațiul într-o galerie de artă, îi pusesem mâinile pe burta crescândă. Îmi fusese atât de frică la început, atunci când îmi spusese că era însărcinată, fiind copleșit de felul în care îmi imaginasem viitorul și conștient de faptul că bebelușul avea să schimbe... totul. Facultatea... cariera, relația mea cu Audra. Dar, pe măsură ce săptămânile trecuseră, frica se diminuase, lăsând în urmă doar un sentiment de bine, de mândrie, de dragoste profundă. În acea zi, Audra s-a răsucit în brațele mele și m-a sărutat în clădirea pustie... Un sufletel drag creștea în spațiul dintre noi.

Habar n-aveam noi... Dumnezeule, habar n-aveam despre furtuna din depărtare care se îndrepta direct spre noi.

În cele din urmă, Audra a ridicat din umeri.

– Sinceră să fiu, chiar nu am timp să desenez. Mă gândisem să transform clădirea într-o galerie de artă, așa cum vorbiserăm... inițial. Dar – a făcut o pauză – nu eram chiar sigură că planul acela mi-ar fi adus venituri imediate. Așa am ajuns la flori.

Așa cum îmi zâmbea sincer, cu ochi blânzi, îmi aducea aminte de ciocolata topită – dulce și caldă. Mi-a stat inima în loc, ca pe vremuri, așa că mi-am luat privirea de la ea, plăcându-mi și în același timp displăcându-mi senzația. Audra a continuat, nepărând să observe:

– Cu toate astea, îmi place la nebunie ce fac. Artista din mine este satisfăcută, iar banii îmi ajung cât să mă pot întreține.

– Și cât să plătești chiria.

– Încă locuiesc în casa bunicilor, a zis ea.

– Poftim?

Audra trebuie să fi simțit șocul din glasul meu, pentru că a făcut ochii mari, privindu-mă fix.

– Nu te-ai mai mutat de acolo? *De ce?*

Nu suporta casa aceea, nu suporta faptul că o făcea să se simtă prinsă într-o capcană, singură. Nu suporta sentimentul deprimant pe care i-l dădea, amintindu-i în permanență cât de mult tânjea după companie și după o atmosferă familială, fără să le obțină însă vreodată. *Lipsea pata de culoare.*

– Mi-ai spus că urma să stai acolo doar temporar, până când aveai să vinzi casa. De ce nu ai mai făcut-o?

– Pentru că este deja *achitată*. Știu că nu e ușor pentru cineva din familia Townsend să ia în calcul un lucru atât de banal precum creditul ipotecar, dar, din păcate pentru mine, eu nu am privilegiul ăsta.

– Nu mă lua așa, Audra. Îmi vorbești de parcă aș fi fost vreun snob. Și știi că nu a fost așa.

S-a uitat în jos, roșie în obraji. Apoi, și-a ridicat din nou privirea spre mine, plină de remușcări.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu ai fost niciodată un snob. A fost nedrept din partea mea să spun asta. Poate că ar fi trebuit să ne scutim reciproc de mica noastră reuniune.

– Poate că mica noastră reuniune a fost amânată prea mult timp.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, Audra, că poate amândoi aveam nevoie să facem pace cu fantomele trecutului.

A clătinat din cap, dar chipul i-a fost traversat de ceva ce aducea a panică.

– Nu trebuie să fac pace cu nici o fantomă a trecutului.

– Eşti sigură de asta? De ce mai stai în casa aia? Ai fi putut să o vinzi şi să îţi cumperi alta, fără să faci vreun credit ipotecar. De ce ai rămas acolo în toţi anii ăştia?

„De ce te torturezi singură, Audra? Chiar nu-ţi dai seama?"

Şi-a luat paharul de pe masă şi a sorbit o ultimă gură de vin. I-am privit gâtul în timp ce înghiţea şi, în ciuda faptului că mă simţeam iritat, neliniştit şi uşor trist, mişcarea aceea a făcut să-mi clocotească sângele în vene.

– Chiar nu ştiu, bine? a spus ea în cele din urmă. Mă simţeam copleşită de gândul că ar fi trebuit să-mi strâng toate lucrurile şi să mă mut, în timp ce munceam până la epuizare ca să-mi pun afacerea pe picioare. A suspinat uşor, iar eu m-am lăsat pe spate, privind-o. O să... o să mă mut atunci când voi avea un weekend liber...

Muncea până la epuizare. Nu suportam asta. Nu suportam să i se întâmple ei asta. Da, de asta era nevoie ca să-şi pună afacerea pe picioare, dar nu îmi pica bine. Trebuia să fi ajuns deja pe culmile succesului. Era extrem de talentată. Oftând, mi-am ridicat furculiţa şi am luat o înghiţitură din mâncarea care se răcise deja.

– Daca ai nevoie de ajutor...

– Nu, normal că nu am nevoie de ajutor. Dar îţi mulţumesc. Chiar îţi mulţumesc, apreciez tot ce faci. E mai mult decât de ajuns că mergi până în Laurelton să vorbeşti cu bunica ta faţă în faţă.

Am încuviinţat din cap, iar tensiunea din ultimele minute părea să se fi risipit cât de cât, în timp ce zumzetul din jurul nostru mi-a ajuns din nou la urechi.

– Ție... ăăă... îți place ce faci? Ești fericit să fii la conducerea companiei Townsend Robotics?

Am apreciat tentativa ei de a schimba subiectul, dar mă enerva că ochii ei erau încă triști.

– Da. Chiar îmi place. Îmi stimulează gândirea, dar, mai mult decât atât, trebuie să recunosc că mă și pricep.

– Sunt convinsă. Trăiai pentru robotică încă de când erai foarte tânăr. Îmi amintesc sclipirea aia din ochii tăi ori de câte ori vorbeai despre Townsend Robotics.

Pe cât de repede apăruse, pe atât de repede se retrăsese valul de melancolie de pe chipul ei.

– Da. Acum, proiectăm și producem proteze. A fost inițiativa mea și a dus compania la un cu totul alt nivel. E nemaipomenit, Audra, mai ales când facem proteze pentru copilașii care s-au născut fără mâini sau fără picioare. Li se schimbă întreaga viață...

– E meritul tău, a șoptit ea cu o tristețe duioasă, dar plină de mândrie.

M-am oprit din nou. Brusc, aveam iarăși 18 ani și stăteam în mașina mea, cu posteriorul udat de ploaie, povestindu-i Audrei despre tatăl meu.

– Da, am răspuns eu cu vocea răgușită.

Mi-am dres vocea, în încercarea de a înlătura amintirea. Eram atât de diferiți pe atunci, dar tot trezea în mine dorința arzătoare de a mă confesa ei, de a-i împărtăși lucrurile pe care nu le împărtășisem – nu putusem să le împărtășesc – nimănui altcuiva.

– Dar, mai mult decât orice, am spus eu încetișor, mă împlinește. Nu am putut face nimic pentru propriul meu fiu, dar le pot fi de ajutor acestor copii. Pot face parte din întregirea lor.

Audra a făcut ochii mari, și pe chipul expresiv i s-a putut citi durerea. Aș fi vrut să-i spun mai multe lucruri și chiar eram pe punctul de a o face, dar, din senin, la câteva mese distanță, oamenii au început să aplaude încetișor și să exclame atunci când un bărbat s-a pus în genunchi în fața unei femei, care, cu lacrimi în ochi, și-a dus mâinile la gură. Of, Doamne! Care erau șansele să-mi duc fosta

soție fix la restaurantul acela, fiind astfel martorii unei cereri în căsătorie? *Super.*

M-am uitat la Audra, și urmărea și ea scena, dar apoi și-a întors privirea spre mine. Preț de câteva secunde, doar ne-am uitat fix unul la celălalt. Brusc, colțurile buzelor i s-au ridicat, și a început să râdă ușor. Surprins, am chicotit și eu, frecându-mi ceafa.

I-am mai turnat niște vin, apoi mi-am ridicat paharul.

– Să bem în cinstea lor!

– Fie ca mariajul lor să dureze mai mult decât al nostru, a replicat ea.

Mi-a scăpat un sunet – un râset sau un geamăt, nu mi-am dat seama – și mi-am ciocnit paharul de al ei.

– Pot să te întreb ceva?

– Ăăă, presupun că da.

– Lucrezi în domeniul organizării de nunți. Te-a deranjat vreodată că tu nu ai avut parte de așa ceva? Adică, de o nuntă în adevăratul sens al cuvântului.

– Nu. Sunt chestii distractive pentru mine. Dar niciodată nu am avut senzația că nu am avut parte de o nuntă adevărată, Dane. Pentru mine – a inspirat, mutându-și privirea în altă parte, apoi din nou spre mine –, pentru mine a fost ceva real, în ciuda a tot ce a urmat. Sper... sper că știi asta.

Ne-am privit ochi în ochi, și aerul se umplea de... ceva. Acel ceva pe care nu l-am putut defini nici cândva, nici acum. Diferența era că acum înțelegeam raritatea acelui ceva necunoscut, a acelui ceva care se revărsase dintotdeauna între mine și Audra. Aparent, nici timpul, nici distanța, nici o sută de răni nerostite nu schimbaseră asta. Am încuviințat o dată din cap, cu o mișcare rapidă, sacadată, și i-am zâmbit, sperând ca surâsul acela să confirme recunoștința mea față de onestitatea cu care îmi vorbise. *Fusese atât de real și pentru mine.*

Chelnerița a adus nota de plată, iar Audra s-a scuzat și s-a dus la toaletă, cât timp eu plăteam. Am luat haina mea și puloverul Audrei și am așteptat-o în față. Când mi s-a alăturat, i-am spus:

– E o gelaterie grozavă la două străzi de aici. Ce-ar fi să-ți spun despre parcul industrial cât timp mâncăm o înghețată? Nu am mai apucat să-ți povestesc.

Mi-a aruncat o privire atunci când am păşit pe trotuar şi, deşi părea puțin nesigură, a încuviințat din cap.

– Da, sigur.

Capitolul 15

Audra

În drum spre gelaterie, mi-am tras puloverul peste umeri. Era o noapte răcoroasă, dar nu exagerat de friguroasă, iar pe trotuar era plin de oameni care stăteau pe terasele cafenelelor, purtând jachete subțiri sau pulovere, la fel ca mine.

– Astea sunt temperaturile pe timpul iernii în San Francisco?

– Se lasă și mai frig de atât, dar nici pe departe ca în Colorado.

– Nu-ți lipsește, totuși, zăpada? Mereu ți-a plăcut.

– Ba da. Tocmai de aceea, iarna, la sfârșit de săptămână, mă duc la Tahoe cât de des pot. Am mers cu fratele meu într-o stațiune de schi de acolo.

– O, frumos! Ce mai face Dustin?

Ultima dată când îl văzusem pe fratele lui, era doar un copil. Deși între timp devenise un bărbat în toată firea, îmi era greu să mi-l imaginez altfel de cum îl cunoscusem.

– E bine. Dane a zâmbit. A rămas același frățior enervant, căruia îi place să se bage în treburile mele cât de des cu putință.

– Nici nu mă așteptam la altceva, am zis eu amuzată.

Vreme de două minute, am mers fără să ne vorbim, în timp ce eu priveam oamenii, zâmbind unui cuplu mai în vârstă care a trecut pe lângă noi. Mă simțeam destul de relaxată, în ciuda faptului că cina fusese un adevărat carusel emoțional. Într-un fel, mă așteptasem

la asta, dar nu într-o asemenea măsură. Cu toate că mă simțeam irascibilă și descumpănită petrecând timpul cu Dane, aveam totodată impresia că trăiam un vis. Era ca și cum m-aș fi trezit înlăcrimată sau în hohote de râs dintr-un vis. Ca și cum nu mai puteam distinge realitatea de ficțiune. Totuși, seara aceea avea să se termine în curând. Urma să zburăm spre Colorado, și asta avea să fie tot. Cel mai probabil, nu aveam să-l mai văd vreodată pe Dane după aceea. Era un lucru bun, bineînțeles, dar gândul acela îmi provoca o durere de nedescris.

– Ce părere ai despre versiunea în miniatură a parcului industrial pe care ai văzut-o în biroul meu?

– Pare că va ieși ceva minunat. Am rămas plăcut surprinsă. Când am auzit pentru prima dată „parc industrial", mi-am imaginat ceva pătrățos și mohorât. Reușește cumva să arate excentric și sofisticat în același timp.

A zâmbit, părând mulțumit de părerea mea.

– Mersi! Exact asta ne-am dorit. Nu vrem să creăm doar locuri de muncă în domeniul tehnic, ci și magazine și restaurante noi. Cred că va fi nemaipomenit pentru afacerea ta, Audra.

– Să știi că și eu m-am gândit la același lucru – asta dacă va merge totul bine cu bunica ta.

– Ți-am mai spus. O să fie bine. Se va da pe brazdă. O să am eu grijă de asta.

Am încuviințat din cap. Părea atât de sigur de ce spunea și voiam atât de tare să-l cred, dar, în relația cu mine, Luella nu „se dăduse pe brazdă" vreodată. De ce ar fi făcut-o acum? Totuși, mi-am zis că n-avea rost să îmi fac și mai multe griji. În acel moment, nu puteam decât să am încredere în Dane și să mă rog la Dumnezeu să aibă dreptate.

Am mai vorbit puțin despre particularitățile parcului cât timp cumpăram înghețata, apoi am ieșit și ne-am așezat la una dintre mesele de pe terasa acoperită cu o copertină și încălzită cu lămpi. Locul era luminat de beculețe și, cu toate că pe terasă era călduț, iar atmosfera era fermecătoare, se părea că ceilalți clienți preferaseră fie să stea înăuntru, fie să-și ia bunătățile la pachet, pentru că eram singuri

acolo. Lucrurile păreau mai simple decât la cină – poate pentru că mă obișnuisem cu prezența lui sau poate pentru că dezbătuserăm deja subiectele convenite de comun acord. Eram și mai relaxată, pentru că, deși adusese în discuție câteva lucruri despre care nu voiam să vorbesc, Dane nu insistase, așa că mă simțeam ușurată. Nu avea nici un sens să dezgropăm morții, doar am fi suferit și am fi retrăit amintiri dureroase. Nu, era mai bine ca unele lucruri să fie date uitării.

Am zâmbit, luând o gură din înghețata răcoroasă cu lămâie, care era dulce și acrișoară în același timp, în vreme ce un pudel alb țopăia pe trotuar, arătând de parcă rânjea. Când m-am uitat înapoi la Dane, am observat că mă urmărea zâmbind ușor, frecându-și degetul mare de-a lungul buzei de jos. Ah. Mi se făcuse stomacul ghem și, clipind, m-am lăsat brusc cuprinsă de acea privire familiară, care îmi transmitea căldură, dar și o ușoară panică. Am înghițit, dar, dintr-un motiv oarecare, nu m-am putut uita în altă parte. Mă simțeam captivă în privirea lui, la fel ca mai înainte, la restaurant. De parcă toată lumea dispăruse în jurul nostru, mă simțeam, după atâta vreme, pierdută în el și în frumoșii lui ochi verzi. Eram atât de pierdută, încât îmi trebuiseră șapte ani ca să-mi croiesc drumul spre un loc unde să-mi trag sufletul. Mi-am întors cu greu privirea, conștientă că așa trebuia. Conștientă că nu aveam de ales.

– Încă e între noi, nu? a întrebat Dane încet.

– Ce... anume? am întrebat eu cu vocea mult prea șoptită, plină de teama care îmi gonea brusc prin vene.

S-a aplecat în față, punându-și brațele pe masă, astfel încât să fim față în față, privindu-ne ochi în ochi.

– Nenorocita aia de atracție care nu s-a dat dusă cu nici un chip, nici când eram devastați de durere, nici acum, după atâta vreme de când ne-am despărțit. E la fel de puternică, nu-i așa, Audra?

M-am ridicat, scaunul meu zgâriind cimentul.

– Ar trebui să plecăm. Adică – am clătinat din cap –, spuneai că mâine plecăm dis-de-dimineață...

– Audra.

Dane s-a ridicat și el. Făcând un pas, s-a postat în fața mea. Mi-a luat brațele în mâinile lui și, chiar dacă îmi dădea stabilitate, atingerea lui mă făcea totodată să îmi pierd echilibrul.

– Nu contează, am spus eu în încercarea de a mă desprinde din brațele lui. Atracția chiar nu contează. Nu a adus niciodată nimic bun. Nu ne-a fost de folos când am dat de... greu. E... e pură chimie, și între mulți oameni există chimie, Dane.

Adevărul era că atracția nu făcea decât să ne rănească. Nu fusese de ajuns nici înainte, nici după.

S-a uitat la mine preț de câteva clipe, apoi mi-a dat drumul la brațe.

Un cuplu a ieșit pe ușa prăvăliei cu niște cupe de înghețată în mână, râzând. Apariția acestuia a rupt vraja sub care mă aflam, iar lumea din jurul nostru a părut deodată agitată și zgomotoasă, odată cu o oarecare doză de indignare. M-am întors și am început să-mi croiesc drum printre mese, spre poarta joasă, cu deschidere la trotuar.

L-am auzit pe Dane în spatele meu. M-a prins din urmă chiar când coteam spre mașina lui.

– Audra, mergi mai încet.

– Nu. Vreau să mă întorc în camera de hotel. Trebuie să-mi fac bagajul.

– Bine, bine, vom vorbi despre altceva.

– Mulțumesc!

– Doar mergi mai încet. Nu sunt încălțat cu adidași.

Am tras adânc aer pe nas și am încetinit ritmul. M-am oprit în pragul unui magazin închis și m-am întors cu fața spre Dane. Părea surprins, dar s-a oprit și el, privindu-mă cu nerăbdare.

– Uite ce e, Dane. Îmi e și așa destul de greu să te revăd. Mi se pare normal să iasă la suprafață anumite sentimente, dar... amândoi știm bine că nu mai poate fi nimic între noi. Mi se pare... incomod și fără rost să recunoaștem că încă există atracție între noi.

A mijit ochii și s-a uitat la mine preț de câteva clipe. Într-un final, a dat afară aerul din piept, trecându-și mâna prin părul închis la culoare.

– În regulă, Audra, tu faci regulile. Așa ai făcut mereu.

S-a întors cu spatele la mine, reluându-şi drumul spre maşină. L-am urmat instinctiv, însoţindu-l pe trotuar.

– La ce te referi?

– La lucrurile despre care puteam vorbi, la subiectele tabu, când să te las în pace, cât de tare să bat la uşile în spatele cărora te încuiai. Regulile tale, niciodată negociabile.

– N-am specificat niciodată vreo regulă!

– Nu era nevoie să-mi spui mură-n gură. Nu era nevoie să faci o listă. Acţiunile tale vorbeau mai grăitor decât cuvintele. *Nu te apropia. N-am nevoie de tine.*

Despre ce tot vorbea? Nu aşa se întâmplase. Bineînţeles că avusesem nevoie de el, dar nu mai avea rost să-l întreb. Aveam concepţii total diferite. Eu mă cufundasem într-un ocean îndepărtat de durere, iar el fusese... bine. El o scosese la capăt, în timp ce eu mergeam un pas înainte şi doi înapoi. La naiba, nu voiam să mă mai gândesc la asta. Depăşisem situaţia – din fericire, în cele din urmă – şi n-aveam de gând să o iau de la capăt. Brusc, am simţit o furie copleşitoare.

O tăcere apăsătoare se aşternuse în maşină. După primele zece minute, furia pe care o simţeam a început să se risipească, dispărând apoi în întregime. Am oftat şi, lăsându-mă pe spate, m-am întors cu faţa spre Dane. Când mi-a întâlnit privirea, chipul i s-a îmblânzit.

– Împreună formăm o bombă cu ceas, aşa-i? am şoptit eu. Iată un alt motiv pentru care despărţirea noastră a fost o alegere înţeleaptă.

– Să zicem, a admis el, cu o oarecare amărăciune în glas.

Nici măcar nu înţelesesem exact ce voise să spună, dar eram mult prea obosită, gata să cobor din carusel. Lucrurile acelea nu meritau readuse pe tapet, după cum spusesem şi mai devreme, dar, cu toate acestea, nu ne puteam abţine. Dacă mai era nevoie să-mi aduc aminte de ce nu îmi mai dorisem să aflu veşti despre Dane şi despre viaţa lui din ultimii ani, acela era un semn. Slavă Domnului că nu ştiusem despre relaţia lui cu Winnie. Perfecta Winnie Sinclair, cu care bunica lui tot încercase să-l cupleze. Când Dane îi spusese numele, crezusem că avea să mi se facă rău. Şi când mă gândesc

că aproape își întemeiaseră familia perfectă împreună... Că dormiseră împreună...

„Nu."

Îmi doream doar să mă întorc la viața mea tihnită și liniștită de dinainte, să nu știu nimic despre Dane și Winnie Sinclair. Mă temeam că, și dacă Luella urma să îmi lase afacerea în pace, tot aveam să pierd ceva pe vecie. Noua mea viață nu era decât o iluzie, chiar dacă înainte îmi părea reală și perfectă. Doamne, Dumnezeule, revederea cu Dane mă scotea din minți. Îmi dădea peste cap viața de care avusesem atâta grijă.

Dane a oprit lin mașina peste drum de hotelul unde eram cazată, și, când să deschidă ușa, mi-am pus mâna pe brațul lui. S-a întors spre mine confuz. Mă simțeam vulnerabilă, nesigură, încărcată de emoții pe care nu voiam nici să le simt, nici să le analizez.

– Nu trebuie să mă conduci înăuntru. În seara asta a fost... greu, dar plăcut. Ăăă... chiar mă bucur că o duci bine. Se vede că îți place ceea ce faci. Viața ta e bună. Tu ești bine. Lucrurile s-au aranjat bine pentru tine. I-am zâmbit. Și apreciez că m-ai ajutat atât de mult.

– Audra...

– Ne vedem mâine-dimineață, da? La opt e bine?

S-a oprit, scrutându-mi chipul cu privirea. Arăta obosit și, din câte mi se părea, dezamăgit, dar mi-am imaginat că sperase ca lucrurile să decurgă mai ușor între noi – mai degajat, poate –, dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Trebuia să fi terminat cina și să fi sărit peste înghețată. Să fi renunțat cât încă eram cu un pas în față.

– Nu te duce acolo!

– Poftim? am întrebat, clipind nedumerită.

– Te rog să nu te întorci acolo, a spus Dane, frecându-și ceafa. Nu ești în siguranță. Vino cu mine acasă!

Mi-am dat ușor capul pe spate. „Poftim?"

– Nu pot sta la tine, am mormăit eu.

– Mă referam la camera de oaspeți. Nu ai de ce să te pui în pericol atâta vreme cât poți sta la mine.

Am zâmbit încetișor.

– Drăguț din partea ta, dar nu, mulțumesc, i-am spus eu, privind clădirea urâtă de peste stradă. Nu e chiar atât de rău.

Dane părea să se lupte cu ceva. Cel mai probabil, ar fi vrut să mai insiste să rămân la el. Mi-am pus mâna pe mânerul portierei, iar el a oftat.

– Bine atunci. Ne vedem la opt.

Am încuviințat din cap, aruncându-i un mic zâmbet. Am ieșit din mașină, închizând portiera după mine. M-am uitat în ambele sensuri, apoi am alergat pe strada goală, spre hotelul relativ lipsit de pericole.

Eram și înfrigurată, și înfierbântată, și răscolită, și mâhnită. Mai presus de orice, simțeam aceeași stare de panică pe care o simțisem încă de când privirile ni se întâlniseră, mai devreme în acea zi. Nu-mi plăcea deloc. Îmi venea să plâng și să urlu, lucruri pe care nu le mai făcusem niciodată, cu siguranță nu în același timp.

Am deschis ușa spre hol și m-am strecurat înăuntru, respirând mult prea greoi pentru cât de puțin alergasem ca să trec strada. Nu era nimeni la recepție, așa că am zăbovit o clipă să-mi trag sufletul. M-am sprijinit de peretele de lângă ușă, așezându-mi palmele pe piatra rece din spatele meu. În adâncul sufletului, aș fi vrut să mă întorc în negura nopții, să-i fac cu mâna lui Dane și să-l implor să nu plece.

„Așteaptă. Te rog, nu mă părăsi, Dane."

„Dar de ce? Pentru ce?"

Fugisem de el pentru că nu voiam să mă *simt* așa. Îmi doream alinare, dar partea proastă era că voiam ca el să mi-o ofere, nu altcineva. Dumnezeule, eram devastată. Am scos din gât un scâncet ușor, moment în care ușa de lângă mine s-a deschis zgomotos, făcându-mă să tresar.

Dane stătea în pragul ușii, uitându-se spre lift cu privirea plină de dorință și nesiguranță. Am clipit, apăsându-mă și mai tare în peretele tare. El trebuie să fi simțit cu privirea periferică mișcarea mea discretă, pentru că s-a întors spre mine și m-a văzut. Mii de cuvinte și propoziții păreau să treacă nerostite între noi, incomplete, neterminate. În ciuda confuziei – a avalanșei copleșitoare

de gânduri și priviri –, s-a îndreptat totuși spre mine, iar eu l-am primit bucuroasă.

S-a apropiat, cu o privire sălbatică în ochi, respirând la fel de greoi ca mine.

– Nu... nu vreau să rămâi singură aici. Audra, de ce nu vreau să rămâi singură?

Mi-a apucat brațele, și, cu toate că părea supărat, am simțit brusc un val de compasiune pentru el văzând că ceva îl făcea să sufere, să aibă acea expresie pe chip, acel ton în glas.

– Nu depinde de tine, am șoptit eu.

Simțindu-i respirația fierbinte, m-am apropiat de gura lui. Mirosea a înghețată dulce-acrișoară de lămâie, a vin roșu și a el. Mirosul lui, numai al lui – de nesuportat –, încă făcea parte din mine.

– Știu, a mormăit el printre dinți. Știu, a spus din nou mai blând, mai stăpân pe sine.

Și-a lipit fruntea de a mea, și, preț de câteva clipe, am respirat în același ritm. Cât de frumos era! Dumnezeule, întotdeauna fusese atât de frumos. Nu mai stătusem atât de aproape de Dane de foarte multă vreme. În ciuda zăpăcelii mele, ceva mă făcea să mă simt... bine. Nu mi-am întors privirea. Nu l-am dat la o parte.

– Atunci, de ce am senzația că depinde de mine? m-a întrebat el. De ce am senzația că mereu va depinde de mine?

Confuză, am deschis gura să răspund, dar, înainte să apuc să scot vreun sunet, Dane a înaintat, împingându-și trupul într-al meu și lipindu-și gura peste a mea. Cu gemete amestecate, ne-am ciocnit unul de celălalt. Scoțând rapid un sunet înăbușit, buzele ni s-au contopit într-un sărut, și ne-am trecut vârful limbii peste toate cotloanele calde, umede, încă familiare ale gurii. Mi-am ridicat brațele și le-am așezat în jurul gâtului lui. Mâinile mele căutau moliciunea părului lui, croindu-și drum prin el. I-am simțit cu vârfurile degetelor forma capului și mica imperfecțiune de lângă linia părului. Cicatricea aceea minusculă pe care o avea de la nouă ani, când se luptase cu fratele lui și se lovise de colțul unei măsuțe de cafea. Un mic secret pe care îl căutasem de parcă mi-ar fi aparținut numai mie.

Un lucru de valoare pe care îl pierdusem și pe care îl recuperasem după atâta vreme.

Limba lui Dane o mângâia pe a mea, făcându-mă să mă simt neajutorată, buimacă, plină de o dorință arzătoare. Și zgomotele pe care le scotea... Dumnezeule, zgomotele acelea. Scotea din gât niște sunete discrete, specific bărbătești, ceea ce însemna că era la fel de amețit ca mine. Simțeam fierbințeală și furnicături în tot corpul, prinzând viață ca după o iarnă lungă. Suflul acelei vieți se revărsa în mine precum razele calde ale soarelui, atingând fiecare colțișor întunecat dinăuntrul meu, într-o explozie orbitoare de culori.

– Audra, a gemut Dane, trăgându-mă după el, în timp ce mergea cu spatele spre lifturi, cu pieptul urcând și coborând.

Am avut un moment de reținere, dar nu-mi dădeam seama de ce. Nimic nu mai conta în afară de fierbințeala care mi se scurgea prin vene, așa că m-am concentrat pe pieptul lui, fascinată de urcările și coborârile accelerate, iar el m-a tras dincolo de ușa deschisă a liftului. Ușa s-a închis, și m-a sărutat din nou, mai pasional și mai profund. Știam că asta se întâmpla pentru că ne apropiam de un pat. *Un pat.* Și tot ce aveam în cap era *da, da, da.* Dane s-a desprins de gura mea, sărutându-mi bărbia, urechea și partea laterală a gâtului. Gâfâind, mi-am ridicat piciorul și l-am înfășurat în jurului șoldului lui, apropiindu-ne și mai tare. Când ușa s-a deschis, el a eliberat o respirație șuierătoare și, luându-mă de mână, m-a tras după el pe hol, spre camera mea.

– Cheia, mi-a cerut el cu voce ascuțită.

I-am dat-o, mâna tremurându-mi când i-am întins cartela din plastic. Trei secunde mai târziu, își lipise din nou gura de a mea. Când ușa s-a închis în spatele nostru, mi-a trecut prin cap că nu voia să-mi dea timp de gândire, dar nici că-mi păsa în acel moment. Îl doream. Aveam *nevoie* de el. Am încercat să-mi pun ordine în gânduri. Eram conștientă că ar fi trebuit să încetăm, nici măcar nu știam cum începuse totul, dar nu mă puteam concentra decât asupra înflăcărării dezlănțuite – atât de puternică, încât umbrea orice altceva. Am reușit totuși să îngaim:

– Ce facem, Dane?

I-am rostit ultima parte a numelui gemând, vreme în care mâinile lui mi-au cuprins sânii, frecându-mi sfârcurile prin materialul bluzei.

– Am vrut să fac asta de când am venit să te iau mai devreme. Drace...

Glasul i s-a stins de parcă l-ar fi distras ceva sau poate că își analiza mai bine cuvintele. Își strecurase deja mâinile pe sub bluza mea, cu gura pe gâtul meu, și simțeam cum plăcerea îmbătătoare mi se răsfrângea de la sâni până între picioare. S-a lăsat în genunchi, iar eu am scos, înfrântă, un sunet discret, sfârșind cu un geamăt când și-a coborât gura între picioarele mele. Încă aveam blugii pe mine, țesătura fiind o barieră între corpul meu și gura lui, dar senzația era oricum atât de puternică, încât am strigat, împingându-mă în el.

– Doamne, Audra, a gemut el.

S-a format apoi un amestec de haine și membre în timp ce ne dezbrăcam, singuri sau reciproc, nu eram prea sigură. Tot ce știam sigur era că aveam nevoie disperată să îi simt pielea lipită de a mea. Mi-a sărutat fiecare părticică a corpului pe măsură ce mai cădea de pe noi câte un articol vestimentar. Și-a cufundat buzele în decolteul meu, cu limba între sâni, luându-mi un sfârc în gură.

– O, Doamne, da, am răsuflat eu, împingându-mă în el.

Mi-am întins mâna ca să-i cuprind mădularul în palmă, știindu-i forma și grosimea lui înainte să-l ating. Rigid și neted, tare și moale în același timp. Îmi plăcuse întotdeauna acea minunată și glorioasă dihotomie a bărbăției lui. Am gemut amândoi, și, prins în strânsoarea mea, a început să-mi sugă și mai tare sfârcul. Aș fi putut avea orgasm chiar în clipa aceea.

Dezgolit, Dane s-a lăsat în jos și, strângându-mi șoldurile cu palmele lui mari, mi-a străpuns deschizătura cu limba, strecurându-și prelung degetul înăuntru, ceea ce m-a făcut să-i iau capul între mâini, într-un strigăt delirant. I-am dat pe spate părul ușor umed din zona frunții, privindu-l cu ochii întredeschiși. Un zeu cu părul întunecat se închina între coapsele mele, și, preț de o clipă, am rămas cu ochii ațintiți unul la celălalt. Privirile ni s-au înlănțuit, provocându-mi o senzație fierbinte de excitare în locul prin care

își trecea limba. Poate că mintea îmi era încâlcită, dar corpul meu, vai, corpul... mi se desfăcea cu totul sub gura și mâinile lui. Era deja prea mult pentru mine, prea mult. Gâfâind, gemând, mi-am dat drumul și i-am strigat numele, cu genunchii tremurând de la intensitatea orgasmului.

Dane a mârâit ușor, sunetul vibrând prin mine în vreme ce el m-a prins din spatele genunchilor, ridicându-mă ușor, și m-a întins pe pat. Stătea deasupra mea – splendid, în pielea goală –, cu ochii ațintiți asupra mea, cu o privire în care se citea un triumf șocant de evident, făcând ca pâcla dorinței să dispară aproape complet. Și totuși, așa dominator cum părea, senzația atingerii pielii lui de a mea era atât de uimitoare, încât am respins orice gând descurajant din mintea mea. Nu mai conta nimic altceva în afară de greutatea lui apăsând pe mine, știind că avea să umple golul dureros pe care îl simțeam. Pielea îi era fierbinte, trupul încordat, pectoralii desăvârșiți, după cum îmi aminteam, iar abdomenul bine definit. Părul aspru de pe picioarele lui îmi atingea în treacăt picioarele netede și, simțind mărimea și vigoarea masculinității lui absolute, m-a trecut un fior pe șira spinării când am întins mâna spre el, aplecându-mă pentru a-i revendica gura. Pentru o clipă, mi-a răspuns la sărut, cu penisul presat de coapsa mea – erect și nerăbdător –, iar apoi s-a îndepărtat și, privind în jos, l-a luat în mână. Am simțit cum vârful lui se împingea în pliurile mele și am icnit, simțind și ușoara împunsătură când m-am întins pentru a ne potrivi mai bine. Am închis ochii, incapabilă să procesez în același timp imaginile și senzațiile fizice, în timp ce Dane mă penetra ușor.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, scumpo, a spus el cu vocea încordată, de parcă de-abia se mai putea controla.

Forma de alint mă înfierbântase chiar mai tare decât apăsarea puternică a trupului lui.

– Ah, Doamne, a rostit el printre dinți. E atât de bine în tine. Ești al naibii de strâmtă.

Am scâncit încetișor, lărgindu-mă și mai tare. El s-a oprit pentru o clipă și, când m-am uitat la el, am văzut că mă privea cu... subînțeles, cu blândețe în ochi, și l-am observat strângând din dinți.

Făcând o mișcare bruscă în față, m-a pătruns adânc, până la capăt. Am scos un geamăt strident, născut dintr-un soi de disconfort, dar mai degrabă simțeam cum se intensifica în mine plăcerea, ca un arc de curcubeu, până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare.

Dane s-a retras și apoi m-a pătruns din nou, privindu-mă cu ochii plini de pofte carnale, de o plăcere atât de neînfrânată, încât m-am simțit din nou excitată. Am gemut și m-am împins în sus, explodând într-un nou val de plăcere.

– Ador cum strălucești sub mine, a mârâit el. Îmi place al naibii de mult.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul șoldurilor lui, apăsându-mi capul în saltea. Mi-am trecut mâinile peste bicepșii lui, care se umflau de la efortul de a sta deasupra mea, în așteptarea propriului orgasm. Mi-am trecut mâinile peste spatele lui, peste fesele lui ferme. Ne mișcam în tandem, iar dansul victorios – bucuria – m-a făcut să zâmbesc. Mă simțeam *liberă,* plină de viață. L-am strigat pe Dane încetișor și am explodat din nou. Când am văzut frumoasa grimasă de pe chipul îmbătat de plăcere al lui Dane, mi s-a făcut stomacul ghem, în urma unui alt orgasm minunat. Dar apoi, a deschis ochii, în care se mai citea ceva în afară de plăcere. Discreta limpezire din ochii lui m-a trezit din starea de visare. Am tresărit surprinsă când s-a retras din mine și, când sămânța lui fierbinte m-a stropit pe abdomen, am simțit că îngheț, fiindcă... o, Doamne, dintre toate lucrurile, cum să uit tocmai de... metode anticoncepționale? Nu mă gândisem nici o secundă la prezervativ sau la... „Vai, Audra, ce-a fost în capul tău? Audra, Audra, Audra."

Când Dane s-a uitat la mine, cu o expresie prudentă pe chip, m-am simțit oarecum... zdruncinată. Fusesem brusc readusă la o realitate de netăgăduit. Acel unic detaliu rezuma tot ce evitasem, tot ce alesesem să ignor făcând sex cu Dane.

– Audra, a rostit el.

I se simțea înfrângerea din glas, de parcă toate gândurile din capul meu mi se putuseră citi pe chip și îl răniseră. Poate chiar o făcuseră. Dar și eu mă simțeam rănită. Nu de el, ci de mine.

M-am retras de sub el și m-am așezat în fund, în vreme ce sămânța i se răcea pe mine.

– Audra, scumpo...

M-am ridicat și efectiv am alergat până la baie. Am închis ușa în urma mea, sprijinindu-mă de ea pentru moment. Mi-am surprins reflexia în oglindă și m-am privit fix. Obrajii îmi erau roșii, buzele umflate, iar părul complet în dezordine. Dar ochii... ochii îmi păreau îndurerați. Apucând o bucată de hârtie igienică, mi-am șters lichidul lipicios de pe abdomen, chiar peste cele trei vergeturi, albe și strălucitoare, cu care mă alesesem la sfârșitul sarcinii, perceptibile numai în lumina puternică a băii sinistre din hotel.

Am trasat urmele cicatricilor, înghițind în sec.

– Dumnezeule, ce ai făcut? am șoptit către reflexia din oglindă.

Mă mâhnisem și suferisem ani la rând după despărțirea noastră... Pentru ce? Nu era ca și cum ne-am mai fi împăcat vreodată – trenul acela plecase de mult din gară. Adică iar îmi făcusem rău cu mâna mea, din cauză că eram atât de disperată după sex, încât, imediat ce mă atinsese, îmi pierdusem mințile? Rațiunea? Dumnezeule! Am folosit toaleta, m-am spălat pe mâini, apoi mi-am înfășurat un prosop în jurul corpului.

Când am pășit înapoi în cameră, Dane își pusese blugii, dar încă era la bustul gol. Stând așezat pe marginea patului, își sprijinea coatele pe genunchi. Mi-am mușcat buza, gândindu-mă la ce i-aș fi putut spune, dar, până să-mi dau seama, el s-a ridicat și mi-a întins mâna. M-am îndreptat ezitant spre el, dar, luându-mi mâna într-a lui, m-a tras spre pat și m-a așezat lângă el. Și-a atins laba piciorului de a mea, și mi-a scăpat un zâmbet.

– Audra, să nu-ți pară rău, te rog. Pentru că mie nu-mi pare.

Inima mi s-a înmuiat.

– Nu... nu-mi pare rău. Am tras adânc aer în piept, eliberându-l încet. Doar că a trecut ceva timp. Am râs încetișor. Cred că eram cam...

– Pentru Dumnezeu, Audra, nici nu bagateliza. Asta n-a fost o simplă poftă pe care să o satisfaci și gata, și o știi al naibii de bine.

– Nu asta am vrut să spun.

– Atunci, ce ai vrut să spui? Vorbește cu mine.

– Ai avut dreptate, încă e acel ceva între noi... Simt... simt și eu asta. Fără nici o îndoială.

Când m-am uitat la el, mi-a scăpat un mic chicot de jenă. Mi-a zâmbit cu blândețe și duioșie, privindu-mă cu deosebită atenție. Simțeam cum mi se urcă inima în gât, așa că am privit în altă parte.

– Dar? a întrebat el încet.

– Dar – am clătinat din cap – de ce mai vorbim despre asta? Amândoi știm că nu putem fi mai mult de atât. Am încercat și am dat greș. Nu vreau să răscolim trecutul și cred că nici tu nu vrei. Sunt fosta ta soție, Dane. Cu accent pe „fosta".

– Deci vrei doar sex fără obligații de la mine?

– Poftim? Nu. Am râs stânjenită. Ce vreau să spun e că asta a fost o aventură de-o noapte. Foștii mai fac sex uneori. Se întâmplă. Trăim în state diferite, așa că nu e ca și cum ar putea deveni un obicei. Și oricum n-ar putea deveni un obicei, pentru că nu îmi doresc asta.

– Știu.

Și-a frecat ceafa, arătând de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar poate că nu știa exact ce. Îl înțelegeam perfect.

Simțeam în mine o durere înăbușită, o nevoie disperată de... ceva la care nu voiam să mă gândesc. După o clipă, a întins mâna după cămașă, care stătea mototolită pe podea.

– Să înțeleg că nu vrei să rămân?

– Păi... Amândoi avem nevoie de un somn odihnitor. Tu trebuie să pilotezi mâine, iar eu vreau să – mi-am dres glasul – mă odihnesc bine...

Doamne, cât era de cumplit și de jenant, și, deși știam că făceam ceea ce trebuia, tot mă durea. Mă durea până și faptul că îl primisem pe Dane înapoi în viața mea. Asta în sine era o dovadă clară că, dacă aveam să-l las să intre și mai mult în viața mea, avea să mă distrugă... *din nou*. Mi se rupea sufletul numai să mă gândesc. Se vedea că și el era chinuit de gândul la ceea ce făcuserăm. Amândurora ne-ar fi prins bine să stăm departe unul de celălalt o perioadă, până ne rezolvam problemele.

„Ţi-a fost vreodată de folos distanţarea pentru a-ţi rezolva problemele?“ Dar asta era altceva, aşa că mi-am scos întrebarea din minte.

Dane s-a ridicat şi, în timp ce îşi încheia nasturii de la cămaşă, s-a uitat fix la mine. S-a aplecat, mi-a luat bărbia în mâini şi m-a sărutat, buzele lui zăbovind pe ale mele.

– Ne vedem mâine-dimineaţă, a spus el.

S-a întors apoi şi a ieşit din cameră, închizând uşor uşa în urma lui. M-am prăbuşit înapoi pe pat, ghemuindu-mă. Prea mult, prea mult, fusese prea mult pentru mine. Cedam prea uşor când venea vorba despre Dane Townsend. „Nu din nou, Audra. După seara asta, niciodată.“

Capitolul 16

În trecut...

Audra se trezi însetată dintr-un somn adânc și, mergând pe hol, căscă somnoroasă. Își puse mâna pe burtă, simțind mica arcuire și zâmbind în sinea ei. Tocmai începuse să simtă loviturile ușoare ale bebelușului din burta ei. Chiar în clipa aceea, el sau ea dormea.

Zumzetul scăzut al vocilor îi atrase atenția. Încruntându-se, se opri și se întoarse spre birou. Dane era încă treaz, căci avea de terminat o lucrare pentru un curs. Audra nu-și putea imagina cu cine ar fi putut vorbi. Întorcându-se, se îndreptă spre cel de-al doilea dormitor, pe care îl transformaseră între timp în birou. Se opri brusc, auzind vocea Dalilei rostindu-i numele.

– Audra știe?

Se opri în loc, nehotărâtă dacă să tragă cu urechea, dar mult prea curioasă pentru a se putea abține. „Să știu ce?"

– Nu.

– Doamne, Dane, nu poți începe o căsnicie bazată pe minciuni. Ce-o să spună când va afla că i-ai ascuns asta?

Audra simți un semnal de alarmă adânc în interiorul ei și fu străbătută de fiori.

– Știu. O să-i spun. Doar că e însărcinată și... Doamne, se va simți vinovată.

„O, Doamne, nu." Se lipi de perete și se sprijini de el. O mințise?

– Dar ai visat dintotdeauna să preiei conducerea companiei, Dane. Dacă nici tu nu ești potrivit pentru asta, atunci cine mai e? Ți se cuvine, pe bună dreptate. Ce-o fi în neregulă cu bunica? N-am văzut-o niciodată să deteste pe cineva așa cum o detestă pe Audra. Pe bune că nu înțeleg. Adică, să te dezmoștenească, să-ți răpească viitorul, să-ți fure visul...

Pentru o clipă, se așternu tăcerea în birou.

– E... era visul meu, zise Dane. Doar că Audra e mult mai importantă pentru mine. Odată ce voi termina facultatea, voi obține un loc de muncă bun altundeva. Poate că nu vom trăi în lux și bogăție precum restul familiei Townsend, dar voi putea trăi cu gândul că am luat o decizie onorabilă. Cred că tata ar fi făcut la fel în locul meu.

„Onorabilă?" Audrei i se umplură ochii de lacrimi, și simțea că era să leșine. Dane renunțase la moștenirea familiei, care i se cuvenea pe bună dreptate – la șansa de a-și pune cumva amprenta, care însemna atât de mult pentru el – doar pentru onoare? Pentru că făcuse ceea ce trebuia după ce o lăsase gravidă? Bunica lui îl dezmoștenise din acea cauză, iar el îi ascunsese acest lucru. Înghiți cu greu, simțind gust de fiere în gură. Știa că Dane o iubea. N-avea nici o îndoială. Dar, dacă ar fi aflat dinainte, nu l-ar fi lăsat niciodată să facă acel sacrificiu, după cum spusese chiar el.

– Deci, California nu intră în calcul, zise Dalila suspinând. M-aș bucura să vă am pe amândoi aproape, ca să-mi pot răsfăța nepoata sau nepotul.

– Cred că și Audra s-ar bucura să rămână aici, zise Dane după o scurtă pauză. Și-ar putea vizita tatăl ori de câte ori și-ar dori. Nu i-a fost deloc ușor să-l ducă la azil. L-a îngrijit singură toată viața.

– Cum ai de gând să plătești pentru azilul de bătrâni?

– Mama mi-a dat banii pe care urma să-i cheltuiască pentru Stanford și mi-a spus că-i pot folosi după bunul-plac. Universitatea de Stat din Colorado e de patru ori mai puțin costisitoare. De restul o să plătesc îngrijirea medicală a tatălui Audrei. O parte din bani i-am cheltuit deja ca să cumpăr o clădire pe care Audra o va transforma într-o galerie de artă. Nu vreau să renunțe și ea la visurile ei doar din cauza bebelușului nostru.

„Să renunțe și ea la visurile ei."

Așa cum o făcuse el. Simțind o mare presiune, Audra își duse mâna la piept.

– N-ar putea interveni mama?

Audra îl auzi pe Dane oftând.

– O iubesc pe mama, dar ea împotriva Luellei? Pe bune?

Dalila scoase un sunet discret, pe care Audra de-abia dacă îl auzi.

– Da, ai dreptate. Dalila făcu o pauză. Dar sunt sigură că acum ți-ar da mai mulți bani, dacă ai vrea.

– Nu, zise Dane cu o voce care părea cam aspră. Nu, repetă el, mai blând. Sunt un bărbat însurat, iar în curând am să devin tată. Una e să accept banii aferenți taxei de școlarizare, alta e să o las pe mama să-mi plătească facturile. Un vechi prieten al tatei s-a oferit să mă angajeze la departamentul de corespondență a companiei lui pe timpul facultății.

– La departamentul de corespondență? repetă Dalila.

Simțind tonul dezamăgit din vocea ei, Audra se schimonosi de durere. Urmă o scurtă pauză, iar Dalila oftă.

– Măcar vei avea acces la contul tău de economii când vei împlini 25 de ani.

Audra îl auzi pe Dane lând în derâdere spusele Dalilei și, înspăimântată, își lipi obrazul de suprafața rece a peretelui.

– Sunt sigură că Luella va găsi o cale de a-l revoca dacă nu voi divorța de cea pe care o percepe drept fata nepotrivită pentru mine.

Cuvintele Luellei îi străpunseră Audrei inima ca un pumnal.

„Lumea se așteaptă ca familia Townsend să stea în compania unor... oameni mai de seamă."

Fata nepotrivită.

„Dane poate face ce vrea în particular și în spatele ușilor închise, dar, în public, asemenea... lucruri nu vor fi tolerate."

Fata nepotrivită.

„Eram fata nepotrivită pentru Dane și așa aveam să rămân pe vecie."

Dane și Dalila rămaseră tăcuți preț de o clipă, timp în care inima Audrei se frânse încetișor în bucăți, lângă ușa întredeschisă a biroului. În cele din urmă, Audra o auzi pe Dalila spunând:

– Nu știu, frate, se spune că onestitatea este întotdeauna cea mai bună tactică.

– Probabil. Dane oftă. Dar, la naiba, mai întâi am eu nevoie de ceva timp ca să mă împac cu ideea. Când Audra mi-a spus că a rămas însărcinată, s-a ales praful de viitorul meu. E o treabă greu de digerat. Încă nu m-am gândit ce să-i spun.

„S-a ales praful de viitorul meu." Audra abia dacă mai putea respira. Se întoarse spre dormitorul lor împletícindu-se, iar inima îi sărea din piept. Dane permisese ca întregul lui viitor să-i scape printre degete. În acele momente, era furioasă că nu-i spusese la ce trebuise să renunțe când se căsătorise cu ea, dar, mai ales, se ura pentru sacrificiul pe care Dane trebuise să-l facă. Nu era nici drept, nici corect. Renunțase la întreaga lui viață... pentru ea. Își așeză mâna pe burta în creștere. Pentru ei.

Capitolul 17

Dane

În prezent...

În dimineața următoare, vremea era rece și mohorâtă, iar norii cenușii acopereau cerul. În timp ce mă duceam să o iau pe Audra de la hotel, mă consumam în sinea mea, gândindu-mă la cele întâmplate cu o seară înainte... Întâlnirea, timpul petrecut împreună, avalanșa de emoții generate de Audra în mine, felul în care m-am simțit în timp ce traversa strada, alergând înapoi spre camera ei de hotel. Mă afectase faptul că o privisem îndepărtându-se și intrând în acea speluncă. Mă simțisem realmente de parcă încasasem un pumn în stomac. Mă simțisem furibund, răvășit... egoist. Chiar ușor înnebunit, dacă e să fiu sincer cu mine. Fusese *soția* mea. Știam bine că nu mai era cazul, dar, cu toate acestea, îmi doream din tot sufletul să o protejez. Am simțit că nu era *în regulă* că o lăsasem să intre singură în acea clădire și mi-am cam pierdut controlul.

Modul cum se sprijinise de perete la intrarea în hotel, ca și cum avusese nevoie de o secundă să se adune. De parcă ar fi fost la fel de afectată ca mine de timpul petrecut împreună, în ciuda afirmațiilor ei de mai devreme. Iar privirea ei, faptul că îi putusem vedea ușurarea și bucuria că venisem după ea... îmi puseseră capac. Mă comportasem ca un apucat, fiind atât de nerăbdător să mă afund

în ea, să o revendic cumva – oricum –, încât nici nu stătusem să mă gândesc la cum avea să reacționeze ea după aceea. Sau că doar ar deveni mult mai dornică să ne vedem fiecare de drum, să ne distanțăm și mai tare unul de celălalt atât din punct de vedere emoțional, cât și din punct de vedere fizic.

Dar nu tot asta voiam și eu? *Divorțase* de mine, mă părăsise. Chiar și când o rugasem să mai aștepte puțin, fusese ferm hotărâtă, glacială și aparent lipsită de emoții.

Și-atunci, de ce simțisem o durere cumplită în piept privind-o cum se îndepărta pentru a doua oară? Până ieri, crezusem că nu aveam să o mai văd vreodată, iar acum, după o singură seară petrecută cu ea, deja puneam totul sub semnul întrebării. „Oare așa să fie, Dane?" Sau deja puneam totul sub semnul întrebării de ceva vreme... încă de la faza cu Winnie, când nu-mi dorisem sub nici o formă să-i pun pe deget nenorocitul ăla de inel?

Fusese un sentiment cu totul diferit față de valul de fericire avidă care mă mistuise atunci când Audra îmi purta inelul. Dar eram doar un copil pe-atunci și, de-a lungul anilor, mă convinsesem că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel de zguduitor și de nimicitor cum fusese cu Audra, pentru că ea fusese prima mea iubire.

O, Doamne, fusese minunat să o țin din nou în brațe, să simt gustul buzelor ei moi, să simt beatitudinea coapselor ei încordate și strâns încolăcite în jurul meu. Îmi plăcuse la nebunie sunetul respirației și al gemetelor ei, numele meu rostit de buzele ei, să o văd înflorind – atingând punctul culminant – în vâltoarea pasiunii. Fusese intens și frumos și îmi plăcuse al dracului de mult.

„Încă îmi place..

Și fără îndoială... pentru totdeauna."

Am scos un șuierat printre dinți. Era al naibii de devreme pentru asta.

Când am oprit mașina în fața hotelului unde era cazată Audra, am observat că ea deja aștepta sub copertina mică și ruptă. Am sărit afară și, ocolind mașina, am ajuns la ea, pe trotuar.

– Hei, aș fi venit eu înăuntru după tine. Nu trebuia să mă aștepți în ploaie.

A clătinat din cap, privindu-mă puțin agitată, ca și cum nu ar fi știut în ce stare de spirit aveam să fiu.

– Nu aștept de multă vreme. Și, oricum, am preferat să ies la aer curat.

Și-a încrețit nasul, referindu-se în mod evident la mirosul ciudat care plutea în aer în hotel.

– Nici nu mă mir.

Zâmbind ironic, i-am luat valiza și am așezat-o în portbagajul mașinii, alături de geanta mea de voiaj. Aveam să stau timp de o săptămână în Colorado, unde știam că era ger, așa că îmi pregătisem un bagaj plin cu cele mai groase haine pe care le aveam – din fericire, încă aveam câteva. În California de Nord nu era nevoie de prea multe articole vestimentare pentru garderoba de iarnă, dar aveam destule haine bune de schi.

Am deschis ușa din partea pasagerului pentru ca Audra să poată urca, apoi am ocolit mașina și m-am așezat pe scaunul șoferului. Ea purta blugi, cizme scurte și un pulover gros, dar își freca mâinile ca și cum i-ar fi fost frig, așa că am dat căldura puțin mai tare.

– În cazul în care încă nu ți-ai băut cafeaua, o poți face în avion.

– Super, mulțumesc!

– Cu plăcere!

Deci așa stăteau lucrurile. Ne comportam din nou ca doi străini politicoși, în ciuda faptului că făcuserăm dragoste cu o seară în urmă. Am intrat pe autostradă și m-am îndreptat spre un mic aeroport. Avionul meu se afla într-un hangar de acolo.

După un minut de tăcere, Audra s-a uitat la mine.

– Ăăă, nu te-am întrebat cum ai obținut brevetul de pilot.

– Sincer, mă gândisem de ani buni să fac asta. Când am împlinit 25 de ani, m-am gândit să-mi fac un cadou de ziua mea. Am cumpărat avionul și m-am înscris la cursuri de pilotaj.

– 25 de ani, a șoptit ea. Deci, pilotezi deja de aproape trei ani. Înseamnă că ești un pilot de încredere. Cel puțin, așa sper.

– Da, poți avea încredere în mine. M-am dus cu avionul în Colorado de mai multe ori de-a lungul anilor, iar iarna iau avionul până la lacul Tahoe aproape în fiecare weekend.

A încuviințat din cap, cu mâinile împreunate în poală și încheieturile palide. Oare chiar îi era teamă să mă lase să o duc acasă cu avionul? Mi-am întins mâna, acoperindu-i ușor pumnii.

– Hei, pe bune acum, ești în siguranță cu mine. Nu voi permite să pățești ceva. Nu pot promite că nu vor fi și câteva turbulențe, dar asta e de așteptat. Mi-am înclinat capul și, aruncându-i încă o privire, mi-am retras mâna. Ai mai zburat vreodată până acum?

Ultima dată când o văzusem, nu plecase niciodată din Colorado.

– Nu. Acum două zile m-am urcat pentru prima oară într-un avion. Nu prea mi-a plăcut. Dar sunt sigură... sunt sigură că o să fie mai bine într-un avion mai mic... cu spațiu mai mult și toate cele.

– Este mai spațios, dar se simt mai tare turbulențele. Ce zici de un strop de Bailey's în cafea?

A râs încetișor, privindu-mă puțin timidă, iar inima mi-a stat în loc. Fir-ar să fie! Mi-am încleștat mâinile pe volan.

Cu o seară în urmă, mă dusesem acasă tensionat și supărat, chiar dacă avusesem parte de unul dintre cele mai puternice orgasme din viața mea. Nu reușisem să adorm până aproape în zori. Mă zvârcolisem în pat, mă învârtisem de pe o parte pe alta, retrăind iar și iar întâlnirea noastră și tot ce vorbiserăm. Totuși, în ciuda nopții mele de nesomn, nu eram supărat pe Audra. Pe lângă că mi se confirmase că încă eram profund atrași unul de celălalt, interacțiunea noastră din seara precedentă îmi mai arătase și că Audra sărea ca arsă de fiecare dată când aduceam în discuție trecutul. Nu voia să vorbească despre acea perioadă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să discute și despre Theo, iar eu aveam senzația că încă nu era pregătită. Deși voiam să-i port pică pentru asta, pentru a-mi fi mie mai ușor să o privesc plecând din nou, am conștientizat că ocolea subiectul din cauză că încă suferea profund. După atâția ani, durerea ei încă era vie.

Până să opresc pe aerodrom, începuse din nou să plouă mărunt și, după ce am parcat, mi-am luat umbrela de pe bancheta din spate și am ieșit din mașină, ocolind rapid, pentru a-i deschide ușa Audrei, care a ieșit la rândul ei din mașină și s-a refugiat sub micul adăpost. Am scos din portbagaj valiza ei și geanta mea de voiaj și am apucat mânerul valizei, trăgând-o după mine.

După cum cerusem, avionul era deja pe pistă. Pe măsură ce ne apropiam de avion, l-am salutat pe Dean, tipul responsabil de mentenanţă.

– Totul gata pentru decolare?

– Da. Totul e în regulă.

– Mersi, Dean! Ea e Audra Kelley. Astăzi, va călători cu mine.

I-am întins Audrei umbrela, ca să o poată folosi cât timp urca scările. Dean a salutat-o, iar apoi mi-a luat valiza ei din mână.

– Iau eu asta. Ţineţi-vă bine în timp ce urcaţi scările, doamnă Kelley. E tare alunecos în dimineaţa asta.

– Mulţumesc, a spus ea.

Audra a început să urce treptele avionului, cu o mână ţinând umbrela şi cu cealaltă ţinându-se de balustradă. Dean a urmat-o, iar eu l-am aşteptat până când a coborât înapoi.

– Călătorie plăcută, domnule Townsend!

Când am ajuns înăuntru, Audra se învârtea în cerc, examinând în mod evident avionul.

– Este puţin mai drăguţ decât cel care m-a adus aici.

A zâmbit, şi în zâmbetul ei s-a văzut un strop de mirare, ceea ce m-a făcut să zâmbesc la rândul meu.

– Mersi! Mă bucur că îţi place. Îţi voi fi atât căpitan, cât şi echipaj, aşa că voi încerca să-mi fac treaba cât mai bine.

I-am făcut cu ochiul, iar ea a râs.

– Voi începe prin a face nişte cafea.

Am pus cafeaua la făcut în chicineta din partea din spate a avionului şi, până mi-am terminat misiunea, eu şi Audra am stat puţin de vorbă despre aeronavă. Am turnat în două pahare de unică folosinţă, apoi m-am dus în faţă, la minibar. Am scos sticla de Bailey's şi am adăugat un strop de lichior în cafeaua Audrei, punând capace peste ambele pahare. Când i-am dat Audrei paharul ei, am întrebat-o:

– Vrei să stai cu mine în carlingă?

A părut puţin surprinsă, iar ochii i-au licărit.

– Pot să fac asta?

Am zâmbit. Doamne, cât era de dulce!

– Da. Mi-ar plăcea să-mi ții companie.

Audra a dat aprobator din cap, luând în mână ramura de măslin pe care i-o oferisem. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, și toate gândurile mi se învârteau în cap ca o morișcă.

– Mi-ar plăcea să stau în carlingă cu tine.

În următoarele cincisprezece minute, am verificat de câte două ori toate cifrele și datele. Ne-am pus centurile, eu pe scaunul pilotului, iar Audra pe scaunul copilotului. Am pornit motoarele și mi-am pus ochelarii de soare.

În timp ce înaintam pe pistă, m-am uitat la Audra și am observat că se ținea strâns de brațele scaunului, iar umerii îi erau încordați. I-am aruncat un zâmbet liniștitor.

– Uite, s-a oprit ploaia chiar la țanc. Vezi cerul senin de dincolo de nori?

M-a privit drept în ochi, și, pentru o fracțiune de secundă, timpul s-a oprit în loc. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet timid, iar în privire i se citeau dulceața și vulnerabilitatea. Mi se făcuse un gol în stomac și am simțit cum mă cuprindea vechea nevoie de a o proteja. De a o iubi. „Dumnezeule!" Am zâmbit la rândul meu, apoi am revenit la misiunea mea: ridicarea avionului de la sol.

Accelerând, am decolat ușor, iar avionul a început să urce cu repeziciune spre văzduhul iernatic. Am auzit-o pe Audra cum, surprinsă, a tras ușor aer în piept, având umbra unui surâs pe chip. Am zâmbit larg spre ea, și, cu toate că încă se ținea strâns de brațele scaunului, umerii îi erau mai relaxați. A râs din nou, mai tare de data aceea, lăsându-și la vedere dinții strălucitori.

Următoarele zece minute, cu aproximație, le-am petrecut urcând la altitudini mai mari și explicându-i Audrei fiecare pas pe care îl făceam. I-am arătat ce indica fiecare cadran și cât de simplu era, de fapt, pilotajul.

Am pălăvrăgit o vreme, apoi Audra și-a mușcat buza, așa cum o făcea când se gândea la ceva, și și-a înclinat capul într-o parte.

– Ăăă, ai de gând să vorbești cu bunica ta imediat ce ajungem în Laurelton? Astăzi, adică? Sau crezi că mâine ar fi mai bine?

– Mă gândeam să discut astăzi. Nu are nici un rost să mai amân. Te voi duce acasă și, după ce termin de vorbit cu ea, voi trece pe la tine să-ți povestesc ce mi-a spus.

– Ah, nu trebuie să mai treci pe la mine. Mă poți suna. Adică, gestul tău este deosebit de generos, dar nu vreau să fii nevoit să te abați de la ce ai de făcut.

Mi se încleștase maxilarul, așa că, printr-un efort conștient, am încercat să mă relaxez.

– Bine, atunci. O să te sun ca să te pun la curent cu situația. Voi vorbi și cu avocatul meu, ca să aflu ce trebuie făcut pentru a ne asigura că Luella nu va mai încerca vreodată să facă așa ceva.

– Îți mulțumesc, Dane! Sincer.

Am încuviințat din cap. Am rămas tăcuți preț de vreo două minute, bâzâitul discret al avionului calmându-mi nervii întinși la maximum. Aveam senzația că auzeam un ceas cum ticăia în semn că timpul se scurgea – pesemne timpul pe care îl mai aveam de petrecut cu Audra – și în semn că nu mai aveam prea mult timp ca să fac... ceva. Numai că nu-mi puteam da seama despre ce naiba putea fi vorba.

Când am trecut printr-un gol de aer, Audra a tras aer în piept.

– E doar o zonă cu turbulențe. Probabil avionul va mai vibra cât timp vom zbura pe deasupra munților. E perfect normal, OK?

A încuviințat din cap chiar când am trecut printr-un alt gol de aer. Și-a întors apoi capul, aplecându-se spre geamul din dreapta ei, unde tocmai începeau Munții Stâncoși.

Vântul ne-a zgâlțâit puțin, la fel ca golurile de aer, dar măcar lăsaserăm în spate norii de ploaie. O dimineață răcoroasă, dar senină se ivea în fața noastră. Văzusem prognoza meteo cu o zi în urmă și eram bucuros că alesesem să zbor atunci. Pentru ziua următoare se anunțase o furtună de zăpadă în Colorado, și nu aș mai fi putut pilota în asemenea condiții. Ar fi fost mult prea riscant, mai ales atunci când călătorești deasupra unui lanț muntos.

Câțiva fulgi de zăpadă se învârteau și se loveau de geamurile carlingii. Soarele dispăruse în spatele norilor, așa că mi-am dat jos ochelarii. Am coborât ușor în altitudine, într-o zonă cu aer mai

blând. Vreme de câteva minute, m-am bucurat de o călătorie lină, un cer de un albastru intens și nori albi, pufoși, care acopereau crestele înzăpezite ale munților.

– E de-a dreptul minunat aici, a șoptit Audra.

Am deschis gura ca să-i răspund, dar un imens stol de păsări a apărut din spatele unui nor. Inima mi-a luat-o la goană, iar un urlet mi-a ieșit dintre buze în momentul impactului. Am fost copleșit de croncănitul gălăgios al păsărilor venind din toate părțile și am pierdut controlul avionului preț de o secundă, dar, pe măsură ce păsările lovite au căzut din cer, iar celelalte și-au continuat drumul, zgomotul s-a diminuat. Am îndreptat apoi avionul, eliminând cu putere aerul din piept.

– Sfinte Sisoe, am mormăit eu. M-am oprit o clipă să verific datele avionului, asigurându-mă că nu deviasem de pe traiectorie. M-am uitat apoi la Audra, care era albă ca varul. Doamne, nu mi s-a mai întâmplat asta până acum. Ești bine?

A dat din cap aprobator, dar nu arăta prea bine. Părea gata-gata să vomite.

– Hei, Audra, uită-te la mine!

S-a uitat la mine, dar ochii îi erau larg deschiși și plini de panică.

– Am grijă de tine, bine?

Ea a încuviințat din cap, chiar când în avion s-a lăsat o liniște ucigătoare și noi am căzut atât de brusc în gol, încât mi s-a urcat instant stomacul în gât.

Capitolul 18

În trecut...

Audra strânse micul ghemotoc la piept, cu inima-i adânc îngropată într-o rece și vastă deznădejde. Deși lacrimile îi ardeau ochii, cumva încă se mai ținea pe picioare. Era amorțită de durere, secătuită de vlagă.

Secătuită.

Copilul ei murise, dar încă era în brațele ei. Audra nu cunoscuse până atunci o asemenea durere.

Din salon, Audra îl auzi pe Dane spunându-le rudelor lui că ea nu voia să vadă pe nimeni.

– Of, scumpule, îmi pare atât de rău. Mă gândeam că va trăi măcar câteva ore de la naștere.

Era vocea mamei lui.

– Și noi la fel, răspunse Dane, cu vocea stinsă și totuși răsunătoare, așa că Audra auzi fiecare cuvânt. Doctorul părea foarte sigur că sarcina va mai dura încă vreo două săptămâni. Dar inima lui nu a mai rezistat.

Valul de compasiune și de durere o cuprinse pe Audra în timp ce privea chipul bebelușului ei perfect. Părea că dormea. Atâta tot. Doar că era atât de rece, iar ea nu putea face nimic pentru a-l încălzi. Inima ei de mamă era profund îndurerată de imposibilitatea de a-și îngriji bebelușul, dar lacrimile îi erau zăvorâte.

Cum de se întâmplase una ca asta?

Și-ar fi dorit să dea timpul înapoi, până la ecografia de la douăzeci și două de săptămâni, înainte de liniștea care se așternuse în încăpere, înainte de privirea alarmată și tristă de pe chipul doctorului, înainte să i se explice că micuțului îi era afectat cordul, informație care abia răzbise la ea prin tot zgomotul din capul ei. Cu toate acestea, li se spusese că aveau să îl poată ține în brațe după naștere, aveau să se poată uita în ochii lui, măcar pentru o scurtă perioadă de timp... În toate acele săptămâni lungi – deși se afla într-un purgatoriu plin de amărăciune –, Audra prinsese putere pe măsură ce bebelușul creștea și lovea cu picioarele în pântecul ei, fiecare mișcare reamintindu-i că nu avea să primească vreodată mai mult de-atât. În cele din urmă... nici măcar nu se putură bucura de acele câteva momente prețioase pe care ea se bizuise cu disperare. Intrase în travaliu cu câteva săptămâni mai devreme de termen și, până să ajungă la spital, băiețelul lor deja murise. Nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva.

Probabil făcuse ceva greșit ca să merite una ca asta. Își trecu degetul peste obrazul rece și mătăsos al lui Theo.

– Îmi pare atât de rău, zise ea sufocată de durere. Îmi pare rău.

Își așeză mâna pe pieptul lui mic, locul unde ar fi trebuit să-i bată inima bolnăvioară.

– Audra e o făptură măruntă, Dane, o auzi pe bunica lui comentând. Poate că trupul ei nu a fost suficient de puternic pentru a...

– Șșșttt, o reduse Dane la tăcere, pe un ton ce-i trăda enervarea. O să te audă. Nu e vina ei.

Doar că poate chiar fusese.

Nu fusese suficient de puternic pentru ce? Pentru a da naștere unui copil perfect sănătos? Pentru a-și duce sarcina până la capăt?

Oare ea se făcea vinovată de acea agonie chinuitoare?

Dane intră în salon, iar Audra își îndreptă încet privirea spre a lui, cu ochii roșii de atâta suferință și nesomn. El îi aruncă un zâmbet mic, obosit, mutându-și privirea asupra trupului neînsuflețit al fiului lor, pe care Audra îl ținea în brațe. Ea văzu un licăr slab de ușurare în ochii lui Dane, și durerea îi străpunse inima ca o suliță. Când el ridică ochii spre ai ei, Audra își feri privirea, uitându-se

pe fereastră spre munții din depărtare, masivi și de neclintit. Concentrată asupra respirației, își strânse băiețelul și mai tare la piept.

– Mulțumesc că i-ai ținut afară, șopti ea.

Vocea ei părea lipsită de vlagă, lipsită de emoție.

Dane se așeză pe marginea patului.

– Hei, Audra, scumpo, îți mai amintești când ți-am spus că obișnuiam să înot cu Dalila și cu Dustin în iaz?

Ea se uită din nou la el, încuviințând ușor din cap.

– Îți mai amintești semnul nostru? întrebă el, ridicând două degete în aer. Dacă te îneci, dacă vrei să-mi ceri ajutorul, dar nu-ți găsești cuvintele, vreau să faci semnul ăsta.

Vocea lui era răgușită, plină de emoție, dar ea tot nu putea scoate un sunet.

Se uita pur și simplu la el. În cele din urmă, Audra încuviință iarăși din cap, dar fără să fie pe deplin conștientă de gestul ei.

El zăbovi cu privirea asupra ei pentru o clipă, cu o expresie tristă și nesigură pe chip, apoi încuviință din cap la rândul lui.

– Te ajut cu orice ai nevoie, scumpo. Am grijă de tine, bine?

Capitolul 19

Audra

În prezent...

Cuvintele acelea, „Am grijă de tine, bine?", îmi tot răsunau în minte. Dane le mai rostise înainte... Le rostise *atunci*. Numai că lucrurile nu merseseră bine. Nu reușise să mă protejeze și...

Se auzise de parcă motorul avionul tocmai... s-ar fi oprit și noi am fi căzut în gol. M-am prins de brațele scaunului, și un țipăt mi s-a blocat în gât. Dane părea și el cuprins de panică, apăsând pe comutatoare și răsucind manete.

„O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!" Cumva păsările, toate păsările alea... afectaseră avionul? Zburaseră drept în motor? Totul îmi părea peste măsură de luminos, și o alarmă asurzitoare îmi răsuna în cap. Îmi venea să urlu. Îmi venea să plâng, dar nu eram în stare să fac nimic. Rămăsesem complet împietrită de groază.

Dane spunea ceva la stație, dar nu mă puteam concentra. Bâzâitul din capul meu era atât de puternic, încât aveam impresia că urma să-mi explodeze creierul. Dane m-a apucat de umăr și m-a zgâlțâit.

– Du-te în spate și pune-ți centura, mi-a cerut el autoritar, cu glas puternic, care m-a scos temporar din starea împietrită în care mă aflam. Acum, Audra!

Deşi picioarele-mi tremurânde nu păreau capabile să răspundă comenzilor creierului, cumva am reuşit să sar de pe scaunul copilotului şi, ieşind din carlingă, pur şi simplu am căzut pe unul dintre scaunele pentru pasageri. Avionul cobora cu viteză mare, zdruncinându-se. Se clătina şi se zgâlţâia şi, în timp ce îmi puneam centura, am rămas cu privirea aţintită la Dane, care ţinea strâns manşa în mâini, cu sudoarea picurându-i pe tâmple. Un suspin mi s-a desprins din gâtlej, iar lacrimi fierbinţi mi-au curs pe obraji. Dane era acolo, dar eu eram singură. El se lupta pentru supravieţuirea noastră, iar eu... Tot ce puteam face era să mă rog în gând. El spunea în staţie că ambele motoare cedaseră – cum de mai putea vorbi, cum de putea fi atât de calm? –, şi, ţinându-mi ochii strâns închişi de spaimă, eu nu făceam decât să scandez în minte: „te rog, te rog, te rog, te rog".

Când am deschis ochii, în faţa parbrizului se înălţau munţii. Eram atât de aproape de o stâncă, încât am scos un ţipăt sufocat şi, din instinct, mi-am pus mâinile la ochi. O, Doamne, urma să ne ciocnim în plin de o stâncă. „Vai, te rog, fă să nu doară. Fă să fie rapid. Ajută-ne, Theo, ajută-ne!"

Muşchii braţelor lui Dane erau atât de încordaţi, încât păreau că i-ar fi putut sfâşia cămaşa, şi, din câte puteam vedea, sudoarea îi îmbibase gulerul. Şi-a dus o mână la ochi şi s-a şters rapid, apoi a apucat manşa din nou. Se poate, oare, pilota un avion fără motor?

Stânci înalte se ridicau de ambele părţi, iar pe geam se vedea cum zăpada se învârtea în jurul avionului, de nu mai puteam distinge nimic. Cum de putea Dane să vadă ceva?

– Pregăteşte-te pentru aterizarea forţată, a spus Dane cu atâta calm, încât mi-a intensificat spaima. Pregăteşte-te pentru aterizarea forţată, a repetat el mai tare, pe un ton mai impunător.

Nu ştiam ce voia să însemne asta. Ce ar fi trebuit să fac? Voiam să-l întreb, dar rămăsesem fără glas, fără aer. M-am prins de braţele scaunului, mi-am lăsat capul pe spate, am închis ochii şi am aşteptat. Vreme de trei secunde, s-a aşternut o linişte mormântală, iar în liniştea de dinaintea impactului mi-a venit brusc în minte că urma să-mi văd copilul. Mi-am înăbuşit un mic suspin, care, în ciuda fricii

mele, conținea o minusculă explozie de bucurie. Urma să-l privesc în ochi, urma să aflu...

Avionul s-a răsucit brusc într-o parte, și eu m-am lovit cu capul de geam. Tabla scârțâia, iar o rafală de aer rece ca gheața m-a lovit din spate. Picajul continua, continua și tot continua. Mă ardea ceva în piept, dinții îmi clănțăneau în gură și totul s-a întunecat în fața ochilor mei.

Simțeam cum ceva greu mă apăsa și mă chinuiam fără vlagă să mă eliberez din strânsoare, urlând de durere, căci fiecare mișcare, oricât de mică, îmi provoca dureri mistuitoare în piept și în zona abdominală. Îmi clănțăneau dinții în gură. Îmi era groaznic de frig. Era un ger cumplit. Gândurile mi s-au limpezit, m-a lovit realitatea și brusc mi-am amintit. „Pregătește-te pentru aterizarea forțată." Vai, Doamne. Fuseserăm implicați într-un accident aviatic. Din cauza acelor păsări, se opriseră motoarele și... of, ne prăbușiserăm cu avionul.

Era frig.

Ah, era extrem de frig.

– Dane, am strigat eu slab, cu vocea subțire și înăbușită.

Am început să împing orice o fi fost deasupra mea. Era o porțiune din plafon – o bucată de plastic de un gri-închis. Resturile de material – slavă Domnului, mai ușoare decât mă așteptam – s-au clintit odată ce am reușit să împing cu ceva mai multă putere. L-am dat la o parte și am conștientizat că deasupra mea nu era întregul plafon, ci doar câteva panouri. Vedeam cerul, norii și fulgii de zăpadă care se roteau în vârtejuri amețitoare. Era o gaură în acoperișul avionului, iar eu eram pe spate, pe podea, cu scaunul încă sub mine. Fusese smuls din podea. Mi-am ridicat ezitant mâna și m-am atins pe piept, unde mă ustura. Atunci, mi-am dat seama că arsura trebuie să fi fost cauzată de centura de siguranță, care îmi străpunsese pielea.

Centura de siguranță încă îmi era înfășurată în jurul pieptului. Cu toate că nu eram prea sigură dacă mă ținea legată de scaun sau nu, mi-am lăsat mâna jos și am tras de clema metalică, iar centura mi s-a deschis în palma dreaptă. Durerea s-a mai potolit. Am avut

nevoie de o secundă ca să-mi duc din nou mâna la piept, apăsând ușor. Mă durea, iar pielea de sub pulover mă ustura. Speram să fie doar o rană superficială și să nu fi suferit leziuni interne. Nu aveam dificultăți respiratorii, în ciuda pulsului mărit.

L-am strigat din nou pe Dane, dar a urmat doar tăcere. Urechile îmi vâjâiau în ritmul zgomotos al bătăilor inimii. „Doamne, te rog, să nu fie mort. Doamne, nu. Orice, dar nu asta."

Frica mi-a declanșat un val de adrenalină și, apucându-mă de o bucată mare de material de lângă mine, m-am ridicat de pe scaun. „E în regulă, e în regulă, n-ai nimic." Mi-am examinat rapid corpul și m-am așezat în poziție ghemuit, lângă scaunul care cândva fusese fixat în podea. Plafonul avionului cedase în anumite locuri, iar în alte părți fusese smuls, așa că nu puteam să stau în picioare. Am făcut aplecată câțiva pași, dând la o parte bucățile mai mari de resturi din calea mea.

Am privit în urma mea și am rămas cu gura căscată, văzând că tot spatele avionului fusese spulberat. Afară, câțiva fulgi de nea se învârteau într-o mare de alb. Am privit din nou în față și, dând la o parte bucata mare din plafon, i-am văzut mâna atârnând inertă la ușa carlingii. Avea trupul și capul întoarse în direcția opusă, așa că nu îl puteam vedea de unde stăteam. Cu vocea înăbușită, i-am strigat numele, temându-mă să mai fac un pas în față. Îmi era teamă să descopăr gravitatea rănilor lui. Dar trebuia să o fac. Trebuia. Nu era nimeni altcineva care să cheme ajutoare. Doar eu.

„E în regulă, e în regulă, n-ai nimic."

M-am oprit brusc, simțind avionul mișcându-se. Alunecase puțin în față, și mi-am dat seama atunci că nu aveam nici cea mai mică idee unde ne aflam. Deși cabina de pilotaj devenise o adunătură de metale contorsionate și cabluri electrice neizolate, am mers încet mai departe, cuprinsă de teroare la fiecare pas. Avionul a scos un scârțâit prelung, de parcă ar fi prins brusc viață, și iar a alunecat, cu vârful în jos.

– Dane, am șoptit eu, cu vocea înăbușită, străduindu-mă să nu vorbesc prea tare, fiindcă orice zgomot ar fi putut face avionul să-și schimbe din nou poziția.

Nici un răspuns.

Înaintând încă puțin, am ajuns în cele din urmă la ușa carlingii. Am tresărit când un cablu electric neizolat a pârâit brusc, sâsâind zgomotos. Vai, urme de sânge. Atât de mult sânge. Dane pierdea sânge, care se scurgea pe podeaua cabinei. Am înghițit cu dificultate, iar genunchii mi s-au înmuiat de spaimă.

Dar am pășit înainte și, atingându-l pe păr, i-am șoptit numele din nou. Nu am obținut nici o reacție din partea lui. Când m-am uitat prin bucățica de parbriz, am împietrit, îngrozită de ceea ce aveam în fața ochilor. Ne aflam pe un teren în pantă, pe marginea unei prăpastii care se adâncea vertiginos. Vârful avionului de altădată atârna între doi copaci. În timp ce stăteam acolo, unul din copaci a trosnit zgomotos, iar avionul și-a schimbat din nou poziția, destabilizându-se. „O, Doamne. O, Doamne." Am înghițit în sec. Inima îmi sărea din piept, iar respirația mi se blocase. Stăteam înmărmurită cu mâna pe părul lui Dane, în timp ce sângele lui picura pe podea, împroșcând stropi fini. Preț de câteva momente, fusese singurul sunet existent pe pământ, singurul sunet din întregul univers. M-am forțat să-mi înving frica, să mă mișc, cu toate că, din anumite puncte de vedere, îmi doream să rămân împietrită pe vecie. Să renunț pur și simplu și să mor numaidecât. Sau să fiu o lașă și să plonjez prin deschizătura din spatele avionului, astfel încât să nu trebuiască să mai pășesc încă o dată în necunoscut. Nu eram în stare să fac asta de două ori.

Nu. Nu îl puteam lăsa pe Dane singur acolo. Aș fi murit și eu odată cu el. Depindea de mine să scăpăm de acolo.

Mi-am așezat degetele tremurânde pe gâtul lui și, deși era la fel de rece ca mine, i-am putut simți pulsul slab vibrând sub piele. Am suspinat ușurată, chiar când un alt cablu electric a trosnit pe fostul tablou de bord. Scânteia, împreună cu faptul că Dane era în viață, mi-a dat curajul să fac un ultim pas, astfel încât să mă pot ghemui lângă el și să-l cuprind în brațe. Deși era rece, părea împăcat, de parcă ar fi tras un pui de somn.

– Nu e un moment prea bun, Dane. Am nevoie să îmi dai o mână de ajutor aici, i-am spus eu.

Să vorbesc cu el – să-mi aud propria voce – m-a ajutat să mă concentrez asupra a ceea ce era de făcut. Nu am privit pe geam. M-am concentrat să îl scot pe Dane de acolo.

M-am lăsat pe mine pe locul doi.

– Vă rog, copăceilor, am şoptit eu, ţineţi-ne bine, da?

Mi-am înăbuşit apoi spaima cât de bine am putut. „Lasă, Audra. Lasă totul deoparte." Încolăcindu-mă şi mai tare în jurul lui Dane, am făcut o grimasă când am văzut de unde venea tot sângele. În coapsa stângă avea înfiptă o bucată zimţată de metal, iar blugii albaştri îi erau atât de îmbibaţi de sânge, încât păreau negri.

– Va trebui să ne ocupăm de asta mai târziu, bine? Dar mai întâi trebuie să ieşim din avion.

Am reuşit să trag de clema centurii de siguranţă şi, cu un clic, aceasta s-a desfăcut, eliberând uşor cureaua din jurul lui. „Slavă Domnului!"

M-am dat înapoi, ajungând din nou în poziţie înclinată. L-am cuprins pe Dane cu braţele pe la spate şi, cu toată forţa mea, l-am tras. L-am mişcat suficient de mult încât să-l pot întoarce pe o parte şi să-l cobor cu fundul pe pragul uşii, dar picioarele lui încă erau prinse sub firele încâlcite ale tabloului de bord. El era un bărbat masiv, iar eu o femeie minionă, aşa că în acel moment îmi părea o povară prea grea. În pofida vremii reci şi a dinţilor care îmi clănţăneau în gură, m-a năpădit sudoarea atunci când am început să trag de el din nou, mormăind şi gâfâind de la efortul necesar pentru a-l scoate de pe locul pilotului. În ciuda eforturilor mele, am reuşit să-l mut doar vreo doi centimetri.

Am încremenit la auzul unui alt trosnet din afara avionului, dar am răsuflat uşurată când am văzut că avionul nu a mai alunecat în faţă. „Copăcei buni, copăcei puternici", *i*-am încurajat eu în mod absurd. Firele de pe tabloul de bord au pârâit iarăşi, scăpărând de data aceea. Un cablu a luat foc, iar scânteia a ajuns la o bucată de plastic deja deformată.

„O, nu! O, Dumnezeule! Te rog! Doamne, nu foc! Nu foc!" În ciuda rugăciunilor mele, focul s-a extins, răspândindu-se de-a lungul tabloului de bord, unde s-a aprins un alt cablu, şi focul s-a mărit.

Am tras cu mai multă putere de Dane, mutându-l încă un centimetru. Deja nu mai era loc de prudență. Focul se întețea, înainta și, dacă nu-l scoteam mai repede de acolo, avea să-i cuprindă hainele și... „O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!" Cu toată puterea, l-am tras cu spatele, podeaua de sub fundul lui ajutându-i alunecarea. Picioarele i-au ieșit de sub panoul de bord distrus și i-au căzut în spațiul gol din fața noastră.

– Bun, bun, bun așa, am pufnit eu, trăgându-l din nou înspre mine.

A gemut ușor, cu capul atârnând într-o parte. Bruscarea piciorului rănit trebuie să-i fi provocat durere chiar și așa inconștient cum era.

M-am împiedicat de ceva și, cu un mic strigăt, am căzut pe spate, capul lui Dane aterizându-mi în poală. Lacrimi fierbinți de frustrare și de frică paralizantă îmi alunecau pe obraji și gâfâiam din cauza efortului. Brațele îmi ardeau, iar durerea din piept creștea pe măsură ce mă mișcam. Măcar pentru o clipă, mi-am permis să stau și să plâng, uitându-mă la chipul liniștit al lui Dane.

– Am nevoie de tine, am nevoie de tine, am strigat eu.

Știam că nu mă putea ajuta și mai știam că nu era vina lui. Chiar și așa, senzația că fusesem abandonată îmi crea în stomac un abis de disperare zdrobitoare. „Nu e timp de asta, Audra. Adună-te!"

Căldura degajată de focul ce se extindea m-a făcut să-mi revin din acea cădere nervoasă. Ștergându-mi fața, l-am întins pe Dane pe jos cât am putut eu de ușor și am făcut stânga împrejur ca să găsesc o cale de ieșire din avion. Mișcându-mă cu atenție și totodată cât mai repede posibil, am dat totul la o parte pentru a-l putea trage pe Dane după mine. Mi-ar fi fost imposibil să-l ridic. Când am îndepărtat o parte din fuzelaj, mi-am zărit pe podea telefonul mobil și l-am înșfăcat numaidecât. Mâinile îmi tremurau. Unde îl văzusem ultima oară? Oare îl aveam în mână când Dane îmi ceruse să mă duc în spate? Nu-mi puteam aminti. Am apăsat pe butonul de pornire, și, șovăind vreme de cinci secunde, ecranul s-a aprins, ar nu avea semnal. *Logic. Eram pe vârful unui munte, în mijlocul pustietății.* L-am băgat în buzunar și m-am îndreptat spre Dane.

Avionul nu se mai clintise de când ne îndepărtaserăm de carlingă, şi nu puteam decât să sper că mutarea greutăţii corpurilor noastre din faţă în spate avea să ne ajute să menţinem avionul nemişcat. Pentru moment. Pe de altă parte, noi ne aflam în centru. Dacă ne-am fi dus în spate, avionul ar fi alunecat şi mai mult? Nu aveam de unde să ştiu, dar prin spate era singura cale de scăpare, aşa că l-am apucat din nou pe sub braţe pe Dane şi am mers cu spatele câţiva centimetri, gemând de efort.

Blugii îi erau îmbibaţi în sânge – un roşu aprins până la glezna stângă –, şi, pe neaşteptate, izul metalic, în combinaţie cu mirosul acru al transpiraţiei mele, mi-a adus aminte de *acea* noapte, noaptea în care se născuse fiul nostru. Dane avusese grijă de mine – mă ajutase să fac faţă acelor ore lungi şi pline de durere, în timp ce transpiram, sângeram şi sufeream –, nu-i aşa? Îi puteam vedea cu ochii minţii chipul de pe vremuri, spaima şi mâhnirea din privire. În toţi acei ani, refuzasem să mă gândesc la salonul acela de spital, peste măsură de luminos, dar atunci mi-a trecut prin minte imaginea, *senzaţia* acelor momente îngrozitoare, când fusesem mult prea speriată ca să mă pot apăra singură. Mi-a trecut prin minte şi dragostea desăvârşită din ochii soţului meu. Se întâmplaseră atât de multe după aceea, dar, în acea noapte, în acea noapte, el îmi dăduse putere.

Venise rândul meu să-i dau putere.

Cu un efort uriaş, l-am tras la marginea deschizăturii, lăsându-l din nou jos, cu blândeţe, cât să-mi recapăt suflul. Muchia unde metalul se contorsionase şi se desprinsese era ascuţită şi zimţată. Pe scurt, un gard de sârmă ghimpată. M-a cuprins iar panica, dar am înlăturat-o rapid, trăgând cu greu, dar adânc, aer în piept. Trebuia să găsesc o soluţie. M-am uitat în jur după ceva cu care să acopăr muchia, ceva suficient de gros încât să nu îi fie sfâşiat spatele când îl târam afară. „Oare l-aş putea rostogoli pur şi simplu?" M-am strâmbat, imaginându-mi abdomenul lui străpuns de o lamă cu tăiş ascuţit. Nu, nu puteam risca să-i fac şi mai mult rău.

Covorul fusese smuls odată cu coada avionului. Aparent, forţa fusese suficient de puternică încât să-l desprindă de podeaua scurtului culoar, căci atârna descentrat. Dacă aş fi putut tăia ţesătura

groasă, aș fi avut pe ce să-l așez pe Dane, odată ce dădeam de zăpadă, ca să-l trag la adăpost până ajungeau ajutoarele. Dar, ca să-mi fie de folos, trebuia în primul rând să tai o bucată destul de mare.

Am aruncat o privire spre cabină, și părea că focul se consumase, dar nu eram convinsă că nu avea să se reaprindă, căci pârâise un alt cablu. Îmi lăcrimau ochii din cauza fumului. Mai mult decât atât, nu știam nici unde se afla rezervorul de combustibil, dar nu îndrăzneam să-mi imaginez că era în partea din față a avionului. Nu aveam nici cea mai vagă idee. În orice caz, știam că trebuia să mă *grăbesc*, mișcându-mă însă cu băgare de seamă.

Cercetând rapid avionul cu privirea, mi s-a părut că văd mânerul valizei mele sub celălalt scaun pentru pasageri.

Mișcându-mă cât mai atent posibil, am pășit peste Dane. Am înaintat apoi târâș, privind pe sub scaun la valiză. M-am întins, am smuls-o cu forță și am tras-o spre mine, recunoscătoare pentru mica victorie. Am deschis-o și, cu degete neîndemânatice, am scos gentuța de voiaj de deasupra hainelor. Era nou-nouță. O cumpărasem cu doar câteva zile în urmă, când îmi dădusem seama că aveam nevoie de ceva în care să-mi pun șamponul și accesoriile de baie. Era dotată cu câteva recipiente goale pentru călătorii, o periuță de dinți pliabilă, un pachet de șervețele și o trusă de cusut. Mă gândisem să arunc trusa – nu coseam și nu vedeam la ce mi-ar putea folosi –, dar nu-mi puteam aminti dacă o aruncasem sau nu. Tot căutând în gentuță, am răsuflat ușurată când am văzut că trusa era acolo. Am desfăcut fermoarul și am luat forfecuța. Părea mai firavă decât îmi aminteam. Nu ar fi putut tăia covorul gros.

– Fir-ar să fie!

M-am uitat din nou înnebunită în jur. Oare să fi pus geaca de iarnă peste marginea metalică? Dar materialul nu mi se părea suficient de rezistent, și aveam nevoie de geacă după ce ieșeam de acolo. Dumnezeule, aveam oricum nevoie de ea. Cu toate că flăcările încălziseră pentru o vreme ce mai rămăsese din interiorul avionului, pe măsură ce focul se stingea, începeam să simt aerul înghețat.

M-am uitat la Dane. Avea pe el blugii îmbibați de sânge și o bluză cu mânecă lungă. Din moment ce ne îndreptam spre Colorado,

unde era foarte frig în acea perioadă a anului, bănuiam că își luase în geantă o geacă de iarnă, dar asta trebuia să mai aștepte. Prioritatea era să ieșim din avionul instabil. Pe locul doi era nevoia de a-i opri lui Dane hemoragia. De-abia apoi mă puteam concentra să nu murim de frig până să ajungă la noi o echipă de salvare.

Aveam nevoie de ceva ascuțit. M-am uitat repede în jur și am zărit barul de lângă cabina de pilotaj, de unde Dane luase lichiorul pe care mi-l pusese în cafea în acea dimineață. M-am târât spre bar, atentă la fiecare sunet din jur, și am desfăcut încuietoarea. Înăuntru erau mai multe sticluțe de tărie, două băuturi răcoritoare, trei sticle de apă și un coșuleț cu alune și covrigei. Toate stăteau alandala, dar nu se spărsese nimic. Am luat una dintre sticluțele de tărie, dar am descoperit că nu era din sticlă, ci din plastic. Fir-ar să fie! Dulăpiorul de sus avea însă o ușiță din sticlă. N-am stat mult pe gânduri și, acoperindu-mi pumnul cu mâneca puloverului, am spart sticla. Aceasta s-a sfărâmat în bucățele numaidecât, împrăștiind cioburi pe podea, la picioarele mele. M-am aplecat și am ridicat ciobul care părea să poată fi cât de cât folosit pe post de cuțit. Spărsesem sticla cu ușurință, deci nu eram așa sigură că avea să taie ceva mai gros precum covorul.

Iarăși începuseră să-mi clănțăne dinții în gură. M-am târât cu mare grijă înapoi la Dane și i-am pus mâna pe obraz. Era rece, încă inconștient, dar pulsul îi rămăsese constant. Mi-am ridicat mâna puțin și am simțit un gogoloi în părul lui, peste care mi-am plimbat apoi degetele. Mi-a stat inima în loc. O, nu, avea un traumatism cranian. Dumnezeule, nu era de mirare că zăcea inconștient. I-am ridicat capul cu mare atenție și l-am palpat la ceafă, dar nu am simțit nici umezeală, nici alte inflamații în afară de umflătura mare de pe partea laterală a capului. Dacă nu avea să-și mai recapete cunoștința niciodată? Dacă făcuse edem cerebral sau... „Nu, nu, nu te gândi la asta!"

– Încă un minut. Trebuie să ieșim de aici, dar nu-ți pot face și mai mult rău. Te voi încălzi cât voi putea peste câteva minute, bine?

Vocea îmi era înăbușită, slăbită și de-abia mă abțineam să nu plâng, dar latura mea grijulie se simțea împăcată reconfortându-l,

explicându-i în detaliu acțiunile mele, cu toate că știam prea bine că nu putea auzi nimic din ce îi spuneam. Mi-am amintit că tatăl meu, atunci când era abătut sau avea mari dureri de cap, pur și simplu se calma ascultându-mi vocea mângâietoare, așa că i-am vorbit și lui Dane pe același ton.

M-am târât până în partea din față a culoarului, am scos o cămașă din valiză și am înfășurat cu ea capătul instrumentului de tăiat improvizat. Am dat apoi resturile la o parte ca să ajung la podea și am început să tai covorul. Ciobul nu tăia cu ușurință, dar am reușit să despic totuși covorul de-a curmezișul.

– Mulțumesc, mulțumesc, am îngăimat eu.

Cu puțin noroc, dacă puneam covorul peste marginea metalică ascuțită, iar pe Dane l-aș fi tras peste covor, ar fi fost suficient pentru a-l proteja. Deși la greutatea lui... Trebuia să-l trag cât mai repede posibil și să sper că totul avea să decurgă bine. Aceea era cea mai bună variantă de a ieși din avion care mi-a putut trece prin minte.

Când, într-un final, am ajuns dintr-o parte a coridorului în cealaltă, am testat covorul și am reușit – slavă Domnului – să dezlipesc capătul lui de pe podea. „Bun, bun. În regulă."

Parcurgând târâș scurta distanță până la Dane, am tras de covorul de sub el și am observat că aluneca înspre mine, fiindu-mi astfel mai ușor să-l mișc. Asta îmi era de folos din două motive.

– Bun, ăsta îți va proteja spatele, dar va urma o căzătură în prinvința căreia nu am ce să fac, am bolborosit eu, uitându-mă în spatele meu la distanța de la avion la pământ de aproximativ un metru. Voi coborî și te voi trage peste marginea metalică. Am să încerc să-ți atenuez căderea cu trupul meu, pe cât posibil, în regulă?

Am îngenuncheat pe partea laterală a micului povârniș, având grijă să nu mă agăț de șirul de tăișuri de pe marginea metalică, și, cu piciorul întins în spatele meu, m-am oprit să văd dacă avionul se mișca. Nu părea să se miște, așa că mi-am întins piciorul și mai mult, până am atins solul cu cizma. M-am echilibrat într-un picior, apoi mi-am adus pe pământ și celălalt picior, ambele afundându-se în zăpadă. Am stat o clipă să-mi trag sufletul, tremurând de la frigul intens. Mi-am adunat apoi toate puterile și, apucând

marginea covorului, am început să trag. Corpul lui Dane ieșise pe jumătate din gura larg deschisă a avionului, dar picioarele încă îi erau înăuntru. Nu am vrut să mă opresc pentru a mă odihni, de teamă că o pauză i-ar fi acordat timp marginii metalice să străpungă covorul. În schimb, am luat rapid o gură de aer și am tras iarăși de covor. M-am pus sub Dane, protejându-i capul cu mâinile, iar întregul lui trup a căzut din avion, peste mine. La impact, aerul mi-a fost smuls din plămâni, dar zăpada ne protejase pe amândoi. După o secundă, mi-am scos mâinile de sub capul lui, și am zbughit-o... m-am rostogolit de sub el.

M-am ridicat încet, uitându-mă la epava din fața mea. De acolo, cadrul mi se părea și mai uluitor, creându-mi o senzație de greață și mai profundă. Dumnezeule, cum de reușiserăm să supraviețuim? Coada avionului fusese complet smulsă. Din acel unghi, puteam vedea toate părțile metalice zimțate, contorsionate, care arătau de parcă ar fi fost jupuite. Din câte îmi puteam da seama, partea laterală a avionului era zdrobită, îndoită, acoperită cu sânge și pene înghețate.

M-am uitat la partea din față ca să-mi dau seama cât de stabil era avionul care atârna între copaci. Fiind însă în pantă, m-am temut să nu alunec.

Aveam nevoie de bagajul lui Dane, căci trebuia să-l încălzesc și să scot de pe el blugii aceia umezi.

„Repejor, repejor."

Încă un drum înăuntru, apoi aveam să mă ocup de Dane.

M-am izbit de partea din spate a avionului cu toată forța și, deși se auzise un scârțâit ușor, aparatul nu s-a urnit.

– Acceptabil.

Dacă avionul ar fi alunecat cât încă mă aflam în el, aș fi putut oricând să sar prin partea din spate, din moment ce Dane era afară, în siguranță.

M-am cățărat înapoi peste marginea zimțată și m-am târât înăuntru. Mai întâi, mi-am tras valiza până la margine, apoi m-am întors după bagajul lui Dane. I-am zărit într-un sfârșit geanta din piele neagră sub niște resturi. Era înțepenită în ceva, dar am reușit în cele din urmă să o desprind, trăgând-o alături de valiza mea.

M-am ridicat, m-am uitat prin avion preț de o secundă, apoi am luat rapid decizia de a mă târî încetișor până la minibar. Am deschis cu grijă dulapul, cu cioburi încă prinse în cadru, și am adunat sticluțele de tărie, cele trei sticle de apă și câteva gustărele. Dacă echipajul de salvare nu avea să ajungă până în ziua următoare, urma să avem nevoie măcar de apă. Am deschis dulapul de dedesubt, unde nu se afla nimic altceva în afară de un sul de saci menajeri. I-am luat și pe aceia, ținând la subraț un talmeș-balmeș de lucruri.

În timp ce mergeam ghemuită spre ieșire, am zărit în spatele scaunului din stânga o ladă acoperită de perne. Am lăsat lucrurile pe podea și am deschis-o. „Da!" Înăuntru am găsit pături și două perne mici. Le-am azvârlit înspre bagaje, adunând din nou băuturile și gustările.

Am aruncat o ultimă privire în jur ca să văd dacă mai era ceva care ne-ar fi putut fi de ajutor, dar, și dacă era, tot nu știam unde să caut. Focul din carlingă se stinsese, dar întreaga suprafață semăna cu o carcasă topită, înnegrită.

Cum de se întâmplase așa ceva? Cum Dumnezeu ajunseserăm noi în acel punct? Mi se părea de necrezut, un coșmar cumplit, îngrozitor, deși știam prea bine că nu era un coșmar. Cu frigul în oase și cu spaima în suflet, nu aveam nici o îndoială că totul era real.

Am ieșit din avion la fel ca înainte, l-am tras pe Dane puțin mai în sus cu covorul – mușchii îmi ardeau –, apoi m-am întors după bagaje, trăgându-le în zăpadă. Am desfăcut geanta lui Dane și am pus înăuntru păturile și pernele. Nu voiam să se ude din cauza zăpezii, iar ninsoarea părea să se fi întețit. În geanta lui era împăturită o geacă de iarnă, pe care am înșfăcat-o împreună cu o pereche de șosete.

I-am acoperit mâinile reci ca gheața cu șosetele, apoi i-am încrucișat brațele pe piept, acoperindu-i partea superioară a corpului cu geaca impermeabilă și aranjând-o cu grijă în jurul lui. Cu puțin noroc, o pătură pusă sub capul lui ar fi putut împiedica apariția unor leziuni suplimentare. Ar fi trebuit să ajungă pentru moment. Îmi venea să plâng de teamă, văzându-l cum zăcea nemișcat, fără să reacționeze la manevrele mele. Era normal să rămână inconștient atât de mult timp din cauza loviturii la cap? Nu era, nu-i așa? Avea, oare,

leziuni ireparabile? Suferința și frica creșteau în mine, amenințând să izbucnească. „Nici să nu te gândești, nici să nu te gândești." Nu aveam timp pentru asta.

„Fă ce ai de făcut. Fă doar ce ai de făcut."

Am adunat băuturile și gustările de lângă avion și le-am pus în valiza mea, scoțându-mi geaca. Doamne, înghețam.

Răsuflarea îmi ieșea în mici explozii de vapori albi în vreme ce căutam un loc pe post de adăpost temporar, unde să mă ocup de rana lui Dane și unde să ne încălzim amândoi. Trebuia să-l adăpostesc de zăpadă, dar totodată să rămânem aproape de epavă, astfel încât salvamontiștii să ne poată găsi după ce zăreau avionul.

O stâncă uriașă se ridica vertical la stânga noastră. În spate – unde zăcea avionul – și la dreapta, se întindeau prăpăstii adânci. Dar la vreo treizeci de metri depărtare, cumva în pantă, am zărit niște bolovani imenși într-un crâng de pini. Acela părea un loc foarte bun – cel puțin, de unde priveam eu. Eram în stare să-l târăsc până acolo? Părea atât de departe, iar eu eram aproape moartă de oboseală.

Mi-am înăbușit un suspin. Habar n-aveam cum să mă descurc cu tot ce trebuia să fac. Și eram singură. *Îngrozită și singură.*

Capitolul 20

Dane

O, Doamne, durerea de cap îmi strângea tâmplele în menghină. Am gemut, dar mica reverberație a sunetului mi-a provocat un junghi dureros, așa că m-am străduit să rămân tăcut. Era întuneric, întuneric beznă, iar mie îmi era frig, al naibii de frig. Simțeam însă în fața mea un fel de fierbințeală și m-am împins spre ea, în căutarea oricărei forme de căldură și alinare în iadul în care ajunsesem cumva. Ceva catifelat îmi gâdila fața. Am tras ușor aer în piept, cu prudență, și am simțit mirosul Audrei, al părului ei, al parfumul ei. Visam, dar mă durea. Nu avea nici un sens. „Unde sunt?"

Pluteam într-un ocean straniu de durere amorțită, imagini și amintiri alunecând în derivă prin mintea incoerentă: Audra stând în zăpadă, ochii ei iubitori din momentul în care m-am afundat în ea, felul în care arăta în ziua nunții noastre, atât de frumoasă și de tânără, și nu în ultimul rând expresia devastată de pe chipul ei în vreme ce stătea pe patul de spital și purta pe brațe un ghemotoc de om, mic și rece. O nălucă îmi pătrunsese în suflet, ridicându-mă la suprafața apelor întunecate ale mării în care mă aflam. Aproape, tot mai aproape de... mirosul de pin și de țărână, împreună cu mirosul Audrei, femeia pe care o puteam recunoaște și cu ochii închiși – în ciuda negurii adânci, groase și insondabile.

Stăteam întins pe ceva dur, rece, cumva înțepător, iar vântul șuiera din toate părțile. Să fi fost vântul sau apa? Când m-am mișcat, întinzându-mi ușor membrele, coapsa stângă mi-a zvâcnit de durere, deși nu la fel de rău precum capul. Cu o strâmbătură, am deschis în cele din urmă pleoapele grele, dar m-am izbit de și mai mult întuneric. Simțind cum îmi bătea inima în piept, am inspirat scurt. Să fi fost orb? Nu. Pe măsură ce mi s-au obișnuit ochii, umbrele au început să prindă contur. Nu eram orb, doar mă aflam într-un loc foarte, foarte întunecat.

Unde mă aflam? Mi-au apărut în minte imagini neclare cu un imens stol de păsări, îndreptându-se direct spre mine... Avionul... Din cauza păsărilor cedaseră ambele motoare. Încercasem să găsesc un loc de aterizare, oriunde... oriunde. M-am înfiorat când creierul meu a procesat informația. Nu putusem zări decât roci masive, stânci și copaci. Când... când în sfârșit văzusem în fața mea o suprafață neîmpădurită, îmi încordasem toți mușchii trupului ca să îndrum într-acolo mașinăria bună de nimic. Ne prăbușiserăm însă de pe marginea unei stânci și mă luptasem din răsputeri să rămân conștient până aterizam... Toate amintirile îmi erau neclare. Nu-mi mai puteam aminti nimic altceva.

Mi-am verificat din nou trupul, scuturând din degetele de la picioare și mișcându-mi degetele de la mâini pentru a evalua celelalte potențiale leziuni. Încă ne aflam în avion, îngropați undeva sub zăpadă? Prinși în interiorul unei bucăți contorsionate de metal? Noi. *Audra.* Am respirat adânc și, încercând să mă ridic în șezut, am gemut. Cu capul plesnindu-mi de durere, m-am prăbușit înapoi pe solul înțepător.

– Dane? s-a auzit o șoaptă din întuneric.

„Slavă Domnului!" Am simțit-o pe Audra întorcându-și trupul spre mine.

M-am simțit atât de ușurat, încât am început să tremur, nu de frig, ci de o recunoștință profundă că ea era teafără. Era chiar lângă mine. Oriunde ne-am fi aflat, ea era aici.

– Audra? am încercat eu să murmur, reușind să scot numai un *Au.*

Ea a suspinat ușor, și, cu toate că mă durea, m-am apropiat de ea, întinzându-mi mâna spre ea și trăgând-o lângă mine. I-am simțit palma atingându-mi obrazul, și, preț de câteva clipe, și-a trecut mâna peste chipul meu, ajungând apoi la cap, de unde pornea toată durerea. Iarăși am gemut încetișor, dar nu m-a mai durut la fel de tare.

– Șșșttt, a spus ea.

A plecat apoi doar pentru o clipă și, când s-a întors, mi-a dus la buze ceva ce părea o sticlă de apă. „Doamne, apă. Apă." Am băut cu lăcomie, înțelegând astfel cât de sete îmi era. Mi-a tras însă apa de la gură și, deși am încercat să urmez sticla, mi-a dus degetele la buze.

– Nu a mai rămas multă.

Se auzea ca și cum plângea, și, cu toate că eram pregătit să îi pun un milion de întrebări, încă eram foarte obosit, al naibii de obosit. Și mă durea.

Degetele i-au revenit o clipă mai târziu, dându-mi ceva în gură.

– Mestecă, mi-a cerut ea.

Asta am și făcut. Alune. Mă hrănea cu alune.

După ce mi-a dat să mănânc câteva, s-a răsucit din nou. Când și-a pus degetele înapoi pe buzele mele, mi-a spus:

– Ăsta e ultimul Tylenol. Am să-ți mai dau o gură de apă ca să-l înghiți, bine?

– Bine, am murmurat eu, luând pastila.

O secundă mai târziu, m-am întins pe spate, iar Audra m-a urmat, lipindu-se de mine și trecându-și mâna peste fața mea încă o dată.

– Nu știam dacă aveai să te mai trezești, a spus ea cu voce plânsă. Mi-a fost atât de frică.

Am încercat să-mi adun gândurile. Energia îmi era limitată, și voiam să pun doar întrebările potrivite.

– De cât timp? am reușit eu să întreb în cele din urmă.

– De două zile, a spus ea.

„Două zile?" Fusesem inconștient timp de două zile?

– Unde? am întrebat eu.

A oftat ușor, rostind cu voce sumbră:

– Ne-am prăbuşit. Îţi aminteşti?

– Da, am şoptit eu.

Am simţit cum a încuviinţat din cap în întuneric.

– Te-am scos din avion şi am construit un adăpost în apropiere. Credeam... credeam că echipajul de salvare ne va găsi până acum, dar furtuna durează deja de două zile...

M-a izbit realitatea şi, preţ de un minut, m-am luptat cu gândul că ne aflam pe munte, într-un adăpost improvizat. O peşteră, poate? Nu, ceva fâlfâia încetişor deasupra noastră, ca şi cum acoperişul ar fi fost făcut dintr-un material mai uşor decât piatra.

Undeva, în depărtare, lupii urlau unul după altul. Mi se zbârlise părul pe ceafă. Erau bestii acolo, prădători în umbră.

Mi-am plimbat mâinile peste corpul ei.

– Tu... eşti bine?

– Da. Am doar o julitură de la centura de siguranţă, dar aproape s-a vindecat. Abia dacă mă mai doare. S-a oprit. Am mâncat o pungă întreagă de covrigei în prima dimineaţă, a spus ea cu tristeţe şi, probabil, cu vinovăţie în glas.

M-am chinuit să înţeleg de ce schimbase subiectul, ce rost avusese să-mi spună despre covrigei. Am înţeles, în cele din urmă, că începuse să raţionalizeze mâncarea odată ce îşi dăduse seama că echipajul de salvare nu avea să... O, Doamne. *Două zile. Stăteam singuri în pustiul înzăpezit de două zile.*

– Cutia neagră? am scrâşnit eu.

– Nu... nu ştiu ce-i aia.

– Din spatele... avionului, am spus eu, cuvintele pălind.

– Ah, a răsuflat ea. Partea din spate a avionului nu mai e.

– Poftim?

– A... a fost smulsă sau cam aşa ceva. S-a dus.

„S-a dus." Am simţit un vag sentiment de îngrijorare, dar mă simţeam mai bine cu Audra lipită de mine, cu respiraţia ei cu iz de arahide atingându-mi pielea şi pastila de Tylenol începând să-şi facă efectul contra durerii de cap. M-am lăsat dus de val...

– Vom... fi în regulă, am spus eu.

Aș fi vrut să-i fac mai multe promisiuni, să o liniștesc, să-i alin deznădejdea din glas, dar eram obosit... atât de obosit.

S-a așternut o liniște deplină preț de câteva clipe, apoi am auzit-o pe Audra spunând foarte încet:

– Am trecut noi prin altele mai rele, nu-i așa?

În vreme ce oscilam între somn și realitate, cuvintele ei îmi răsunau în minte. Știam la ce se referea. La durerea pierderii fiului nostru. Cu ultimele puteri, i-am cuprins mâna într-a mea, sub acoperământul improvizat care ne ținea cumva de cald.

– Nu... cred că noi... am mai trăit de atunci, Audra. Nu cred că am mai trăit deloc.

Apoi, m-a furat somnul, și nu m-am mai împotrivit.

M-a izbit lumina, așa că am clipit încetișor și am deschis ochii. Am rămas nemișcat, cuprinzând cu privirea detaliile din jurul meu. Zăceam pe pământ, între doi bolovani, acoperit de ceva. „Un covor?" M-am încruntat confuz.

Am stat nemișcat vreme de câteva clipe, cât să-mi limpezesc mintea, amintindu-mi cel mai probabil de seara precedentă. Capul încă mă durea, dar nu la fel de tare ca înainte, iar piciorul părea să fie și el un pic mai bine. Atât de tare simțeam nevoia să urinez, încât mă durea vezica. Atunci când mi-am dat seama că locul de lângă mine era gol, am strigat-o pe Audra, dar a ieșit doar un croncănit ușor. Cu puțin efort, m-am ridicat în șezut. M-am strâmbat, simțind durerea violentă. „Dumnezeule. Ajutor!"

Am rămas nemișcat timp de un minut, până mi-am revenit, mijind ochii la ceea ce păreau niște saci menajeri atârnați în fața unei deschideri, prin care lumina pătrundea intermitent. Dându-i la o parte, m-am târât afară, în luminișul pădurii înzăpezite, cu mâinile lovind pământul înghețat. Respirând șuierat, m-am prins de un bolovan și m-am ridicat încet, atent la durerea pătrunzătoare din picior. După ce am simțit că nu mi se mai învârte capul, am tras adânc aer în piept. Am expirat apoi ușor, lăsând o dâră în aerul rece.

Fasciculele de lumină solară pătrundeau printre crengile copacilor și se scurgeau pe zăpadă, făcând-o să sclipească, să strălucească.

În timp ce frunzele foşneau, am auzit câteva triluri de păsărele în înaltul cerului, dar în rest era liniște. Liniște și nemișcare.

– Audra? am strigat eu din nou, cu vocea puțin mai clară.

Am auzit pași scârțâind pe zăpadă la dreapta mea. O secundă mai târziu, a apărut dintre copaci, cu brațele înfășurate în jurul corpului și cu o cămașă legată pe cap într-o glugă improvizată. Părea să aibă plastic negru legat peste încălțăminte și de la genunchi până la glezne. Când am privit în jos, am văzut că și eu aveam la fel. Pe măsură ce Audra se apropia, am văzut că obrajii îi erau rumeni de frig, iar sub ochi avea cearcăne, ca și cum nu ar fi dormit prea mult în ultima vreme. *Bineînțeles că nu o făcuse.* Când m-a zărit, s-a îndreptat direct spre mine, apropiindu-se rapid.

– Ești bine? Nu trebuia să te ridici.

– Trebuia să urinez, i-am spus eu.

Simțeam că vezica mi-era pe cale să explodeze, amintindu-mi de nevoia copleșitoare de a o elibera.

– Ah. A arătat în spatele meu. Voi aștepta aici ca să mă asigur că ești bine.

Am încuviințat din cap, afundându-mă printre copaci. Mi-am coborât apoi pantalonii și am urinat, aproape gemând de ușurare. După ce mi-am golit vezica, mi-am coborât și mai mult pantalonii, simțind nevoia să-mi văd piciorul. Am ridicat țesătura pe care Audra o înnodase pe post de bandaj, apoi am dat la o parte, din câte mi-am putut da seama, o pereche de chiloți a Audrei. Pentru câteva clipe, pur și simplu m-am holbat la picior. Dumnezeule, îmi... îmi cususe rana? Am respirat prelung și lent, cu inima frântă de gândul că stătuse într-un loc înzăpezit, într-o liniște deplină, și îmi cususe piciorul cât timp zăcusem inconștient. Dacă nu ar fi fost ea, eu aș fi fost... „Audra. Dumnezeule!" Îmi vâjâia capul, și nu doar de la contuzia pe care o aveam negreșit.

Ce fusese nevoită să îndure?

Cusăturile erau ușor strâmbe, dar uniforme, cu un nod grosolan la fiecare capăt. Pielea îmi era rozalie la marginile plăgii, curgea puțin sânge, dar în mare arăta bine – era curățată și dezinfectată. Am pus bandajul la loc, mi-am ridicat pantalonii și m-am întors

la Audra, care aştepta lângă locul unde se părea că dormiserăm în ultimele zile.

– Mi-ai cusut rana, i-am spus eu, cu vocea plină de uimire.

A încuviinţat din cap aprobator.

– Aveai înfiptă în coapsă o bucată de metal. Sângerai... A respirat ezitant. Sângerai atât de tare. Mai întâi, am spălat rana cu alcool, apoi am folosit o trusă de cusut. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Tremuram şi era atât... atât de frig.

M-am uitat ţintă la ea pentru câteva momente, îngrozit că fusese nevoită să facă ceea ce făcuse – singură. Dar... *mândru*. Dumnezeule, eram copleşit de un sentiment de mândrie... faţă de ea.

– Îţi mulţumesc!

Privirile ni s-au întâlnit preţ de o clipă, apoi a încuviinţat din cap, şoptind:

– N-ai pentru ce!

– Povesteşte-mi totul, am spus eu.

A dat afară o gură de aer.

– Bine, să mergem să ne aşezăm undeva!

– Păsările alea nenorocite, am protestat eu cu jumătate de glas după ce a terminat de povestit.

Audra a scos un sunet gutural.

– Am crezut că vom muri.

– Dar nu am murit.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea.

– Nu. În orice caz, nu încă.

– Nu vom muri. Ne vor găsi. Îţi aduci aminte de unde, mai exact, era avariată coada avionului?

– Coada e smulsă începând de la al doilea rând de scaune.

Am înjurat încet, apoi am oftat.

– Cutia neagră, componenta care poate fi localizată, se afla în partea din spate a avionului. Probabil că, din cauza furtunii, nimeni nu a reuşit să plece în căutarea noastră. Nu putem decât să sperăm

că nu e prea departe de locul în care ne aflăm, pentru că ne vor căuta acolo unde se află cutia neagră.

Pieptul Audrei s-a umflat și s-a dezumflat într-o prelungă respirație.

– Cât timp crezi că va mai dura?

– Mi-aș dori să știu. Nu avem cum să vedem prognoza vremii. M-am uitat la cer. La cât e de înnorat astăzi, ar fi al naibii de grea efectuarea unor operațiuni decente de căutare. „Rahat!" Poate mâine sau, cel târziu, poimâine. Avem destulă mâncare și apă. O să ne descurcăm. Plus că ai construit un adăpost excelent. Ne mai putem ocupa astăzi puțin de el.

– Încă două zile? a suspinat Audra. Doamne!

– Nici eu nu sunt încântat de asta, dar mă bucur că sunt în viață.

– Și eu, a zis ea și a încuviințat haotic din cap.

– În regulă, atunci. Mai întâi sigilăm adăpostul cât mai etanș cu putință, apoi vom lua o cină delicioasă cu covrigei și apă minerală răsuflată.

În acel moment, a zâmbit blând și duios, dar ce mi se părea de necrezut era credința care i se citea în privire.

Avea încredere în mine.

Iar asta fusese cândva cea mai mare mândrie și bucurie a mea.

Lucru pe care nu credeam că aveam să-l mai văd vreodată în ochii ei.

Capitolul 21

Audra

Ne-am petrecut următoarele câteva ore consolidând adăpostul.

Găsisem doi bolovani înalți unul lângă celălalt în zona împădurită din vârful pantei. Deasupra lor pusesem bucata de covor și niște saci de gunoi pentru a aranja un loc de dormit. Era șubred, dar funcțional. Deși eram profund recunoscătoare că Dane se trezise și mă putea ajuta să îl consolidez, eram totodată mândră că reușisem să-l construiesc.

În timp ce munceam, mi-am reamintit de noaptea aceea. M-a trecut un fior pe șira spinării, nu de frig, ci de spaima și singurătatea pe care le trăisem. Îmi amintesc cum mă gândeam că Luella Townsend se înșelase. Cuvintele pe care le rostise la spital cu atâția ani în urmă încă mă bântuiau și tocmai mi le amintisem.

„E o făptură măruntă, Dane."

Trupul îmi era costeliv, nu zic că nu, dar eram puternică. *Eram puternică.* În ciuda tuturor greutăților, reușisem să găsesc adăpost pentru amândoi. Simțeam cum undeva, adânc în interiorul meu, toate bucățile rupte din mine se reîntregiseră.

Dane a venit cu ideea să rupă și să împletească niște ramuri pentru a face o ușă mai zdravănă decât cea pe care reușisem să o fac eu, fixând sacii menajeri cu ața dentară din trusa mea de cosmetice, ținând cont că eu folosisem toată ața pentru piciorul lui. Trebuie

să recunosc, ușa aceea solidă și etanșă nu numai că ne adăpostea mai bine de vânt și de frig, dar nici nu mai eram nevoiți să ascultăm sacii de gunoi fâlfâind neîncetat.

L-am urmărit pe Dane lucrând, l-am văzut cum s-a dat înapoi, analizând adăpostul, apoi a rupt alte crenguțe din copac și le-a îndesat în crăpătura din spate, acolo unde se uneau cele două pietroaie. Părea concentrat, absorbit, dar am mai observat și că fața îi era palidă, iar mâinile îi tremurau, cu toate că amândoi purtam șosete pe post de mănuși.

– Cred că ar trebui să luăm o pauză. Nu e cazul să întreci măsura, Dane. Ai suferit un traumatism cranian și tocmai ai fost operat.

I-am aruncat un zâmbet tachinator, iar el a chicotit.

– Că tot a venit vorba despre recenta intervenție chirurgicală, trebuie să curăț rana. Ai făcut o treabă grozavă când m-ai cusut, dar trebuie să am grijă să nu se infecteze, altfel dau de belea.

Am încuviințat din cap.

– Lasă-mă pe mine. Îmi e mai ușor să ajung.

În vreme ce îi curățam rana cu alcool, a scrâșnit din dinți și și-a dat capul pe spate de durere.

– Iisuse, a rostit el printre dinți. Doare ca naiba.

– Îmi imaginez. Tresăreai chiar și când erai inconștient.

Încă i se citea durerea pe chip, dar i-am identificat în privire o suferință mai profundă. Îl durea gândul că trecusem prin atâtea lucruri cât timp el fusese inconștient, și ceva îi deschisese o veche rană. Aveam totuși o treabă de făcut, așa că mi-am concentrat atenția asupra leziunii lui Dane.

Am turnat puțină apă rece peste, oprind scurgerea cu o șosetă. Părea amețit, tremurând fie de frig, fie de durere, nu eram prea sigură, dar l-am învelit cu păturile, trăgându-i-le până la bărbie.

– Vrei să te întinzi lângă mine? m-a întrebat cu vocea lui blândă, cu ochii închiși.

Am ezitat un moment. Dormiserăm unul lângă celălalt în ultimele două nopți, mă încolăcisem în jurul lui în încercarea de a-l încălzi, dar acum, că se trezise, era... altceva. Nu aveam însă de ales. Dacă voiam să supraviețuim acelei nopți – „Te rog, Doamne,

fă să fie și ultima" –, atunci trebuia să ne cuibărim unul în altul. „Să ne cuibărim" suna greșit. Suna ca și cum ar fi fost confortabil, ca și cum am fi avut de ales. Ne cuibăream însă de nevoie, ceea ce părea aproape o contradicție.

Dane s-a uitat la mine, cu un singur ochi deschis. Deși era palid, avea o expresie ușor amuzată pe chip.

– Aparent, creierul tău lucrează așa intens că ai putea aprinde un foc. Te rog, nu te opri.

– Nostim. Dă-te puțin mai încolo!

După ce mi-a făcut loc, m-am întins lângă el. S-a întors pe o parte, pe coapsa sănătoasă, m-a îmbrățișat pe la spate și a tras păturile în jurul nostru, formând un mic cocon.

Respirația lui caldă s-a mutat spre ceafa mea, iar vorbele lui îmi aduceau și mai multă căldură în suflet.

– Mai spune-mi o dată povestea.

– Ce poveste? am șoptit eu, cu toate că eram aproape sigură la ce se referea.

– Cea despre șeful de trib indian.

Am ezitat, simțind în gât pornirea de a-l refuza, dar mi-am înăbușit rapid impulsul. Ce aș fi putut păți? Era doar o poveste care ne-ar fi putut ajuta pe amândoi să adormim.

I-am povestit, prin urmare, despre șeful de trib și despre marele lui sacrificiu, un bărbat care a iubit o femeie atât de mult încât a ales să-și dea viața pentru ea. După ce mi-am terminat povestea, am rămas tăcuți vreme de câteva minute, iar eu pluteam... pluteam în derivă...

– Toate astea îmi amintesc de iazul nostru, a șoptit el. Când ne adăposteam de ninsoare sub pături.

Vocea îi era somnoroasă. Cuvintele lui au trezit în mine un sentiment îndepărtat de tristețe, dar eram atât de obosită, încât nu l-am oprit, l-am lăsat să-mi vorbească încetișor în ureche vrute și nevrute. O parte din mine era pur și simplu bucuroasă că se trezise, că era teafăr și că nu eram singură. A oftat în spatele meu și m-a tras și mai aproape de el, încălzindu-mă. Întotdeauna fusese fierbinte... ca un cuptor uman. Mare, cald și ocrotitor.

– Te-am iubit atât de mult, a spus el.

Cuvintele lui m-au zdruncinat, mi-au străpuns inima.

Am scâncit obosită, fiindu-mi prea cald ca să mă îndepărtez.

– Dane, am şoptit eu.

Să fi fost un avertisment? Un pretext?

„Nu ar trebui. Te rog, nu. Amintirile dor."

Dane a rămas tăcut pentru o clipă, apoi şi-a ridicat mâna acoperită de şosetă şi mi-a netezit părul, de parcă ar fi înţeles ce însemnătate purta acel cuvânt. *Iubit.*

– Şi tu m-ai iubit.

„Da", m-am gândit eu, plutind din nou spre somn. „Da."

– Ai mai fost cu cineva după ce ne-am despărţit?

Vocea lui mi se părea izvorâtă dintr-un vis, înceată şi neclară. Mi-am spus în gând: „Nu, Dane, niciodată. Tu ai fost unicul bărbat din viaţa mea". Şi-a vârât faţa în scobitura gâtului meu, dar nu cred că buzele mele au format acele cuvinte.

Când m-am trezit, lumina se revărsa prin micile crăpături din adăpostul nostru, răspândind o strălucire obscură, tulbure. Îmi era destul de cald din moment ce Dane dormea lipit de mine, cu braţul în jurul taliei mele. Pe măsură ce toropeala se împrăştia, iar realitatea se insinua, am început să simt ceva tare înghiontindu-mă în partea de jos a spatelui. Am înmărmurit toată, fiindu-mi frică să mă mişc.

– E o reacţie automată, a spus el, cu voce groasă, de om proaspăt trezit din somn. Nu sunt în stare de nimic. Nu-ţi face griji.

M-am oprit în loc, apoi m-am tras într-o parte.

– Nu-mi făceam griji, am mormăit eu.

M-am ridicat în fund şi mi-am dat părul de pe faţă. M-am uitat peste umăr, iar Dane se rostogolise pe spate, cu o grimasă de durere întipărită pe figură.

– N-are cum să te doară chiar atât de tare.

Şi-a îndreptat privirea spre mine şi m-a privit cu ochii mijiţi.

– O, ba da, dar în dimineaţa asta cel mai tare mă doare capul.

– Lăsând deoparte durerea de cap, să știi că arăți mai bine. Nu mai ești palid – din câte îmi pot da seama în lumina asta. N-ar fi bine să ne ridicăm și să vedem ce bunătăți avem pregătite pentru micul dejun?

S-a ridicat încet în șezut, părând să-și examineze capul, înclinându-l într-o parte și într-alta. Nu s-a mai strâmbat, așa că am luat asta drept un semn că era în regulă când se mișca.

– Chiar aș mânca niște alune și poate și câțiva covrigei.

– Ei bine, amice, e ziua ta norocoasă.

Câteva minute mai târziu, mâncam fiecare câte o porție de covrigei și alune. Fărâma de mâncare părea să-mi înfurie stomacul și mai tare – făcându-l să mârâie în semn de protest după ce am terminat de mâncat.

– Oare astăzi va fi ziua cea mare? am întrebat eu.

Răsuflarea mea scotea aburi în aerul rece al dimineții. Am aruncat o privire deasupra noastră, prin crăpătura dintre copaci, spre peticul de cer cenușiu, acoperit de nori.

– Doamne sfinte, sper că da, a spus Dane, privind în sus cu o expresie lipsită de speranță. A luat în gură ultima alună, mestecând încet. Fir-ar, parcă mă doare și mai tare stomacul fiindcă mănânc atât de puțin.

– Știu.

– Câtă baterie mai ai la telefon?

– Nu prea multă. Șaisprezece la sută. De ce? Crezi că am putea găsi semnal pe-aici pe undeva?

– Nu, a zis și a scuturat din cap.

– Atunci, de ce...

– Astăzi vreau să cobor până la avion ca să văd cât este de stabil. Mi-a venit o idee.

– Ce idee? am întrebat eu. *Trebuia să fie nebun să facă așa ceva.* Doar ți-am spus cât de greu mi-a fost să ies de acolo. E mult prea periculos, mai ales acum, că și-a schimbat poziția odată rămas fără alte greutăți.

– Știu. Mai întâi, o să arunc o privire, îți promit. Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le scot de acolo, cu atât mai mult cu cât

s-ar putea să mai stăm aici încă o zi. O s-o luăm razna dacă nu facem nimic.

Nici nu voiam să mă gândesc că am mai fi putut rămâne acolo încă o zi, dar avea dreptate. Era mai bine să facem ceva decât să stăm degeaba, uitându-ne la cer. Dacă acel ceva ne-ar fi putut ajuta să trecem de încă o noapte bucurându-ne de ceva mai mult confort, merita încercat.

M-am spălat pe dinți cu pasta din tubulețul de voiaj și cu o mână de zăpadă, întrebându-mă dacă am fi putut mânca Crest dacă situația devenea critică. Mi-am scos ideea din cap, refuzând să mă gândesc la situația cumplită în care ar fi trebuit să fim înainte să ajungem să ne hrănim cu pastă de dinți. Totuși... am avut grijă să mă spăl pe dinți cu doar un strop de pastă. Am observat că și Dane procedase la fel. Amuzant cum nici unul din noi nu adusese vorba despre asta.

Dimineața asta părea mai rece, așa că mi-am înfășurat o cămașă în jurul capului, legând mânecile la nas și la gură, nu prea strâns, astfel încât să pot respira. Și-a înfășurat și Dane o cămașă în jurul capului, dar fără să-și acopere fața.

– Bun atunci, să-i dăm drumul, a spus el.

Ieșind din poieniță și ajungând în vârful povârnișului, ne-am oprit pentru o clipă și ne-am uitat la avion. Vântul urla, suflând în rafale cu lovituri ca de bici, reci ca gheața, mai puternic decât în zilele trecute, în pofida furtunii de zăpadă.

– Ține-te după mine, da? După urmele mele, dacă se poate. Va fi mai ușor așa. Dacă e să fie ceva, vreo gaură, mai întâi o să calc eu în ea.

– Ești deja rănit. Lasă-mă pe mine prima.

M-a țintuit cu privirea, strângând din dinți. Se vedea că îi rănisem orgoliul. „Bărbații ăștia!"

– Nu.

– Dacă ți se rup cusăturile, Dane Townsend, eu nu te mai cos la loc, îți jur.

– Nu se vor rupe.

– Fie.

A încuviințat o dată din cap, apoi am pornit în josul pantei. Știam deja de când urcasem pe acel povârniș că la fiecare pas se găsea o altă provocare. Zăpada îmi dădea impresia că aveam greutăți în ghete. Nu puteam decât să-mi imaginez cum se simțea el cu o rană mare la coapsă, dar n-am scos un cuvânt. Am mormăit totuși printre dinți:

– Încăpățânatule!

Puteam să jur că a strâmbat puțin din buze când a întors capul într-o parte. Nu a făcut însă nici un comentariu. *Foarte înțelept din partea lui.*

Vreo 25–30 de centimetri de zăpadă înghețată acopereau exteriorul avionului, și am observat că zăpada fusese împrăștiată și înăuntru. Țurțurii, de o frumusețe sălbatică, atârnau de bucata contorsionată de metal, sclipind în razele subțiri ale soarelui care străpungeau norii.

Dane s-a sprijinit de avion, strângându-și buzele. Era limpede că se gândea la cea mai bună cale de a-i verifica stabilitatea. După un minut, a spus:

– Am nevoie de ceva zdravăn și lunguieț.

– Pentru ce?

– Am să cobor în partea din față a avionului, dar nu voi putea vedea de zăpadă marginea prăpastiei, așa că am nevoie de un băț ori ceva similar care să-mi preceadă pașii.

– Nu! Dane, e prea periculos, am zis eu și am clătinat din cap, tremurând de frică. De-asta nici nu m-am dus în partea din față a avionului în urmă cu două zile.

– Voi fi atent, îți promit.

A pătruns în avion, curățând omătul de pe o bucată de metal. A tras de ea și, cu toate că era evident efortul depus, a reușit să o scoată după un minut. Nu era o bucată zimțată de metal, ci un cant cu două fețe paralele – probabil o bucată din podeaua în care fuseseră scaunele fixate odinioară. A scos-o și a bătut cu ea în zăpadă de două ori.

– Pare destul de zdravănă, a mormăit el, apucând-o din mijloc, căci era extrem de lungă.

Când l-am văzut că se îndepărta, panica a pus brusc stăpânire pe mine, și l-am apucat de braț. „Nu mă părăsi, nu din nou", m-am gândit eu înnebunită. S-a răsucit și, când mi-a văzut expresia, s-a oprit, făcând cale întoarsă.

– Hei, a spus el cu îngrijorare în glas. Nu aș face asta dacă ar fi chiar atât de riscant.

Am încuviințat din cap, cu o mișcare sacadată.

– Doar... fii atent. Te rog. E alunecos.

Și-a așezat mâna învelită în material plastic pe obrazul meu, acoperit de țesătura cămășii, și m-a privit în ochi.

– Îți dau cuvântul meu.

– Bine, am răsuflat eu, încuviințând din nou din cap.

O altă rafală de vânt a trecut pe lângă mine, timp în care Dane și-a început drumul lent spre vârful avionului. Cu toate că era atât de frig, eu mă concentram strict asupra modului în care Dane proptea bucata subțire de metal în zăpadă, bătând în pământ la fiecare pas. Trosnetul stratului subțire de gheață îi însoțea mișcările și răsuna prin micul defileu, acoperind bocetul vântului.

– Totul e în regulă, a strigat el. Aparent, copacul ăsta e intact și solid. Cel din stânga este mai înclinat, trebuie să fi preluat greutatea avionului. Nu a mai rămas decât o jumătate din trunchi, așa că doar rămășițele acestuia mai țin avionul în loc.

S-a oprit pentru un minut, părând să lovească ușurel în copacul distrus. Totuși, de unde mă aflam eu, nu puteam vedea ce făcea cu exactitate.

Dane s-a răsucit, croindu-și drum înapoi spre mine.

– Nu cred că acel copac va putea susține la infinit avionul, dar cred că este suficient de solid încât să pot intra și ieși rapid.

Am clătinat din cap.

– Nu, Dane...

– Trebuie, a spus el, cuprinzându-mi mâinile învelite în plastic. Ai încredere în mine. Uite, dacă e să cedeze copacul, voi fi prevenit în timp util. Va trosni, va scârțâi ca dracu', iar eu voi sări din avion. Până să cadă în prăpastie, ar trebui să se răsucească, să alunece și apoi să se desprindă de copaci. Asta ar dura câteva minute, dar

eu am nevoie de numai o jumătate de secundă, cât să fac un salt din fugă.

– Nu vei putea sări cu piciorul ăla.

– Dacă va trebui să sar, nu-mi va face probleme piciorul. Tu rămâi aici să-mi spui dacă auzi ceva.

Am răsuflat aerul cald în țesătura cămășii care îmi acoperea gura.

– Bine, dar, la cel mai mic trosnet, te voi striga, iar atunci ai face bine să ieși din avion numaidecât.

– S-a făcut.

Făcându-mi cu ochiul și zâmbind ușor, m-a dezarmat preț de o clipă și m-a făcut să uit de griji. *Întotdeauna reușise să facă asta.*

– Du-te! Grăbește-te!

A păşit peste metalul care încă era tăios și contorsionat, cu toate că era acoperit de zăpadă. Se vedea că-și amintea în detaliu ce îi spusesem despre cum îl scosesem din avion. S-a aplecat încet în față, din cauza plafonului lăsat. S-a uitat în jur și a tras ușor de câteva lucruri, dar nu s-a oprit până când nu a ajuns la cabina de pilotaj. Nu puteam vedea ce făcea și aproape că-mi era teamă și să respir. Ascultam cu atenție, în încercarea de a distinge orice mic sunet care s-ar fi putut auzi dinspre copacii care împrejmuiau avionul. Mi se părea că scormonea prin carlingă, dar eram recunoscătoare că nu păşise înăuntrul ei.

După treizeci de secunde, s-a răsucit, îndreptându-se spre mine. S-a oprit în dreptul scaunului răsturnat pe care stăteam eu atunci când s-a prăbuşit avionul. S-a uitat la el preț de o clipă, cu toate că era în mare parte acoperit de omăt. Buzele lui au format apoi o linie aspră. „Haide, Dane. Ieși odată de acolo!" A curățat zăpada de pe scaun, iar brațul i-a dispărut pentru moment, strecurându-se dedesubt; a privit în sus, extrem de concentrat, apoi pe chip i s-a citit bucuria în clipa în care și-a scos brațul de sub scaun. O revistă? *Pe bune?* Intrase în capcana morții ca să aibă ceva de citit? A băgat revista în geacă, iar apoi, într-un târziu, s-a îndreptat spre marginea avionului și a ieșit de acolo.

Răsuflând prelung, am conștientizat că îmi tremurau genunchii. Nici nu îndrăzneam să vorbesc, de teamă că vibrația vocii mele ar fi destabilizat avionul.

Dane a făcut doi pași spre mine, iar eu am clipit atunci când ni s-au întâlnit privirile. Expresia de pe chipul lui m-a neliniștit pentru o clipă. S-a apropiat și mi-a ridicat bărbia, astfel încât îl priveam în ochi de la numai câțiva centimetri distanță. Răsuflarea lui era ca umbra unei cețuri alburii în spațiul dintre noi.

– Trebuia să mă lași acolo, Audra. Doamne, din carlingă se vede cum avionul atârnă deasupra prăpastiei.

Și-a mutat privirea asupra chipului meu, și am observat că pe fața lui a apărut o expresie profundă pe care nu o puteam înțelege, asemănătoare cu panica.

– Trebuia să mă lași acolo. Dacă aș fi fost conștient, aș fi insistat să mă lași acolo. Dar slavă Domnului că nu ai făcut-o! a spus el cu privirea îndurerată și totodată blândă.

Vocea îi era guturală. Cu o mișcare rapidă, mi-a dat jos cămașa de la gură și m-a sărutat, iute și intens. Mi-a pus apoi cămașa la loc și a făcut un pas în spate.

În ciuda sărutului rapid și a țesăturii care îmi fusese pusă la loc peste gură, încă puteam simți presiunea buzelor lui, asemenea unei vânătăi. Aș fi vrut să-mi apăs degetele pe buze pentru a recrea acea senzație.

– Nu te puteam lăsa acolo, am șoptit eu, clătinând din cap.

S-a mai uitat puțin la mine, cu ochii plini de căldură și blândețe, apoi a întrerupt contactul vizual, băgând mâna în buzunar. I-am urmărit mișcarea cu privirea, și, când și-a deschis palma, am zărit cinci pătrățele învelite în folie aurie. L-am privit confuză, iar el a rânjit la mine.

– Aia e... *ciocolată?*

– Categoric.

Cu un rânjet mare pe față, și-a băgat mâna în celălalt buzunar, de unde a scos o bucată de carne de vită deshidratată, învelită în plastic transparent.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

– O, Doamne, carne!

Voiam să i-o iau din mâini și să o bag în gură, dar apoi mi-am dat seama de ceea ce tocmai făcuse. Își pusese viața în pericol pentru... carne deshidratată de vită și ciocolată. Mi-o doream cu o disperare flămândă pe care nu o mai simțisem până atunci, dar încă aveam mâncare. Nu era ca și cum am fi murit de foame în ziua aceea. Simțeam cum mânia mă străpungea ca o mică suliță cu gândul la spaima pe care tocmai o trăisem în ultimele treizeci de minute.

– Oricât de încântată aș fi că acum avem ciocolată, carne de vită și... *ceva de citit*, chiar crezi că merita să riști în momentul ăsta?

Mi-am pus mâinile în șolduri, dându-i de înțeles că eu în mod cert nu credeam asta.

Mi-a întins o bucată de ciocolată. Cu toate că eram nervoasă, m-am uitat la el și i-am înșfăcat-o din mână numaidecât. Am desfăcut-o și am mușcat jumătate din ea, apoi i-am întins lui ce rămăsese. A clătinat din cap.

– Mănânc-o pe toată. O să mănânc și eu una. Dacă va fi nevoie, le vom împărți pe celelalte trei.

Deși am ezitat, m-am gândit că avea dreptate. Ne-ar fi prins bine ceva dulce, și, pentru numele lui Dumnezeu, stăteam acolo deja de trei zile. Cerul se mai înseninase, iar ajutoarele erau fără îndoială pe drum. Am dat țesătura cămășii deoparte, am băgat ciocolata în gură și am gemut, dându-mi efectiv ochii peste cap când în papilele mele gustative s-a instalat intensitatea gustului dulce.

– O, Doamne, am spus eu printre înghițituri, ciocolata topindu-se mult prea repede.

Dane a zâmbit din nou și, în vreme ce mă privea, a luat pe degetul mare ceea ce părea a fi cel mai mic fulg de ciocolată din toate timpurile. Cum nu îmi doream să irosesc nici măcar un singur fulgușor de ciocolată, i-am supt degetul. Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar privirea i s-a întunecat. Am înlemnit, simțind cum timpul se dilata în vreme ce ne uitam unul la celălalt, conștienți de veșnica atracție dintre noi.

Chiar și acolo, pe muntele de gheață, unde am fi putut muri, încet-încet, de foame.

„Cum se poate așa ceva?"

Desfăcându-și propriul pătrățel de ciocolată, a netezit ambalajul și a băgat bucățica în gură, mestecând și privind în gol, așa cum cel mai probabil făcusem și eu. Am râs încetișor, iar el a zâmbit la rândul lui. Ciocolata a început să i se topească în gură. S-a întins spre mine și mi-a luat ambalajul din mână.

– Nu am riscat pentru ciocolată, deși, să fiu al naibii, n-am mâncat nicicând ceva mai bun. Am făcut-o pentru foc, a spus el, ridicând în aer cele două folii aurii pătrățoase.

Capitolul 22

Dane

Când am ajuns pe creasta muntelui, deşi nu mă mai durea atât de tare capul, durerea din picior mi se intensificase din cauza efortului fizic. Mi-am zis atunci că cel mai probabil mi se rupseseră cusăturile – nu într-atât încât să se deschidă rana, dar îndeajuns încât să se prelingă un firicel de sânge pe sub pantalonii mei largi. Mergând prin nămeţii uriaşi mă simţeam ca şi cum aş fi păşit pe nisipuri mişcătoare.

Îmi declanşa o stare de rău să văd învelişul ars al cabinei de pilotaj, ştiind că fusesem captiv în ea, neputincios şi în stare de inconştienţă. Dacă nu ar fi fost Audra... Dar am rămas concentrat asupra scopului deplasării: ciocolata şi carnea deshidratată de vită.

Dustin îmi oferise o parte dintre proviziile lui de mâncare nesănătoasă ultima dată când ne duseserăm cu avionul la Tahoe. Deşi îl refuzasem, mi-o aruncase în cabină, râzând. Ciocolata părea să se fi topit în căldura focului, dar nu se topise complet datorită micului compartiment de pe uşă. Era doar puţin deformată. Ciocolata era cu siguranţă un bonus, dar nu asta urmăream. Ambalajele erau cele pe care mi le doream, iar dacă asta avea să funcţioneze... Fir-ar, nu voiam să-mi fac speranţe prea mari, dar aveam să-mi dau toată osteneala.

Cu pieptul ridicându-i-se și coborând, Audra s-a oprit pentru a-și trage sufletul. La fel am făcut și eu.

Acum, fiindcă nu mai eram în vale, vântul sufla și mai tăios. M-am uitat la piscurile ascuțite ale muntelui care se înălța deasupra noastră, ascultând șuieratul violent al vântului înțepător și privind rafalele învolburate de chiciură. Slavă Domnului că nu ne prăbușiserăm la o altitudine mai mare, cu un vânt înverșunat și necruțător, unde nu erau pâlcuri de pădure în care să ne adăpostim, ci numai pustiuri întinse de zăpadă și pereți stâncoși, abrupți și înghețați. Da, lucrurile stăteau rău, dar clar ar fi putut sta și mai rău.

– Am vrut să mai aduc câteva bucăți de covor dinăuntrul avionului – sau poate o porțiune din plafon, dar încă era bine fixat și mi s-a părut mult prea periculos să încerc să-l desprind, am spus eu.

– Așa m-am gândit și eu, a zis Audra. Dar cred că ne-am descurcat destul de bine cu tot ce am strâns până acum. La urma urmei, am reușit să supraviețuim. Cum Dumnezeu ai de gând să faci focul?

Îndreptându-mă spre zona de copaci unde se afla adăpostul nostru, am deschis gura ca să-i răspund la întrebare, dar privirea mi-a fost atrasă spre o mică pată din depărtare, la dreapta noastră. M-am oprit din mers, mijind ochii și făcând stânga împrejur.

– Ce e? a întrebat Audra, urmărindu-mi privirea. O, Doamne, a răsuflat ea. Ăla-i un avion?

Cu inima sărindu-mi din piept, am alergat cât de repede am putut spre marginea piscului, fluturându-mi brațele și strigând din toți bojocii. Audra mi s-a alăturat, strigând și fluturând și ea din brațe. Avionul din depărtare survola în continuare zona, și, cu toate că strigam cu putere, eram conștient că vântul făcea ca vocile noastre să se audă înfundat. Și dacă avionul ar fi fost chiar sub ochii noștri, tot nu ne-am fi putut face auziți, dar noi totuși încercam. *Din instinct?*

M-am oprit din țipat ca să-mi conserv energia, dar am continuat să flutur din brațe, iar Audra, care probabil ajunsese și ea la concluzia că nu puteam fi auziți, a făcut același lucru. Am continuat

să flutur din braţe, timp în care Audra alerga înainte şi înapoi în spatele meu, cât putea ea de repede în stratul abundent de zăpadă, deplasându-se pe o arie cât mai extinsă. După doar câteva minute, avionul s-a întors în direcţia opusă, dispărând din câmpul nostru vizual. M-am oprit în loc, respirând greoi, aerul rece simţindu-se tăios ca o lamă de cuţit, în vreme ce speranţa din sufletul meu se stingea.

– La dracu'! am zbierat eu către cer. La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Am luat un pumn de zăpadă şi l-am aruncat în neant, înjurând din nou.

Întorcându-mă brusc, am zărit-o pe Audra stând nemişcată, cu o expresie de deznădejde deplină pe chip. Mi se rupea inima. *Am recunoscut* acea privire, care, pentru o clipă, m-a dus înapoi în timp. Aceeaşi privire – total devastată – zi după zi, în vreme ce se legăna în balansoarul din camera care ar fi trebuit să fie a bebeluşului nostru. Trecusem pe lângă uşă, nefiind dispus să-i alin durerea, când abia dacă o înduram pe a mea. Oare de câte ori ni se întâlniseră privirile, ochii ei implorându-mă de fiecare dată când îi întorsesem spatele? Am închis ochii strâns, cu regret, dorindu-mi să fi fost mai puternic pentru ea, să fi fost mai matur şi mai înţelept, să fi avut habar cum pot fi gestionate lucrurile de neconceput.

Am privit-o acum şi, *de data asta,* m-am îndreptat spre ea, nu m-am mai îndepărtat. Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept.

– E în regulă. Sunt alături de tine, am şoptit eu. Nu-ţi pierde speranţa.

Deşi îmi tremura în braţe, se agăţase de mine, cuibărindu-şi capul la pieptul meu. Fusese întotdeauna receptivă la afecţiunea fizică, înduioşându-se de fiecare dată când o liniştisem astfel. Vinovăţia, cu ghearele ei ascuţite, mă sfârteca pe dinăuntru pentru ceea ce nu făcusem *atunci,* amestecându-se cu dezamăgirea cruntă de a fi văzut avionul dispărând printre nori.

– *La dracu'*, am murmurat eu din nou, cuvintele mele purtând o încărcătură uriaşă.

După un minut, Audra și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de durere.

– S-au dus. N-au fost nici măcar pe aproape. De ce?

M-am uitat peste umăr, spre locul îndepărtat unde avionul zburase în cerc, în încercarea de a-mi aminti ce anume dusese la aterizarea forțată, cu ochii fixați asupra unei stânci singuratice, care, mi-am amintit acum brusc, păruse să fi apărut din senin.

– Pentru că acolo este cutia neagră, am șoptit eu cu voce pierdută, știind că aveam dreptate. Pe acolo s-a desprins coada avionului. Este cu mult în spatele nostru, cel mai probabil îngropată la trei metri în zăpadă, așa cum ei cred că suntem și noi.

– Nu vor ateriza ca să verifice? O vor face, nu-i așa? Și își vor da seama că acolo se află numai o parte din avion și că trebuie să continue căutările.

– Nu știu ce să zic, am spus, și din gură mi-au ieșit vălătuci de abur. S-ar putea să nu aibă unde să aterizeze în siguranță. Iar dacă nu vor vedea urme de viață, ar putea crede că suntem morți.

Audra a icnit ușor, cu un scâncet înăbușit.

– Adică, vor opri căutările? Pur și simplu vor presupune că am murit și vor aștepta ca zăpada să se topească pentru a primi confirmarea?

– Sper din tot sufletul că nu, dar tocmai de-asta trebuie să încercăm să facem focul. Nu ne pot vedea de la o distanță așa mare, dar vor vedea fumul. Cu condiția ca perdeaua de nori să nu fie prea groasă. Am luat-o de mână. Haide! Nu știu dacă va merge, dar ce avem de pierdut?

Ne-am târât spre adăpostul nostru din pădurea ninsă, și am pus-o pe Audra să caute cât mai multe vreascuri, frunze uscate și ace de pin. Cel mai probabil, cu toată zăpada în care eram prinși, nu avea să găsească cine știe ce, dar trebuia să adunăm tot ce se putea.

M-am văzut nevoit să înaintez în desișul pădurii pentru a găsi ramuri joase, uscate, care să fie destul de ușor de rupt, căci pe cele din preajma adăpostului le folosiserăm pentru ușă. Am adunat un braț de crengi, apoi le-am aruncat jos, în apropiere de locul unde

dormeam, alegând un locșor la vreo trei metri distanță de ușa adăpostului nostru. Dacă îmi atingeam obiectivul, focul ar fi fost îndeajuns de aproape de noi pentru a ne încălzi, dar nu suficient de aproape încât să ne temem de scânteile împrăștiate în jur. În plus, zărisem un bolovan – care îmi venea până la genunchi – și niște copaci în spatele lui, care speram să fie ca un scut de protecție împotriva vântului. Am curățat de zăpadă fâșia de sol, apoi am strâns mai multe pietre într-un cerc, în speranța că încropisem un loc bun pentru făcut focul. În caz contrar, ar fi fost o simplă groapă a eșecului și a disperării, pe care ar fi trebuit să o supraveghem dimineață de dimineață, ori de câte ori ne-am fi târât afară din adăpostul nostru din piatră, până când am fi...

„Încetează, Dane! Dumnezeule!"

Dacă nu avea să meargă, atunci asta era. Dar, la naiba, *merita* totuși încercat.

Audra s-a întors cu un braț de resturi, pe care i-am spus să le arunce în cercul din pietre. Apoi, am ieșit amândoi pentru un alt transport.

După ce ne-am întors a doua oară, Audra a intrat în adăpostul nostru și a adunat acele de pin de pe jos. Am băgat apoi mâna în geacă și am scos revista *People*, smulgând din ea câteva pagini.

– Ah, am auzit-o pe Audra spunând, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ce luasem revista.

Zâmbindu-i pieziș, am făcut paginile sul și le-am înnodat, așa cum făcuse întotdeauna bunicul meu când aprindea focul în șemineu, într-unul dintre spațiile exterioare de recreere de pe proprietatea noastră.

– Adu-ți, te rog, telefonul și scoate bateria din el. Mai am nevoie și de forfecuța pe care ai folosit-o când m-ai cusut.

Audra părea ușor confuză, dar a făcut ce i-am cerut. Am scos apoi din buzunar ciocolata rămasă, inclusiv cele două ambalaje, și am început să le desfac pe cele încă în folie. I-am dat Audrei cele trei bucăți de ciocolată să le pună alături de celelalte provizii și i-am spus:

– Ideea este să punem folia peste baterie, pe post de material conductor, pentru a putea aprinde un mic foc sau poate doar o scânteie, nu sunt sigur. Dar, şi dacă o să meargă, va trebui să mutăm rapid folia peste hârtii şi peste acele de pin, ca să aţâţăm naibii afurisitul ăla de foc, până când flacăra va fi suficient de mare încât să putem pune şi crengile.

– De unde ştii că o să meargă?

– Nu ştiu. Doar că, lucrând în domeniul roboticii, ştiu câte ceva despre baterii. Nu sunt chiar sigur, dar în principiu s-ar putea să funcţioneze.

– Bine, a zis ea şi a încuviinţat puternic din cap, răsuflând de parcă ar fi încercat să nu-şi facă speranţe prea mari.

Am văzut însă străfulgerarea de entuziasm din ochii ei şi, preţ de câteva clipe, m-am speriat atât de tare, încât eram pe punctul de a renunţa înainte chiar de a începe. Mă îngrozea gândul că aş fi putut-o dezamăgi.

Luând o gură de aer în încercarea de a mă calma, am început să tai una dintre bucăţile de folie foarte aproape de margine, chiar până aproape de capăt, schimbând apoi direcţia, astfel că la final aveam o bucată neîntreruptă, lungă şi subţire. Având grijă să am două capete de circuit, am mototolit apoi partea din mijloc, astfel încât focul – dacă s-ar fi aprins – să aibă cum să ardă vreme de un minut. Suficient de mult încât să îl putem muta în vatra improvizată. Gândisem tot procesul cu o seară în urmă, când stăteam cu Audra pe întuneric, născocind un plan pentru a o încălzi, în timp ce îmi tremura în braţe.

„Te rog, te rog, te rog, fă să meargă."

– Bun, să te pregăteşti. Dacă se aprinde, o s-o mut încet peste acele de pin. Va trebui să te apleci în faţă, gata să sufli uşurel până iese fum.

A încuviinţat imediat din cap, aplecându-se puţin. Şi-a înfăşurat strâns în jurul capului cămaşa pe care o avea legată la ceafă şi care îi ţinea părul departe de faţă. Se uita cu mare atenţie la baterie, pe care o pusesem pe capacul telefonului mobil. Cu grijă, cu multă grijă, am aliniat capetele foliei la borna pozitivă a bateriei şi la cea negativă.

Cu sufletul la gură, i-am aruncat Audrei o ultimă privire, după care am apropiat capetele foliei de bucățelele de cupru, folosind foarfeca pentru a fixa ambele părți.

Preț de câteva momente, nu s-a întâmplat nimic. Totul amuțise în jur, mai puțin inima mea, ale cărei bătăi îmi răsunau cu putere în urechi. Aproape că am tresărit când, deodată, un mic fuior de fum a început să se înalțe spre cer. Am ținut foarfeca nemișcată, astfel încât curentul să poată trece prin folie, încălzind-o, până în punctul în care o flacără subțire s-a aprins. Pulsul îmi gonea nebunește, dar mâinile îmi rămăseseră sigure, așa că am pus încetișor deasupra acelor de pin bucățica de folie în flăcări, chiar sub una dintre paginile înnodate ale revistei. În vreme ce îmi țineam respirația, o parte din mine se aștepta ca focul să se stingă înainte ca mâinile mele să parcurgă scurtul drum.

Audra era pregătită. Am așezat folia pe grămada de resturi, iar ea a început să sufle încet. Acele de pin din vârf începuseră și ele să scoată fum, focul creștea, iar mie îmi venea să țopăi de bucurie.

Mica flacără se răspândea, se întețea, crescând și tot crescând. Audra și-a ridicat apoi privirea, cu buzele tremurând încetișor, iar în ochii ei larg deschiși sclipeau lacrimi de fericire. Râdeam în hohote, și, deși ea continua să atâțe focul, buzele i s-au arcuit, printre mici pufăituri, luând forma unui zâmbet timid.

M-am întins după ramurile cele mai mici și, când flacăra mi s-a părut suficient de mare, am pus pe foc o primă crenguță. Am așteptat ca flacăra să înceapă să o devoreze, devenind tot mai mare și mai înfometată. O minunată și strălucitoare fiară.

Audra râdea în vreme ce eu puneam pe foc ramură după ramură. Ne-am ridicat apoi încetișor, minunându-ne. Preț de o clipă, ne-am uitat pur și simplu unul la celălalt, dincolo de micul miracol înfăptuit împreună, rânjind ca proștii, după care ea s-a aruncat în brațele mele. Am prins-o și am început să râd zgomotos. Am învârtit-o în aer, schițând un semicerc, după care am lăsat-o din nou cu picioarele pe pământ.

Zâmbea, cu toate că lacrimile îi brăzdau chipul. I-am luat pe degetul mare o picătură strălucitoare.

– Facem o echipă destul de bună, nu-i așa, scumpo? Noi doi.

A urmat un moment tensionat, și atmosfera a devenit încărcată, iar eu am simțit o presiune în piept. Dar Audra a izbucnit în râs, pufăind și dând din cap aprobator. Expresia de pe chipul ei s-a îmblânzit brusc, în contrast cu atitudinea ei bătoasă de până atunci. Pentru o clipă, s-a lăsat moale în brațele mele, sprijinindu-se de mine.

– Da. Da, chiar facem o echipă bună, a spus ea. Noi doi. Mă bucur că ești aici, Dane.

A clătinat din cap, cu privirea ușor răvășită, apucându-mă de bicepși, ca și cum fărâma de speranță pe care își îngăduise să o simtă ar fi străpuns ceva – probabil vreun zid de protecție. Și acum, emoțiile ei se revărsau nestăvilite.

– În nopțile acelea, a icnit ea, privind consternată, de parcă nu ar fi fost pe deplin stăpână pe propriile cuvinte, asimilându-le în același timp cu mine. În nopțile acelea, am stat lângă tine în adăpostul nostru, neștiind dacă aveai să te mai trezești și... și...

A clătinat iarăși din cap. *Fusese atât de curajoasă. Incredibil de curajoasă.*

– Eram atât de speriată. Dar acum, ești aici, suntem împreună, iar eu sunt – a râs, scoțând un sunet de uimire –, sunt profund recunoscătoare.

I-am zâmbit cu blândețe și, trăgând-o mai aproape de mine, am îmbrățișat-o cu putere, moment în care m-a îmbrățișat și ea la rândul ei. Am înțeles atunci cât îi fusese de greu să se deschidă în fața mea. Eram conștient că mai erau bariere de dărâmat, dar inima mi-o luase la galop de fericire. Mă simțeam îmbătat de sentimentul victoriei - și nu *numai* datorită flăcării tot mai mari care încălzea aerul în jurul nostru.

După un minut, Audra s-a desprins din brațele mele și s-a întors cu fața spre foc, ridicându-și mâinile goale în aer și dându-și capul pe spate.

– Doamne, se simte nemaipomenit!

Mi-am ridicat și eu mâinile, simțind cum o căldură fantastică îmi încălzea pielea, relaxându-mi mușchii. Mi-am simțit apoi

tot trupul străbătut de fiori, de parcă frigul care mă pătrundea de câteva zile până în măduva oaselor mi-ar fi părăsit în cele din urmă corpul, ca printr-o minune. Mă simţeam atât de bine că Audra îşi deschisese sufletul în faţa mea, chiar dacă doar într-o foarte mică măsură.

Căldura era dumnezeiască. Simţeam bucurie, simţeam că trăiesc. M-am întors înapoi cu faţa spre Audra, care a început să râdă când am luat-o din nou în braţe, legănându-mă cu ea lângă flacăra jucăuşă, în aerul plin de un vag miros amărui de fum.

– În seara asta, partenere, i-am spus eu, vom servi carne de vită deshidratată, covrigei şi ciocolată.

Cu un suspin, Audra şi-a dat capul pe spate şi a zâmbit larg spre mine.

– Nu m-am gândit niciodată că o fâşie uscată de carne de vită ar putea fi atât de grozavă.

– Pentru asta ar trebui să-i mulţumim lui Dustin. Când ne întoarcem, îl scoatem amândoi la cină şi îi facem cinste cu o friptură zdravănă.

Zâmbetul i s-a stins, şi mă întrebam dacă nu cumva cuvântul „amândoi" o făcuse să reacţioneze aşa. Eram însă într-o dispoziţie mult prea bună ca să las asta să mă pleoştească, aşa că am învârtit-o în aer, iar a izbucnit într-un hohot de râs. La fel am făcut şi eu.

– Ştii ceva? i-am şoptit la ureche, lăsându-mă pe spate, cu un rânjet pe faţă.

– Ce? a întrebat ea, cu sufletul la gură.

– O să încălzim nişte apă să ne spălăm.

– Să ne spălăm? Audra a icnit. Cum Dumnezeu? Nici nu avem în ce să încălzim apa.

– Putem folosi o sticlă de plastic. Dacă o umplem până la refuz, astfel încât să nu se formeze bule de aer în ea, plasticul nu se va topi.

– De unde ştii?

– Vrei să fiu sincer?

– Păi, da.

– Am văzut asta la „Test de supraviețuire în doi"[1]. Îți jur, nu mi-am propus să mă uit, dar am ajuns să urmăresc două episoade din emisiune, și încă mi le amintesc.

Audra a râs, clătinând din cap.

– Atunci, Doamne ajută, pentru că am al naibii de mare nevoie să mă spăl pe cap.

[1] Emisiune de televiziune bazată pe fapte reale, difuzată pe postul Discovery Channel (n.tr.)

Capitolul 23

Audra

Aşteptasem ca apa să se răcească îndeajuns încât să nu mai fie opărită, apoi, stând parţial dezbrăcată în faţa focului, îmi frecam pielea moartă cu o şosetă îmbibată în gelul de duş din sticluţa de voiaj şi în apa fierbinte care îmi desfăta simţurile. Dane plecase să mai adune nişte lemne, lăsându-mă singură în baia mea improvizată.

Puţine lucruri îmi mai dăduseră în toată viaţa mea o senzaţie atât de plăcută ca apa aceea cu spumă curăţându-mi pielea, îndepărtând murdăria celor câteva zile petrecute într-o cruntă sălbăticie. M-am şters foarte rapid cu cămaşa de noapte, m-am îmbrăcat la loc, iar am pus tricoul jilav şi şoseta umedă pe o piatră din preajma focului. Piatra era caldă la atingere, aşa că mi-am aşezat mâinile pe ea, bucurându-mă de senzaţia de fierbinţeală pe piele. *Cât de mult conta căldura corporală pentru starea mea de spirit.* Cu puţin noroc, tricoul s-ar fi putut usca puţin pe piatră înainte ca Dane să vrea să îl poarte.

Dane. Un val de căldură mi-a umplut pieptul, amintindu-mi de felul în care mă luase în braţe după ce avusesem o cădere nervoasă, ca urmare a experimentului nostru intens de aprindere a focului. În ochi i se citea nu numai bucuria reuşitei, ci şi... mândria. Ne cuprinsese pe amândoi sentimentul de satisfacţie, nu doar

pe el. Recunoscusem acea expresie și știam că era mândru de munca noastră în echipă. Mă privise ca atunci când ne mutaserăm împreună – când căzuserăm leșinați și, despărțiți de grămada de cutii de pe podea, se uitase la mine din celălalt colț al camerei de zi. Avea aceeași privire ca atunci când îi povestisem ce planuri aveam cu clădirea pe care mi-o făcuse cadou de nuntă. Mă mai privise așa, cu toate că de acea dată fusese cuprins și de o mâhnire adâncă, după ce fiul nostru mu...

Am suspinat zgomotos, strâmbându-mă și mușcându-mi buza, străpunsă de acel gând care îmi provocase o durere ascuțită. Am tras adânc aer în piept, acceptând o fărâmă de amintire, chiar dacă mă durea. *Da*, mi-l aminteam stând în bucătăria noastră, cu ceea ce păreau sute de mâncăruri întinse pe blaturi, rămase nemâncate pe vecie. *Ce se întâmplase cu toată mâncarea aia? O aruncase cineva până la urmă?* Dane se uitase la mine și, cu ochii plini de amărăciune, zâmbise ca și cum ar fi vrut să-mi spună: „Am supraviețuit și zilei ăsteia, nu-i așa? Noi doi".

Mi-am mușcat buza și mai tare, strângând din ochi. Doamne, nu, câtă durere! Nu mai aveam putere să mă mai gândesc la asta. Nu acum. Nu aici. Pe muntele acesta pustiu, unde deja mă apucase disperarea și...

– Hei.

M-am răsucit, iar privirea mea l-a făcut pe Dane să se oprească din drum, iar pe chipul lui s-a întipărit o expresie de îngrijorare.

– Audra? Ce ai pățit?

Schițând un zâmbet forțat, am clătinat din cap, scăpând de sentimentul acela îngrozitor.

– Nimic. Pur și simplu, îmi era prea frig ca să mă îndepărtez de foc. Am făcut un pas înapoi, cu mâinile întinse spre căldura încântătoare. Ah, mult mai bine.

Deși a rămas încruntat, s-a apropiat de mine, oprindu-se în fața mea.

– Cum a fost dușul?

I-am aruncat un alt zâmbet, unul sincer de data asta.

– Minunat. Tocmai le-am pus pe astea, am spus eu, făcând semn spre cele două sticle din foc. Mai e nevoie de vreo patru minute ca să fie gata.

Încuviințând din cap, Dane și-a dat haina jos.

– Dacă nu ai gel de duș, găsești acolo, am zis și am arătat spre geanta mea pentru cosmetice.

Oare de ce m-am simțit așa agitată când a început să se dezbrace?

– Înfofolește-te bine. O să se facă din ce în ce mai frig. Se va lăsa gerul până diseară.

Dând din cap aprobator, am tras fermoarul hainei până sus, punându-mi repede „baticul" pe cap. Am luat șovăielnică revista rămasă lângă foc și m-am dus la valiză, unde, în partea de sus, se afla gentuța mea. După ce am deschis-o și am scos pixul din ea, m-am întors și i-am aruncat lui Dane un zâmbet discret.

– Savurează momentul!

A încuviințat din cap când am trecut pe lângă el, încă ușor confuz. Eliberând o respirație înăbușită, am pășit în zona despădurită și, cu ochii închiși în bătaia vântului, mi-am întors capul pentru a mă feri de fulgii de nea care mi se prindeau în gene. Doamne, dar ningea. Știam asta deja, însă coroana copacilor proteja locul unde era adăpostul nostru. A doua zi, eu și Dane trebuia să ne întoarcem la locul unde zăriserăm avionul și să facem focul din nou, în speranța că flacăra avea să fie mai vizibilă de sus decât fusese prima dată.

M-am așezat lângă peretele stâncos, privind recunoscătoare către copacul singuratic ce crescuse cumva prin lateralul muntelui și care mă proteja de ninsoare. La scurt timp, am început să tremur, dar am scos revista din geacă și am luat pixul în mână. Cu pixul gata pregătit de scris, am deschis revista la un anunț publicitar cu multe spații albe, care se întindea pe o pagină întreagă. Aveam de gând să... Ce aveam de gând să fac? Nu-mi făcusem un plan. Un testament? Un bilețel pentru Jay? Îmi trecuse prin cap să las cuiva casa și afacerea, în caz că nu aveam să sfârșim cu bine. În acel moment, clădirea care îmi adăpostea afacerea îi aparținea Luellei Townsend. Dacă eu și Dane nu aveam să mai ajungem în Laurelton vreodată, Luella ar fi avut grijă ca Dane să aibă parte de înmormântare sau, dacă trupurile

noastre nu ar fi fost descoperite niciodată, de o slujbă de pomenire. Ar fi preluat controlul asupra clădirii, ar fi desființat tot ce eu... Am scuturat din cap și, lăsându-mă pe spate, am dat cu capul de două ori de stânca dură. Acel șir de gânduri nu-mi făcea deloc bine. Iar dacă chiar era să las un testament, aveam să aștept până în pragul morții. Să-l fac în acea clipă... ar fi însemnat că îmi pierdusem orice speranță. Că mă dădusem deja bătută.

Mai bine nu.

Am pus totuși pixul pe hârtia lucioasă, urmărindu-l mișcându-se aproape de unul singur. Mâna mi-o puteam controla, însă mintea îmi rătăcea, retrăind momentul în care văzusem acea mică scânteie, bucuria care izbucnise în mine. Mă aflam într-o situație extremă, și totuși... oare când fusese ultima dată când simțisem o asemenea explozie de bucurie?

Cu excepția florilor, singurul lucru minunat care îmi mai dădea putere, totul în viața mea era... lipsit de culoare. Stând pe un munte singuratic, la marginea unei stânci, sub un copac încovoiat, am conștientizat cât de mohorâtă fusese întreaga mea existență. De atâta amar de vreme. Acest lucru nu era însă valabil și în cazul lui Dane. El fusese capabil să meargă mai departe. Să caute fericirea. Să-și găsească o altă persoană pe care să o iubească. Am simțit în piept o apăsare ce mă împiedica să respir.

Vântul urla cu tot mai multă putere, iar întinderea de zăpadă, albă și orbitoare, cobora rapid și furios. Soarele începea să apună, proiectând umbre de platină. Panicată, am închis revista și am pus-o înapoi în haină.

Înfruntând vântul, am reușit să ajung la pâlcul de copaci, protejându-mi fața cu brațul, de zăpada înghețată. La adăpostul copacilor, vântul nu mai era la fel de tăios, iar zăpada se simțea plăcut în aerul impregnat cu parfumul pinilor. Totuși, încă era frig de crăpau pietrele, așa că m-am repezit spre foc, ademenită de dâra de fum.

Dane stătea în genunchi la marginea focului, frecându-se pe păr cu aceeași cămașă pe care eu o folosisem ca să mă șterg. Îmi era clar că tocmai se spălase pe cap. Mi-am simțit respirația întretăiată.

În lumina flăcărilor, Dane părea o fantasmă. Fulgii plutitori de zăpadă i se topeau pe pielea încă înfierbântată de căldura focului și a apei cu care tocmai se spălase. Stând în genunchi, cu capul plecat, cu mușchii bine definiți strălucind în licărirea umbrelor, arăta ca un războinic rănit, și, ah, tare aș fi vrut să-l desenez astfel. Gândul acela m-a luat ușor prin surprindere. Făcusem un desen în urmă cu doar câteva minute, dar nu mai eram obișnuită să ca inspirația să-mi vină din senin, în vreme ce priveam ceva, așa cum se întâmplase întotdeauna... înainte.

M-am îndreptat spre el și, când am ajuns lângă foc, Dane și-a ridicat zâmbitor privirea.

– Ai avut dreptate, a fost nemaipomenit.

Am rânjit, cu mâinile deasupra focului, lăsând flăcările să-mi alunge frigul din oase. Când s-a răsucit după cămașa din spatele lui, ochii mi-au rămas fixați pe tatuajul de pe bicepsul lui drept. Cu fruntea încrețită, m-am apropiat de el pentru a analiza tatuajul, pe care cu siguranță nu îl avusese în timpul căsniciei noastre.

Când s-a întors cu fața spre mine și a văzut că mă chinuiam să mă uit la brațul lui, s-a încruntat.

– Ce?

Mi-am înclinat capul într-o parte, cu ochii tot la brațul lui. A aruncat și el o privire și și-a tras brațul în față, ca să-l pot vedea mai bine. Avea desenat un copac, în apropierea unui iaz înghețat, iar în jurul trunchiului era înfășurat un fel de steag, pe care scria numele Theodore John și data de naștere a fiului nostru. Stomacul mi s-a strâns ghem și, icnind ușor, am făcut un pas în spate.

– Audra? a întrebat Dane confuz.

– Eu... Când ți l-ai făcut?

S-a uitat din nou la tatuaj și, coborându-și brațul, și-a îndreptat privirea asupra mea.

– Credeam că l-ai văzut în seara aceea.

În seara aceea. În camera mea de hotel. Fuseserăm amândoi... dezbrăcați. Complet dezbrăcați. Am înghițit în sec. Lumina din cameră fusese obscură, iar eu fusesem aproape înnebunită

de ce simțeam pentru el. De lucrurile pe care mă făcea să le simt. Culorile explodaseră în jurul meu. Înăuntrul meu.

– Nu, am zis și am clătinat din cap.

S-a pornit o rafală de vânt, iar flăcările au început să pâlpâie jucăușe. Tremurând, Dane și-a tras cămașa peste cap și și-a pus haina pe el.

– L-am făcut chiar înainte să mă mut în San Francisco. M-a privit preț de o clipă, cu chipul marcat de ceva ce nu știam sigur cum să interpretez. Sau poate că nu voiam să o fac. Mi-a fost greu, Audra, să... să îl las în urmă, să nu-i pot vizita mormântul ori de câte ori simțeam nevoia. În felul acesta, am putut să-l iau cu mine.

Of. Am stat pentru câteva momente cu ochii strâns închiși, simțind un nod în gât. Când i-am deschis, Dane mă urmărea cu ochii plini de tristețe.

– Dar știam, a spus el, dregându-și vocea, știam că vei avea mare grijă de el și mi-a fost puțin mai ușor.

„O, Doamne."

„Știam că vei avea mare grijă de el și mi-a fost puțin mai ușor."

Dacă aș fi avut grijă de el, ar fi fost încă în viață.

– E greu de crezut că acum am fi avut un copil de opt ani, nu-i așa? a întrebat Dane cu multă blândețe, aproape cu prudență.

Tremurând de durere, mi-am înfășurat brațele în jurul propriului trup. Deși căldura focului era chiar în fața mea, simțeam că frigul îmi năvălise în vene, afundându-se până în măduva oaselor. *Un copil de opt ani.* Da, normal că știam asta.

„I-a cedat inima. Îmi pare foarte rău."

„Nu are puls. Îmi pare foarte rău."

O, Doamne, schimbările rapide ale vieții te puteau lăsa fără suflu – *fără suflet.* Cum era posibil să mă fi străduit atât de tare să nu mă gândesc la ce *ar* fi putut fi și totuși să pot spune într-o clipită câți ani ar fi avut în acea zi? În ziua următoare. În toate zilele pe care le mai aveam de trăit.

Dane mă urmărea cu atenție, și nu știam cum să reacționez la expresia de pură compasiune de pe chipul lui. Cum se face că își exprimase *propria* durere și totuși manifestase compasiune

față de *mine?* De ce? Dar eu nu puteam. Nu puteam ieși de după zidul durerii...

„Tu faci regulile... lucrurile despre care puteam vorbi, subiectele tabu, când să te las în pace, cât de tare să bat la ușile în spatele cărora te încuiai. Regulile tale, niciodată negociabile. Nu era nevoie să-mi spui mură-n gură. Nu era nevoie să faci o listă. Acțiunile tale vorbeau mai grăitor decât cuvintele. *Nu te apropia. N-am nevoie de tine.*"

Avusesem însă nevoie de el, chiar avusesem, doar că fusesem mult prea îndurerată, mult prea furioasă. Mai mult decât atât, mă văzusem nevoită să-l eliberez. Totul era de domeniul trecutului... *nu-i așa?*

– Audra...

– Dacă e să mă spăl pe cap, cred că ar trebui să o fac înainte ca soarele să apună de tot și furtuna să crească în intensitate.

Zăpada se strecura prin micile deschizături din bolta frunzoasă, învârtindu-se în aer.

Dane a rămas tăcut preț de o clipă, părând să se gândească la ceva, dar apoi a zâmbit cu blândețe.

– Haide, lasă-mă să te ajut! Ar fi mult mai rapid.

Am încuviințat din cap. Mi se părea prea intim și oarecum riscant să îl las pe Dane să-mi spele părul. Totuși, îmi doream mult prea tare să am părul curat. Îmi doream mult prea tare să mă simt din nou, măcar într-o mică măsură, *om*.

– Bine.

Dane a luat apa de pe foc, iar eu mi-am adus șamponul și pieptănul.

– Pune-te în fața mea și dă-ți capul de tot pe spate, m-a îndrumat Dane.

Am îngenuncheat pe sacul de gunoi pe care îl folosisem și mai devreme, iar el a trecut în spatele meu. Mi-a așezat pe umeri o cămașă uscată, care să-mi protejeze geaca și ceafa, apoi a început să-mi toarne apă peste păr. Am gemut încetișor, simțind pe scalp o umezeală fierbinte, nemaipomenită.

– E bine așa? a întrebat el.

– Oh, da.

Dane m-a frecat pe păr cu șampon, reușind rapid să facă spumă, masându-mi pielea capului cu vârful degetelor. Era cât pe ce să gem din nou, mai tare, mai extaziată, dar m-am abținut și am închis ochii, savurând senzația. Îmi plăcuse dintotdeauna să-mi fie masat scalpul. Când eram căsătoriți, făceam baie împreună, iar Dane mă spăla pe păr exact așa. Mă întrebam dacă își aducea aminte, dacă acel moment îi trezise amintiri, așa cum mi se întâmplase mie. Fusese un soț iubitor, chiar și în tinerețe, făcându-i plăcere să mă răsfețe în timpul preludiului. Nu conștientizasem până atunci cât de mult îmi lipsise să fiu atinsă. Atingerea lui Dane mă topise întotdeauna. Dintotdeauna. Simțeam fluturași în stomac, iar mușchii îmi erau reaxați, în ciuda aerului înghețat. *Și* în ciuda faptului că fusesem atât de încordată cu doar câteva minute în urmă.

După ce m-a clătit, Dane a început să-mi frece părul cu puțin balsam și să-mi maseze din nou scalpul, la final clătindu-mă încă o dată. Mi-a luat cămașa de pe umeri și, în timp ce mi-am rotit gâtul, mi-a șters părul cu mâinile lui tandre, dar puternice. Amintindu-mi de durerea agonizantă pe care o resimțisem în tot corpul după ce avusese loc accidentul aviatic, am fost cuprinsă de un val de recunoștință. Am râs încetișor, oarecum surprinsă că aveam pentru ce să fiu recunoscătoare în acele condiții. Dar aveam. Vai, chiar aveam. Focul, mușchii relaxați, părul curat... și faptul că *nu* eram singură.

– Ce e? a întrebat Dane, trecându-mi pieptănul prin păr.

– Mă gândeam la lucrurile pentru care sunt recunoscătoare în acest moment. Eram chiar optimistă – ceea ce nu-mi stă în fire.

– Nu trebuia decât să rămânem blocați iarna pe munte ca să o scoți pe Pollyanna[1] la suprafață? a întrebat Dane, râzând.

Am râs și eu și, întorcându-mă cu fața spre el, am rămas surprinsă preț de o clipă să văd cu câtă blândețe mă privea, ținând în palmă și mângâindu-mi o șuviță de păr.

---

[1] *Pollyanna* este un roman celebru din 1913 al autoarei americane Eleanor H. Porter, având ca protagonistă o fetiță care găsește un motiv de bucurie în orice. (n.tr.)

– Se pare că da. Cine ar fi crezut?

Mi-am înclinat capul într-o parte, astfel încât părul meu să se poată bucura pe deplin de căldura focului, în speranța că avea să se usuce mai repede. Când m-am îndepărtat de foc, mi-am dat seama că era mult prea frig ca să nu-l usuc bine de tot.

– Păi, eu. Micile bucurii ne ajută să facem față unor astfel de situații.

– Da, probabil, am admis eu.

Am mâncat cantitatea infimă de mâncare în fața focului, timp în care părul meu s-a uscat complet. Soarele dispăruse de pe cer, lăsând muntele învăluit în întuneric. Totuși, focul dansa și licărea, topind zăpada care se cernea din cer și aruncând umbre pe pietrele din jurul nostru.

Am început să căscăm amândoi în același timp, așa că ne-am retras în adăpostul nostru, luând și o sticlă de apă cu noi, din care să putem bea pe timpul nopții. Ne-am băgat sub pături, tremurând pentru o clipă în aerul rece. Curând, am fost cuprinși de căldura focului, iar trupurile noastre fierbinți s-au unit sub pături, formând un cocon confortabil. Dane m-a tras spre el și m-a prins de mijloc, în ceea ce devenise poziția noastră de dormit.

– Putem merge pe rând să punem ramuri pe foc, ca să nu se stingă, am murmurat eu, cuibărindu-mă în el.

– Nu, mă ocup eu de asta. Tu culcă-te.

M-am răsucit în brațele lui.

– Nu, Dane...

– Șșșttt, lasă-mă să am grijă de tine în noaptea asta, Audra.

M-am gândit să ripostez, dar mi-am dat seama că era important pentru el să aibă grijă de mine – poate pentru că îl îngrijisem zile la rând până când se făcuse bine *sau pur și simplu pentru că așa era Dane* –, așa că am dat din cap aprobator, răsucindu-mă la loc.

– Mulțumesc, căpoaso! mi-a șoptit el la ureche, tachinarea lui făcându-mă să zâmbesc în întuneric.

În timp ce mă cufundam în lumea viselor, mă gândeam la ceea ce-mi spusese Dane, că oamenii ajung să aprecieze micile bucurii ale vieții atunci când se confruntă cu diverse provocări. Mă întrebam

dacă eu mai făcusem asta până atunci sau dacă măcar încercasem vreodată să o fac. Dacă acele lucruri erau de ajutor până la urmă sau doar făceau ca totul să fie mult mai dureros, fiind *tot* ce mai aveai.

Capitolul 24

Dane

Furtuna a ținut două zile, timp în care doar am hibernat în micul nostru adăpost, punând lemne pe foc, hrănindu-ne cu porții minuscule de mâncare, care se împuținau rapid, și ducându-ne să ne facem nevoile doar atunci când nu ne mai puteam abține. Am mai ieșit din când în când, mergând până la marginea stâncii, unde zăriserăm avionul. Cum temperatura era sub zero grade, am stat înfofoliți în pături în permanență, dar vântul tăios continua să năvălească asupra noastră. Ca să facem o a doua vatră pentru foc, trebuia mai întâi să se domolească furtuna. În tot acel răstimp, Audra ținuse în poală revista *People*, schițând distrasă în spațiile goale. În vreme ce stăteam unul în compania celuilalt și a gândurilor noastre hoinare, sub cerul mohorât al zilelor de iarnă, aș fi vrut să mă uit la ce desena, dar nu am făcut-o. Părea mai liniștită, și ceva îmi spunea că, dacă aș fi adus vorba, s-ar fi oprit. În plus, deși îmi zisese că nu mai desena, iată că acolo o făcea. Speram să-mi spună de ce renunțase. Când simțeam amândoi că înghețam de frig, cu dinții clănțănind în gură și nasul de un roșu aprins, ne întorceam la locșorul nostru de lângă foc. Ne ghemuiam apoi unul într-altul, încă tremurând din toate încheieturile, vrând să ne băgăm la loc la somn, în încercarea de a mai omorî timpul.

Eram recunoscător că apucaserăm amândoi să ne spălăm înainte de sosirea furtunii. Altfel, sălașul nostru deja exagerat de înghesuit ar fi devenit și mai insuportabil. Încă una dintre micile bucurii ale vieții, mi-am spus eu. Am stat apoi cu nasul lipit de părul curat și mirosind a fum al Audrei, reobișnuindu-mă cu prezența ei în întuneric. Am vorbit în șoaptă despre diverse lucruri fără legătură, povestind în amănunt cum ni se schimbase viața, doar că eu îmi doream mai mult de atât. Îmi doream să dezbatem subiectele care contau cu adevărat pentru noi. Să aducem în discuție vechile suferințe și să le analizăm în locul acela, sigur și intim, în care ne aflam doar noi doi. În care o puteam ține în brațe și puteam discuta cu ea în același timp, descoperind toate tainele sufletului ei. Numai că Audra schimba subiectul ori de câte ori încercam să îndrept discuția în acea direcție, ceea ce, în combinație cu ultimele două zile petrecute în condiții vitrege, mă epuiza.

Începusem să conștientizez o avalanșă de lucruri, care se repezeau asupra mea asemenea fulgilor de nea din jurul nostru. Avusesem impresia că sentimentele mele pentru Audra erau încâlcite și întortocheate – mult prea complicate pentru a le putea desluși. Mult prea complicate ca să mă mai străduiesc. Deși ne aflam în vârf de munte, în mijlocul unei furtuni agitate, stăteam strâns lipiți unul de celălalt și nimic nu-mi mai părea complicat lângă ea. Nimic. Nu existau decât claritate și... purul adevăr că o iubeam. Mereu o iubisem și cel mai probabil aveam să o iubesc pentru totdeauna. Dar tot nu știam ce naiba să fac în privința asta.

Furtuna a trecut în cea de-a treia zi. Când m-am trezit, eram singur. M-am strecurat afară și, dezmorțindu-mi gâtul, am privit în jur. Trăgând în piept aerul proaspăt, impregnat cu miros de pin, am observat că flăcările se unduiau ușor, iar vântul nu îmi mai biciuia fața.

Când am adăugat ultima ramură dintre cele adunate cu o seară în urmă, focul a trosnit, scuipând scântei. Avea să mai rămână aprins încă vreo oră, două, dar tot trebuia să mai strângem niște lemne dacă nu voiam să ni se facă frig. Eu sigur nu voiam. Sincer, dormisem surprinzător de bine cu o noapte în urmă, cu fierbințeala deja familiară a focului infiltrat în adăpostul nostru, cu vântul

scăzând în intensitate și căldura moale degajată de Audra, care își încolăcise trupul în jurul meu.

Mi-a trecut prin cap că avea să-mi fie tare greu să mai dorm vreodată fără ea, și m-am speriat. Recunoscusem că o iubeam, chiar dacă numai în sinea mea. Doamne, dar îmi mai frânsese inima o dată. Mă distrusese. Plus că, din mai multe puncte de vedere, încă stătea încuiată în spatele zidurilor care cândva mă ținuseră departe de ea, nedorind să pășească în afara lor. Mai ales când venea vorba despre Theo.

M-am ridicat și am chemat-o încetișor pe Audra. Eram convins că părăsise adăpostul cu câteva minute înaintea mea pentru a-și face nevoile.

Aerul acelei dimineți era cumplit de rece – probabil că temperatura se apropia de punctul de îngheț. Am început să tremur, frecându-mi mâinile una de cealaltă. Iarăși am strigat-o pe Audra, apoi m-am apropiat de spațiul dintre copaci pentru a o striga din nou, în caz că mersese mai departe decât în mod normal. *Normal.* Dumnezeule! Ce nebunie... Cum se făcea că o asemenea situație devenea normală?

Croindu-mi drum printre copaci, am observat-o pe Audra stând așezată pe marginea stâncii, privind crestele și vârfurile de dedesubt. M-am îndreptat într-acolo și am urcat până când am ajuns lângă ea.

– Hei, i-am spus eu.

– Hei, mi-a răspuns ea încet, ținându-și buzele ușor, cu ochii ațintiți asupra peisajului.

M-am întors și, urmărindu-i privirea, m-am lăsat inundat de frumusețea paradisului alb din fața noastră. Nori albi, pufoși, pluteau pe cerul de un albastru pal, cețos. În jos, pământul era acoperit de o pătură de nea de un alb imaculat, luminos. Totul în jur scânteia și strălucea, razele lenețe ale soarelui reflectându-se într-o aureolă sclipitoare. Copleșit, am privit pentru o clipă priveliștea răpitoare, înțelegând de ce Audra nu voia să-și ia ochii de la ea nici măcar pentru o secundă.

– Crezi în rai? a murmurat ea, cu vocea blândă, visătoare.

M-am întors spre ea, analizându-i chipul: năsucul ei cârn, înroşit de frig; bărbia ascuţită, ca a unui spiriduş; genele negre, arcuite, care îi făceau ochii migdalaţi să pară mai mari şi mai blânzi.

– Da.

S-a întors spre mine în acel moment, înclinând capul într-o parte.

– Da?

Mi-am băgat mâinile în buzunarele de la geacă, expirând, şi aburul respiraţiei mele s-a înălţat rapid spre cer.

– Pari surprinsă.

– Nu am vorbit niciodată despre asta, a spus ea ridicând din sprâncene.

– Nu am vorbit despre o mulţime de lucruri, Audra, am spus eu încet.

Pentru o clipă, a rămas încremenită, precum un cristal de gheaţă înconjurat de altele asemenea. Umerii i s-au relaxat apoi, şi mi-a aruncat un zâmbet, deşi nu pe măsura ochilor ei expresivi.

– Nu, probabil că nu.

Văzând-o îndreptându-se înapoi spre sălaşul nostru, am început să adun atâta frustrare în mine, încât aproape că m-am împiedicat.

Destul!

– La naiba, Audra, nu mă mai evita.

S-a oprit în loc stupefiată şi s-a uitat la mine, cu o vagă urmă de furie pe chip.

– Să nu te mai evit? Nici vorbă despre aşa ceva. Voiam doar să admir puţin priveliştea. Nu tu îmi vorbeai în urmă cu două zile despre micile bucurii ale vieţii?

Am ignorat tentativa ei de a se abate de la subiect, brusc nemaifiind dispus să îi permit să se învârtă în jurul cozii. Nici măcar o blestemată de secundă în plus.

– *Tu* crezi în rai, Audra?

A râs, scoţând un icnet scurt, slab, plin de durere, pe care vântul i l-a smuls din gât numaidecât.

– Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta niciodată. Voi reveni cu un răspuns când îmi voi da seama.

– Cred că ar trebui să vorbim acum.

Deşi am încercat să-i vorbesc cu blândeţe, ea tot.s-a îndepărtat, iar frustrarea – revolta – clocotea în mine. Am întins mâna spre braţul ei şi am oprit-o.

– O, Dane, nu acum. Nu *aici*. Viaţa noastră e în pericol. Nu ţi se pare că avem deja prea multe de îndurat? Chiar crezi că e locul sau momentul potrivit?

– Poate chiar suntem la locul potrivit, în momentul potrivit. M-am oprit, şi ne-am uitat unul la celălalt pe acea întindere muntoasă, albă şi aridă. A fost şi fiul *meu*, Audra. Ar trebui să pot vorbi despre el. Mai ales cu tine. Dintre toţi oamenii de pe pământ, ar trebui să pot rosti numele lui, fără ca tu să-mi întorci spatele.

Trăgând puţin aer în piept, ea a făcut un pas în spate. După ce i-am eliberat braţul, a mai făcut un pas în spate, mărind şi mai mult distanţa dintre noi şi adâncind tot mai tare prăpastia care ne despărţea.

– Ne va ajuta, Audra, am spus eu cu blândeţe. Ne putem alina unul altuia unele dureri.

– E prea târziu.

– Ba nu e, la naiba! Nu e prea târziu decât dacă vrem noi să fie. Nu m-am apropiat de nimeni aşa cum m-am apropiat de tine. Vreau să am parte din nou de aşa ceva. Vreau...

– Aiurea! Nu te-ai apropiat de nimeni aşa cum te-ai apropiat de mine? Dar de *Winnie?* Cum rămâne cu logodnica ta? Vrei să spui că nu ai fost apropiat de femeia cu care urma să te căsătoreşti?

– Nu a fost logodnica mea. Nu am cerut-o în căsătorie niciodată. Vrei să ştii de ce?

A clătinat rapid din cap, întorcându-mi spatele.

– Nu! Nu-mi pasă. Mi-e foame... mi-e frig şi... nu am chef să vorbesc despre asta. Nu aici. Nu acum.

S-a întors spre culcuşul nostru, şi am urmat-o îndeaproape. Picioarele ei mai scurte înaintau în stratul gros de zăpadă într-un timp de două ori mai îndelungat, aşa că am putut ţine cu uşurinţă pasul cu ea.

– Mă dusesem în Laurelton cu intenția de a-i cere bunicii inelul, doar că aveam îndoieli, aveam niște rezerve și, în adâncul sufletului, știam că nu-mi doream asta cu adevărat. Luasem în considerație posibilitatea de a mă căsători cu Winnie doar pentru că aveam senzația că ea se aștepta să o fac.

A încercat să grăbească pasul, în vreme ce pe chipul împietrit i se citea panica, dar nu mi-a păsat. Trebuia să audă ce urma să-i spun.

– Nu mă puteam gândi decât la tine. Fir-ar să fie, Audra! Intenționam să-i cer unei femei să-și petreacă restul vieții alături de mine, dar nu mă puteam gândi decât la cea care mă lăsase să plec.

Audra s-a împiedicat atunci, dar am întins mâna după ea și, apucând-o de antebraț, am ajutat-o să-și mențină echilibrul.

– Așa că m-am dus să te văd.

Și-a întors capul șovăielnic, făcând ochii mari.

– Poftim? Când?

M-am oprit în fața ei.

– Voiam să te văd în carne și oase – doar să te văd. Nu voiam să știi că eram acolo. Pur și simplu... Am privit în depărtare, strângând din buze. Nu știu, pur și simplu simțeam nevoia să te *văd*. Să te văd cu ochii mei după atâția ani, am zis eu, întâlnindu-i din nou privirea tulburată. Ieșiseși din clădire cu un tip tânăr și blond și râdeai. Am văzut că te-a condus până la mașină, te-ai suit în ea și ai plecat.

– Acela... Acela era Jay. Angajatul meu.

– Nu știam cine era. Nu știam dacă era colegul sau iubitul tău, dar nici nu prea conta. Sincronizare proastă...

Am scuturat din cap.

– În fine, ceea ce știam sigur în acel moment era că nu aveam să o cer pe Winnie în căsătorie, că nu aveam să fac asta vreodată, așa că m-am despărțit de ea chiar în acea noapte. Făcuse ochii mari, uitându-se fix la mine, dar nu se îndepărta, așa că m-am grăbit spre ea. Am știut atunci că nu aveam să o iubesc vreodată pe Winnie nici măcar pe jumătate din cât te iubeam pe tine. Și merita mai mult de atât.

– Dane, a șoptit ea cu voce tremurândă.

– M-am dus apoi acasă la bunica și i-am spus că mă răzgândisem. M-a privit preț de câteva clipă și mi-a spus: „Doar de atât a fost nevoie. De o singură privire". Își dăduse cumva seama că fusesem să te văd. Nu știu cum, dar știa și avea dreptate. Te privisem o singură dată, chiar dacă de peste stradă, când soarele deja apunea, dar îmi dădusem seama.

– Dane, nu ne putem aștepta să mai simțim... intensitatea primei iubiri. Nu ar fi corect nici față de alții, nici față de noi. Nu e drept să compari ce a fost cândva între noi, a spus ea, fluturând mâna în aer, cu orice s-ar fi întâmplat între... voi doi.

– Nu... Eu însumi mi-am impus să cred asta pentru o lungă perioadă de timp, dar nu-i așa, Audra. Nu te-am iubit atât de pătimaș doar pentru că ai fost prima mea iubire. Nu e ăsta motivul. Acum știu că nu ai fost doar prima mea iubire. Ai fost *unica* mea iubire.

A clătinat din cap, ducându-și mâinile la tâmple, ca și când ar fi durut-o.

– De ce... de ce îmi spui toate astea?

– Pentru că trebuie să știi. Trebuie să înțelegi că nu vreau să-ți fac rău, Audra. Nu vreau să te fac să suferi. Vreau doar să pot vorbi cu tine despre ce a fost între noi, pentru că eu nu am dat uitării acele sentimente.

– Este situația de așa natură, Dane. Pur și simplu, dormim împreună în fiecare noapte, de aici și emoțiile puternice. Adică, nu e ca și cum după ce ne întoarcem...

Am scrâșnit din dinți de frustrare.

– Nu știi tu ce simt eu. Pur și simplu, mi s-a părut mult prea complicat să... Drace, nu știam ce să fac. Dar situația în care ne aflăm m-a făcut să înțeleg că merită să luptăm. Putem face lucrurile să meargă între noi. Măcar de-ai vrea să stăm de vorbă, Audra... Știu că ai nevoie de asta.

S-a întors din nou și a început să meargă.

– Doamne, Dane. Spui că îți pasă de mine, dar mă tot pistonezi.

M-am dus spre ea, încercând să o prind din urmă.

– Pentru că trebuia să fi făcut asta atunci și nu am făcut-o.

A râs slab, scoțând un sunet neclar.

– Trebuia să mă pistonezi? Nu de asta aveam nevoie. Aveam nevoie doar să... să-mi fii alături.

S-a răsucit spre mine, și m-am oprit brusc, pentru a nu mă izbi de ea.

– M-ai abandonat! În... în toate acele zile, de-abia dacă mă mișcam, dar tu pur și simplu ți-ai văzut de viață – de treburile obișnuite. Am *observat*, a scuipat ea. Ți-am *observat* expresia ușurată de pe chip și nu cred că-ți pot ierta asta. Spui că încă ai sentimente pentru mine, dar și înainte le aveai, și tot te-ai simțit ușurat că el... el... Te-ai simțit ușurat. Și, ori de câte ori mă uitam la tine, vedeam acea expresie. Nu mă puteam uita la tine fără să-mi aduc aminte și... nu mai suportam.

Dinții îi clănțăneau, și tremura din toate încheieturile, gâfâind aproape după fiecare cuvânt. Auzind-o vorbind despre asta după atâta vreme, mi s-a urcat inima în gât și a rămas acolo, împietrită și răscolită de durere. Dar mi-o făcusem cu mâna mea, nu-i așa? O forțasem și, oricât aș fi vrut să plec de acolo, să-i analizez destăinuirile, nu aveam timp de așa ceva. Eram blocați în vârf de munte, înfometați, iar eu nu aveam nimic de pierdut.

Ținându-mi ochii strâns închiși pentru o clipă, am tras adânc aer în piept și mi-am lăsat mintea să se întoarcă în timp, la prima furtună – *cea căreia nu-i supraviețuiserăm.*

– N-am știut ce să fac, Audra, am recunoscut eu. Mă străduiam să rămân întreg la minte, să fiu activ în locul tău. Am încercat să iau taurul de coarne ca să nu trebuiască să te ocupi tu de nimic – ca să poți jeli în pace. Și te-am lăsat să faci asta.

M-a izbit regretul cu atâta putere, încât aproape că m-am lăsat copleșit de povara emoțiilor.

Da, o abandonasem.

Alesesem calea cea mai ușoară și o lăsasem singură.

Iar apoi, mă părăsise ea.

– Nu m-am simțit ușurat că a murit Theo. M-am simțit ușurat că *tu* erai în viață. Scumpa mea, când te-am văzut ținându-l în brațe, mi s-a rupt sufletul. Mă tot gândeam la orele îndelungate în care te luptaseși din răsputeri să-l aduci pe lume... Și, ca să pot rezista,

îmi tot repetam în gând: „Bine că nu mi-am pierdut și soția". Doar că te-am pierdut, nu-i așa?

Privind în ochii ei răvășiți, înlăcrimați, îmi aminteam cum arăta chipul ei în acea dimineață înfiorătoare. Era palidă, necăjită, *distrusă*, dar eu mă ținusem tare dintr-un singur motiv: eram ușurat că nu îi pierdusem pe amândoi. Că iubita mea era încă acolo și... lupta. „Fir-ar să fie. Cum de nu mi-am dat seama?" Ceea ce văzuse pe chipul meu... nu înțelesese. Iar apoi, nu mă mai implicasem emoțional și o lăsasem să lupte de una singură. Nu era de mirare că își pierduse încrederea în mine.

Tremurând, Audra a inspirat profund și s-a uitat din nou la mine, cu o durere cruntă în ochii-i împietriți. A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar apoi a închis-o la loc, clătinând din cap, ca și cum ar fi respins gândul inițial. S-a întors apoi din nou, parcurgând ultimii câțiva metri până la poieniță, mergând încet de data asta. Scoțând un sunet profund, de frustrare, mi-am luat părul în mâini și am privit fix spre cer pentru o clipă. Am urmat-o în cele din urmă, călcându-i pe urme.

Stătea pe o piatră, lângă foc – foc care se stinsese, nelăsând în urmă decât cenușa mocnind.

– Ah, la naiba! am strigat eu, dând cu piciorul în zăpadă.

Am luat apoi un pumn de zăpadă și l-am aruncat în foc. Stropii au ricoșat din lemnul rece și au împroșcat-o pe Audra, care a tresărit, trăgând surprinsă aer în piept.

Mi-a stat inima în piept.

– O, Doamne, Audra, îmi pare rău, eu...

„La naiba, la naiba, la naiba!"

Ea însă nici măcar nu s-a uitat la mine, iar cuvintele mi-au murit pe buze. *Iarăși plecase. Înapoi în spatele zidului ei.*

La naiba cu asta.

Nu aveam să îndreptăm niciodată lucrurile... între noi. Îi spusesem că încă aveam sentimente pentru ea, îmi dezgolisem sufletul în fața ei, și, cu toate acestea, stătea pur și simplu acolo, cu bărbia ei ascuțită și cu umerii rigizi, neputându-mă privi în ochi. Poate că nu aveam să ajung vreodată la ea cu adevărat. Poate că, și dacă

se ivise vreodată ocazia, o pierdusem cu mult timp în urmă. Era oare atât de multă ranchiună între noi, trecuse oare chiar atât de mult timp, sufeream chiar atât de tare? Îmi trecuse furia, și m-am simțit deodată înfrânt. Înfrânt și al naibii de trist.

– Merg să adun niște lemne. Trebuie să facem focul din nou.

M-am întors cu spatele, nemaiașteptând răspunsul ei, în caz că și intenționa să-mi răspundă. M-am avântat mai departe decât de obicei, trecând pe lângă copacii pe care îi dezgoliserăm deja de ramurile joase, și am pătruns și mai adânc în pădure. În drumul meu, mi-am amintit că ne aflam la marginea prăpastiei. Dar m-am gândit că, dacă rămâneam în zona unde creșteau copacii, cel mai probabil eram în siguranță.

M-am împiedicat, fiind luat prin surprindere de scheunatul unui ghem de blană maronie care, pe cât de repede îl văzusem, pe atât de repede și dispăruse printre copacii stufoși. *Un lup?* Speram să se fi speriat la vederea unui om în acea pădure izolată, dar am decis, chiar și așa, să mă întorc. Aveam brațele pline cu lemne, așa că mi-am spus că aveau să ajungă pentru moment.

Când am pășit în poieniță, Audra stătea așezată pe aceeași piatră ca mai devreme. Tremura de frig și părea complet devastată. Pentru o clipă, am stat și m-am uitat la ea, neștiind ce să fac. Și-a înălțat capul, și privirile ni s-au întâlnit. Cu fața schimonosită, și-a ridicat încetișor mâna, cu degetele în formă de *V*.

Deși am fost nedumerit preț de câteva secunde, mi-am amintit ce însemna semnul acela pentru mine - era codul inventat cu frații mei în caz că dădeam de bucluc în timp ce înotam de-a lungul iazului. Făceam semnul acela dacă ne aflam la ananghie.

„Însemna că aveam nevoie de ajutor, dar nu puteam exprima asta în cuvinte."

Of, Audra.

Doamne.

Am lăsat crengile și m-am repezit la ea, căzând în genunchi în fața ei și luând-o în brațe. Ea a scos încet un strigăt și și-a lipit chipul de pieptul meu.

– Audra, iubito, sunt aici. Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău, scumpa mea. Nu știam ce să fac, cum să...

Clătinând din cap, m-a oprit din vorbit și s-a întors cu fața spre mine. Pe chip i se citea agonia, iar eu mă simțeam de parcă încasasem un pumn în stomac.

– Chiar vreau să vorbesc despre asta, Dane. Doar că... pur și simplu nu știu cum. M-am simțit atât de singură, am ținut în mine atâta durere. Și nu știu cum să scap de ea.

Suspina ușor, făcând pauze între cuvinte, așa că am tras-o mai aproape și pur și simplu am ținut-o în brațe preț de câteva momente. O ușurare profundă îmi pulsa în vene și mă făcea să mă simt vulnerabil.

– E în regulă. Sunt aici. Nu te voi mai lăsa singură.

„Niciodată. Nu te voi mai lăsa niciodată singură."

M-a prins strâns de geacă și a izbucnit în plâns. Pe chip îi curgeau șiroaie fierbinți de lacrimi, reprimate pentru prea multă vreme. Plângea cu suspine, așa că am strâns-o și mai tare în brațe. A scos atunci un sunet tânguitor, de profundă devastare, strigătul îndepărtat al unei dureri de neconceput, pe care numai mamele care și-au luat rămas-bun de la copiii lor îl pot cunoaște, izvorât din adâncul sufletul ei, din muntele care se așternea la picioarele noastre, din lucrurile de neschimbat, imuabile, cărora nu li te poți împotrivi, oricât ai încerca. Mă durea sufletul. În mod ciudat, am simțit o mare onoare. Femeia din brațele mele, pe care o iubeam cu toată ființa mea, îmi încredințase *în sfârșit* cea mai adâncă suferință a ei. Dumnezeu îmi era martor, aveam să fiu demn de încrederea ei.

Am mângâiat-o pe spate, pe păr, ținând-o strâns în brațe. Suspinele ei s-au transformat în scâncete, care au fost în cele din urmă reduse la tăcere, devenind mici guri de aer. Simțeam bătăile regulate ale inimii ei la pieptul meu.

– Nu am avut grijă de el, a șoptit ea.

Confuz, i-am ridicat bărbia. Părea epuizată, încă tristă, dar nu i se mai citea devastarea pe chip.

– Poftim?

A închis ochii pentru o clipă.

– Spuneai că, atunci când te-ai mutat în San Francisco, ai simțit alinare la gândul că aveam să mă îngrijesc eu de el. De Theo. O lacrimă i s-a revărsat din ochi, rostogolindu-i-se pe obraz. Dar nu am avut grijă. Nici măcar nu m-am dus la mormântul lui. Atâția ani de zile. Nu... nu am putut. Toate lucrușoarele lui... se află într-o cutie în pod. Și mă urăsc pentru asta.

– Șșșttt, i-am spus eu, ștergându-i lacrima de pe obraz cu degetul mare. Nu trebuie să mergi la mormântul lui. Eu vorbesc uneori cu el când conduc.

– Eu am vorbit cu el când s-a prăbușit avionul. Atunci, am vorbit cu el pentru prima dată după pierderea lui.

– Sigur te-a auzit.

Și-a tras nasul, apoi a zâmbit slab.

– Atunci, poate că ar trebui să-l rugăm să ne ajute să coborâm cu bine de pe munte.

– Sau poate că ăsta e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. O a doua șansă pentru noi doi.

– Nu știu dacă să fiu chiar atât de optimistă, a chicotit ea.

– Atunci, am să fiu eu optimist și pentru tine, i-am spus eu, dându-i la o parte părul de pe față, sărutându-i fruntea și ștergându-i lacrimile rămase pe obraji. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ți-am întors spatele și că ți-am ignorat suferința. Mi-am spus că nu aveai nevoie de mine, că te-ai închis în tine, mi-am găsit scuze ca să nu-mi mai dau silința, am zis eu, trăgând prelung și adânc aer în piept. Adevărul e că sufeream al naibii de tare și nu mă credeam capabil să îndur și durerea ta. Așa că m-am concentrat pe ce îmi venea ușor – studiile, serviciul, casa –, iar pe tine te-am lăsat să suferi singură, când, de fapt, ar fi trebuit să jelim împreună.

Preț de câteva momente, nu a scos nici o vorbă, trăgându-și nasul în tăcere, probabil asimilând cuvintele mele.

– Ne-am pierdut unul de altul, a murmurat ea după o clipă. Și-a lăsat apoi capul pe spate, iar atunci am văzut ceva în privirea ei, o limpezime sau poate un soi de eliberare. Ai avut dreptate când ai spus că m-am închis în mine, Dane. E adevărat că am închis niște uși în urma mea, dar speram cu disperare să încerci să le deschizi,

chiar să le dărâmi dacă era nevoie. Asta pentru că, până în acel moment, tu fuseseşi cel mai mare susţinător al meu. Ai fost omul meu de bază, singurul meu refugiu, asta până când... până când nu ai mai fost. Şi am devenit ranchiunoasă. Dar nu am procedat bine. Nu am ştiut cum să îţi cer sprijinul, aşa că am suferit de unii singuri, distanţându-ne tot mai mult unul de celălalt, până când nu a mai existat cale de împăcare. Aşa a fost, nu-i aşa?

– Cred că da, scumpa mea, aşa a fost.

Şi-a muşcat buza, cu ochii blânzi şi gânditori. Deşi avea chipul înlăcrimat şi nasul roşu, era al naibii de drăguţă.

– Când lucrurile s-au mai limpezit puţin, eram deja mult prea... distanţi. Şi ştiam că renunţaseşi la atât de multe ca să te căsătoreşti cu mine.

„Poftim?"

A inspirat adânc, ferindu-şi pentru scurt timp privirea.

– Te-am auzit într-o seară discutând cu Dalila în biroul tău despre faptul că Luella te dezmoştenise. M-am simţit aşa vinovată. Ai zis că, atunci când ţi-am spus că am rămas însărcinată, ai simţit cum viitorul tău se duce pe apa sâmbetei.

– Audra...

– Lasă-mă să termin, Dane. Te rog.

Am încuviinţat din cap, dar mă simţeam trist şi ruşinat. Purtase o greutate atât de mare – povara unei dureri şi a unei vinovăţii false deopotrivă – pe umerii ei firavi. Şi în sfârşit vorbea despre asta.

– Nu am apucat să-ţi spun pentru că, la câteva zile după, am aflat despre afecţiunea cardiacă de care suferea Theo.

S-a blocat.

– După pierderea lui, m-am convins singură că, din moment ce copilul nostru nu mai era, tu nu mai aveai nici un motiv să rămâi căsătorit cu mine.

– O, Doamne, Audra! Intenţionam să-ţi spun după ce se năştea Theo. Pe urmă... ei bine, după ce am aflat despre problema lui de sănătate, nu mi s-a mai părut important. Dar tu ai crezut că îmi păsa mai mult de averea familiei decât de tine?

– Nu. A clătinat încet din cap. Nu am crezut asta. Doar că, după pierderea lui Theo, mi s-a părut un sacrificiu inutil. Sau poate așa am vrut să cred. Poate că eram atât de furioasă și de îndurerată, încât, văzându-te zi de zi, mă simțeam blocată, așa că, în loc să te atrag spre mine, te-am îndepărtat și mai tare.

– Am și eu partea mea de vină, am oftat eu. Aproape că mi-a fost mai ușor, aproape că m-am simțit mai puțin îndurerat – m-am strâmbat, căci acela era purul adevăr – când n-am mai stat în preajma ta. Însăși prezența ta îmi aducea aminte de pierderea noastră dureroasă, iar eu, Doamne... Trăgând cu putere aer în piept, am simțit că merita să știe adevărul. Dacă mai aveam vreo șansă să ne rezolvăm problemele, trebuia să fim complet sinceri unul cu celălalt, să ne dezvăluim reciproc cele mai întunecate secrete. Când mi-ai spus că vrei să divorțăm, m-am simțit rănit, cuprins de furie, dar aproape că mi s-a părut că...

– Ar ușura lucrurile.

– Mda, am încuviințat eu. Prin urmare, nu m-am luptat cu tine așa cum ar fi trebuit. Dar n-aș fi plecat, Audra. Îți jur. Îți promisesem iubirea mea eternă și vorbisem serios, din toată inima. Îmi pare al naibii de rău că nu te-am iubit destul când aveai mai mare nevoie.

– Nu știu dacă nu m-ai iubit destul. Poate pur și simplu nu am știut *cum* să depășim împreună acea întâmplare tragică din viața noastră. Eram copii. A făcut apoi o scurtă pauză. Noi chiar n-am făcut față stresului, nu-i așa?

– De data asta lucrurile stau altfel, am zis eu, dând la o parte o șuviță de păr de pe chipul ei.

– Da, a spus ea cu un zâmbet sincer, se pare că ne descurcăm ceva mai bine de data asta. Deocamdată.

Când am văzut-o tremurând ușor, mi-am dat seama că și eu înghețam de frig, așa că i-am dat drumul din brațe, cu picioarele înțepenite.

– Ce ai zice dacă am face iar minuni cu focul? Și trebuie să mă schimb de pantaloni. Ăștia sunt uzi leoarcă.

A tresărit, privind în jos spre locul unde stătusem în tot acel timp, cu ea ghemuită în poala mea.

– Doamne, nici nu mi-a trecut prin cap că stăteai pe zăpadă. Îmi pare rău.

– Mie nu-mi pare rău. Chiar deloc.

Eram fericit, încrezător și simțeam că mi se ridicase de pe suflet o povară de care nici măcar nu fusesem conștient. În același timp, mă simțeam epuizat... emoțional. Trebuiseră lămurite niște lucruri, și, în ciuda oboselii cumplite și a hranei insuficiente, ne descurcaserăm destul de bine. Mai ales Audra, care mai și plânsese o grămadă. *Cu toate acestea, înțelesesem că lacrimile acelea fuseseră o nimica toată pe lângă suferința pe care o purtase în suflet atâta vreme.* Trebuia să ne odihnim.

Am șters cu antebrațul stratul de zăpadă de pe geanta mea de voiaj și am scos din ea o pereche de blugi.

– Îmi pare rău, dar va trebui să stau pentru puțin timp fără pantaloni, nu prea am de ales.

Adăpostul nostru nu era suficient de înalt încât să fi putut sta în picioare înăuntru. Audra mi-a aruncat însă un zâmbet, cu obrajii ușor îmbujorați. Nu părea prea deranjată.

– Poftim, mi-a spus Audra, venind spre mine cu un sac de gunoi.

– Mersi. Presupun că îmi va trebui, nu?

– Da, dacă nu cumva vrei să-ți uzi șosetele.

– Clar nu. Mulțumesc!

M-am descălțat, mi-am dat jos pantalonii îmbibați de apă și, ținându-i pe braț ca să nu se ude și celelalte haine din geantă, am început să-mi trag blugii pe mine.

Audra m-a privit peste umăr, iar ochii i-au fugit în jos, spre coapsa mea. S-a întors apoi, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Lasă-mă să văd! A făcut cei câțiva pași până la locul unde stăteam eu, în chiloți, cu blugii ridicați până la genunchi. S-a aplecat și, când a văzut cusăturile, fruntea i s-a încrețit. Ești roșu pe margini, și mai sunt și niște dâre roșii, a spus ea, trecându-și degetul peste una dintre ele.

– Mda, am văzut, dar cred că face parte din procesul de vindecare. Poate că sunt puțin iritat, dar nu mă mai doare așa tare.

– Hmm, păi, ăsta-i un lucru bun. Totuşi, cusătura de jos s-a desfăcut, a spus ea, apropiindu-se încă puţin.

– Ştiu. E aşa de când m-am căţărat până la avion.

– De atunci? S-a ridicat, punându-şi mâinile în şolduri. Dane, trebuia să-mi spui. Aş fi refăcut cusătura.

Mi-am tras blugii până sus şi m-am încălţat.

– Uite, doctore Frankenstein, apreciez, dar sunt bine, serios.

– Bine, a răsuflat ea zgomotos, întorcându-şi privirea. Atunci, fă focul, pentru că mor de frig.

Am auzit-o pe Audra suspinând în somn. Mă trezisem ca să mai bag nişte lemne pe foc, dar între timp mi-au atras atenţia dârele pe care le zăream pe cer printre copaci, scurte fâşii lucitoare iluminând pădurea întunecată.

Când i-am auzit scâncetele venind dinspre adăpost, m-am strecurat înăuntru şi i-am rostit numele în şoaptă, i-am atins obrajii umezi şi inima mi s-a strâns, îndurerată. Audra a tresărit, suspinând din nou. Mi-am pus braţele în jurul ei, am ridicat-o şi, strecurându-mă înapoi afară, m-am îndreptat de spate.

Audra a deschis ochii, cu privirea înceţoşată, şi a clipit spre mine, dezorientată şi înlăcrimată. Înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului meu, m-a tras mai aproape de ea.

– Dane?

– Şşşttt, sunt aici, i-am spus eu, aranjându-mi braţele mai bine în jurul ei, astfel încât să o pot ţine bine. Eu am încălţările învelite în saci de plastic, tu nu. Lasă-mă să te port pe braţe. Vreau să-ţi arăt ceva.

Şi-a tras nasul din nou, fără să mai pună alte întrebări, şi, când şi-a rezemat capul de umărul meu, i-am simţit respiraţia caldă pe gât.

Am păşit în poieniţă chiar la ţanc. O stea căzătoare brăzda cerul, lăsând în urmă o dâră luminoasă, aurie şi înflăcărată.

– Uau! a murmurat Audra, ridicându-şi privirea spre cer la vederea unei alte stele.

Și-a lipit fața de gâtul meu, și răsuflarea ei întretăiată s-a transformat într-un suspin.

– Îl vreau înapoi, a strigat ea, umezeala durerii ei alunecându-mi pe piele.

– Știu, am șoptit eu. Și eu îl vreau înapoi, draga mea. Și eu vreau asta.

– N-am apucat să-l țin destul în brațe, a spus ea tremurând, sfâșiată de un alt suspin.

Am tras-o și mai aproape de mine și, frecându-mi nasul de capul ei, i-am sărutat tâmpla.

– Niciodată nu e destul, iubito.

În timp ce îmi plângea în brațe, eliberându-se de durere, o lumină orbitoare a săgetat văzduhul negru, demonstrând că pe pământ nu există întuneric deplin.

Capitolul 25

Audra

De-abia se crăpase de ziuă. Razele soarelui de dimineaţă se infiltrau în adăpostul nostru, iar eu priveam printre gene jocul fasciculelor de lumină şi al umbrelor de pe peretele stâncos din faţa mea, dansând un vals al durerii şi al bucuriei.

Mă obişnuisem întru câtva să mă trezesc acolo. Trecuse destul de mult timp de când trăiam pe munte, aşa că deja nu mai trebuia să mă orientez în spaţiu când venea dimineaţa. Focul trosnea şi sfârâia afară, iar păsările de iarnă se deşteptau în copaci, ciripind cântecul unei noi dimineţi. Aerul era încă rece în adăpostul nostru, cu toate că făcuserăm focul, dar trupul îmi era fierbinte. M-am cuibărit lângă Dane şi, lipindu-mă cu spatele de el, am început să-mi amintesc de ziua şi de noaptea precedente. Stelele căzătoare, faptul că nu înţelegeam pe deplin cum de crescuse inima în mine de bucurie la vederea acelor sclipiri puternice de lumină căzătoare. Felul în care Dane mă ţinuse în braţe în timp ce plângeam. *Felul în care mă dusese în braţe.*

Mă gândeam la tot ce ne spuseserăm unul altuia: destăinuirile, mărturisirile, tot adevărul. Şi, brusc, am început să privesc relaţia cu Dane – mariajul şi declinul nostru – cu alţi ochi. Amândoi făcuserăm greşeli, ne sustrăseserăm unul din viaţa celuilalt, fiecare în felul lui, dar fuseserăm mult prea tineri ca să ne fi luptat

împotriva unui lucru pentru care nu exista un manual de instrucțiuni. În ciuda tuturor lucrurilor, iubirea nu lipsise, doar că pur și simplu nu știuserăm cum să ajungem la ea. Nu știuserăm cum să o oferim.

Îl iubeam. Nu încetasem niciodată să o fac. De altfel, acela fusese unul dintre motivele pentru care nu fusesem prea dornică să mă întorc în timp. În adâncul sufletului, știam că dacă aș fi făcut asta ar fi însemnat să recunosc că inima mea aparținea în continuare bărbatului față de care îmi luasem cândva un angajament, lucru pe care simțisem să-l fac cu toată ființa mea. Omul la care renunțasem de bunăvoie, dar pe care încă îl păstram în străfundul inimii.

Am zâmbit când Dane a oftat în somn, băgându-mă și mai mult în el. Era atât de fierbinte, atât de viguros și totuși atât de confortabil când mă cuibăream în brațele lui. Eram înfometată și mai slabă și cu oasele mai proeminente ca oricând, astfel că era inconfortabil să stau întinsă, și totuși, în acel moment, mă simțeam relaxată, ba chiar în siguranță. Dane a scos un alt geamăt slab, și mi-am dat seama că mă frecam de o parte *extrem* de tare a trupului lui. Am rămas înmărmurită pentru o clipă, dar apoi m-a trecut un val de căldură din cap până-n picioare.

Îl iubeam.

Îl doream. Asta era tot ce se putea găsi în locșorul acela în care ne adăposteam de frigul violent – iubirea, dorința carnală și, desigur, încrederea. Speram cu disperare să fim salvați, dar, până atunci, nu aș fi vrut să înfrunt furtuna cu nimeni altcineva.

Mă cuprinsese un sentiment de pace – un sentiment de neînțeles, ținând cont de situația în care ne aflam. Cu toate acestea, era o senzație nemaipomenită, de care voiam să mă bucur cât mai mult, nevrând să renunț la ea așa ușor. Mai târziu... aveam să putem rezolva mai târziu problemele cu care ne confruntam. Aveam însă nevoie de el, chiar atunci, chiar acolo. Simțeam nevoia să iubesc și să fiu iubită, să-mi reamintesc de ce nu mă puteam da bătută.

M-am răsucit în adăpostul intim al brațelor lui Dane, și el a deschis ochii și mi-a zâmbit somnoros. Mi-am pus mâna pe obrazul lui

bărbos, netezindu-i buzele cu degetul mare, dezmierdându-i apoi pomeții, mai bine definiți decât atunci când ne urcaserăm în avion. Nu i-am spus nimic, dar cel mai probabil a observat dorința din ochii mei, căci s-a mișcat, trăgând păturile până la gât.

Mi-am încolăcit un picior în jurul unuia din picioarele lui, unindu-ne la nivelul pelvisului. Dane a scos un geamăt de plăcere, slab, dar masculin, pe care l-am resimțit fix între picioare, ca un impuls electric. Am gemut și eu la rândul meu, lipindu-mi gura de a lui. Ne-am sărutat prelung și cu lentoare, într-un joc tandru al buzelor și al limbilor. Cu toate că era un sentiment aproape reconfortant, îi simțeam trupul încordat, mădularul lui fierbinte și întărit împingându-se în mine. A respirat epuizat, desprinzându-și gura de a mea pentru a-mi săruta și a-mi mușca gâtul. Mi-am dat capul pe spate, cu zâmbetul pe buze, bucurându-mă de manifestarea fizică a iubirii pe care bărbatul acesta mi-o purta.

– Mi-a fost dor de tine, am șoptit eu.

Vocea mi s-a frânt, emoția smulgându-mi cuvintele din piept într-un val de bucurie, de recunoștință, de atâtea sentimente care fuseseră captive în mine pentru o perioadă atât de îndelungată. Odată cu durerea, îmi ascunsesem și fericirea și speranța. Înțelegeam asta acum.

Dane a făcut o scurtă pauză, și eu mi-am coborât privirea, iar ochii ni s-au întâlnit, și am văzut că se uita la mine cu adorație, cu aceeași privire care îmi făcuse inima să se oprească atunci când o remarcasem în ochii mirelui din studioul lui Victor. Dane se uitase așa la mine în ziua nunții noastre și se uita și acum. Am scos un sunet ce cuprindea deopotrivă bucurie și durere, iar Dane m-a sărutat din nou.

– Și mie mi-a fost dor de tine, scumpo, a șoptit el.

Pentru o vreme, doar ne-am sărutat, ne-am pipăit și, cu toate că încă aveam hainele pe noi, ne-am desfătat într-o bucurie languroasă, simțind și dăruind plăcere deopotrivă, redescoperindu-ne trupurile reciproc. Mâna mea colinda, pe sub cămașă, pielea catifelată și fierbinte a lui Dane, simțind în palmă bătăile accelerate ale

inimii lui. El și-a împins apoi mădularul erect între picioarele mele, stârnindu-mi fiori de plăcere, chiar și prin blugi. *Ah.*

Cu ochii închiși, mă abandonam plăcerii fizice – singura care nu ne fusese răpită în acea pustietate neiertătoare. Dane s-a împins încet spre mine, și, sărutându-ne din nou, am început să gâfâi, dorindu-mi și mai mult. Îmi doream dureros de tare să-l simt în mine.

– Mai mult, am gemut eu.

El și-a vârât mâna pe sub puloverul meu, și palma lui caldă și ușor bătătorită mi-a alunecat pe abdomen, într-o mișcare lentă și chinuitoare. Mă simțeam nemaipomenit, dar, în momentul în care mi-a atins sânii și a tras în jos de una din cupele sutienului, trecându-și degetul mare peste sfârcul meu, am exclamat în extaz. Gemând în scobitura gâtului meu, a continuat să se joace cu sfârcurile mele, corpul zvârcolindu-mi-se lipit de al lui.

– Doamne, Audra, sunt prea excitat. Nu cred că mai pot aștepta.

– Nu mai aștepta, l-am implorat eu.

M-am repezit să îmi deschei blugii, apoi m-am foit într-o parte și-ntr-alta astfel încât să-mi pot coborî, de-a lungul coapselor, pantalonii și lenjeria intimă.

Când Dane și-a băgat mâna pe sub pături, am auzit sunetul scos de fermoarul blugilor lui. Imediat după, el s-a urcat peste mine, trăgându-și păturile peste spate. A întins o mână și și-a strecurat un deget prin pliurile mele, în timp ce ne priveam ochi în ochi în lumina slabă. Am inspirat profund în clipa în care, cu pleoapele întredeschise, Dane și-a cufundat degetul în mine. A tras apoi dovada alunecoasă a excitării mele și și-a plimbat încet degetul de-a lungul labiilor mele exterioare, ajungând la punctul a cărui atingere mă făcea să gem și să urlu de plăcere.

Dane s-a aplecat și, în vreme ce mă satisfăcea, mi-a vorbit șoptit la ureche.

– O să aduc astfel la orgasm, iubito, fiindcă eu n-am cum să rezist mai mult de un minut după ce intru în tine.

– Mmm, am gemut eu la atingerea mâinii lui magice, arcuindu-mi spatele.

Mă atingea cu blândețe, exercitând o presiune ideală, de parcă nu ar fi uitat cum să mă mângâie pentru ca trupul meu să atingă climaxul. M-a făcut să mă simt prețuită, divinizată, iubită.

– Dane, am spus eu cu răsuflarea întretăiată, înălțându-mă tot mai sus.

I-am strigat în cele din urmă numele încă o dată. În străfundurile minții mele îmbibate de plăcere, l-am auzit mormăind aprobator și, chiar când eram pe punctul de a exploda, am simțit capul rotund al mădularului lui pregătit să se afunde în mine. Gemând, m-a pătruns cu ușurință, cu o singură împunsătură rapidă.

– O, Doamne, a mormăit el, începând să se miște.

Chipul i s-a încordat tot mai tare, de parcă ar fi vrut ca momentul să dureze mai mult, dar abia dacă se mai putea abține. A închis ochii strâns pentru o clipă, penetrându-mă într-un ritm din ce în ce mai accelerat. Am închis ochii la rândul meu, bucurându-mă de plenitudinea invaziei lui.

– Uită-te la mine, a spus el printre mișcările tot mai sacadate.

Am făcut întocmai. Am deschis ochii și m-am uitat la expresia încordată de plăcere de pe chipul lui. I se citea limpede în privire: pentru el nu era doar sex, nu era doar bucuria unei acuplări, așa cum se întâmplase în San Francisco. Era o revendicare. Știam asta pentru că mai fusesem revendicată de Dane Townsend, și mi-a tresăltat și acum inima la fel ca prima dată.

– Spune-mi că ești a mea, a mormăit el.

– Sunt a ta, am răsuflat eu.

„Pentru totdeauna."

Imediat după ce m-a penetrat de câteva ori la rând, pe chip i s-a ivit aceeași expresie profund satisfăcută. Și-a dat apoi capul pe spate, cu expresia marcată de plăcerea orgasmului.

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și l-am tras spre mine, simțindu-l cum se cutremură încă o dată. Cu toate că s-a dat puțin la o parte astfel încât să nu se lase pe mine cu toată greutatea, trupul lui mă acoperea în mare parte, iar eu mă desfătam învăluită în fierbințeala greoaie a trupului său. Dane se încălzise și mai tare, și, preț de câteva clipe, m-am simțit cuprinsă de toropeală, captivă

între starea de somn şi cea de veghe, în vreme ce trupul şi mintea începeau să revină la realitate.

Dane nu s-a retras din mine. Am remarcat cu detaşare că ejaculase în mine, dar nu-mi mai păsa de asta câtuşi de puţin. Nu când aveam atâtea lucruri de care să mă îngrijorez. Gândul acesta părea îndepărtat şi lipsit de importanţă, o problemă de care să-mi fac griji altcândva, altundeva.

Aici, nu conta decât ce ne dicta inima. Aici, ne agăţam de plăcerea pe care ne-o oferea contopirea trupurilor noastre. Eram doar noi doi – nimic mai mult. Fie ne îndepărtam unul de celălalt într-o suferinţă pustiitoare, de neîndurat, fie rămâneam împreună. Şi, de data asta, am ales să rămânem împreună. De data asta, am ales să iertăm, fiindcă alternativa era mult prea deprimantă, o ştiam amândoi prea bine.

– Te iubesc, Dane! am şoptit eu, simţind asta cu atâta putere, încât puteam jura că vorbele îmi ţâşniseră din inimă.

Asemenea acelor stele căzătoare, lumina străbătând întunericul de nepătruns.

Dane şi-a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei preţ de o clipă, şi, pe măsură ce tandreţea îi devenea tot mai evidentă pe chip, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Şi eu te iubesc! Acum ştiu că nu am încetat niciodată să o fac, a spus el frecându-şi nasul de al meu. Te iubesc, a repetat. În viaţa asta şi în toate celelalte care vor urma. Te voi iubi mereu, Audra!

Zâmbind, am inspirat rapid, cu inima zvâcnind de dragostea pe care i-o purtam.

– Şi eu te voi iubi mereu!

Pentru o vreme, ne-am ţinut pur şi simplu în braţe, inimile noastre bătând la unison, şi ne-am bucurat de fiecare clipă, căci asta era tot ce aveam, în definitiv. În timp ce mă jucam cu părul lui, el îşi plimba alene mâna pe şoldul meu. Mă simţeam pe jumătate adormită, ca şi cum totul ar fi fost doar un vis. La acel gând, mi-a zvâcnit inima în piept. Ştiam că nu era un vis... Dar dacă... dacă ar fi fost, iar eu m-aş fi trezit acasă, singură, holbându-mă la tavanul crăpat?

Dane şi-a ridicat privirea, uitându-se la mine de parcă şi-ar fi dat seama că mi se schimbase starea de spirit.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că... tu crezi că... adică, dacă nu ar fi avut loc accidentul... crezi că noi am fi... Cu inima încleştată, am tras aer în piept. Crezi că am fi trăit separat tot restul vieţii?

Într-un fel, toate revelaţiile mele erau consecinţa directă a acelor condiţii extreme. Dacă aş fi putut să fug, să ridic şi mai multe ziduri între noi, aş mai fi văzut eu, oare, luminiţa de la capătul tunelului, i-aş mai fi permis lui Dane să mă iubească din nou, i-aş mai fi dezvăluit în cele din urmă toate secretele mele întunecate? Dacă ne-am fi aflat oriunde altundeva, m-ar mai fi susţinut Dane aşa cum o făcuse? Gândul acela mă înspăimânta poate mai tare decât faptul că eram blocaţi în munţi, ceea ce era... incredibil. Dar adevărat.

Netezindu-mi părul pe spate, s-a aplecat şi mi-a dat un sărut pe frunte.

– Nu ştiu, dar poate că divinitatea nu a putut accepta aşa ceva şi, pentru a ne face să ne venim în fire, ne-a trimis un stol de păsări care să facă sacrificiul suprem.

Am scos un pufnet de râs, tensiunea dinăuntrul meu risipindu-se-se. „Divinitatea nu a putut accepta aşa ceva."

– Dacă vom reuşi să coborâm de pe muntele ăsta, o să ridic o statuie în cinstea acelor păsări.

Dane a râs şi, ieşind cu totul din mine, s-a întors pe o parte.

Muşcându-mi buza, m-am întors cu faţa spre el. Mi-am frecat apoi nasul de umărul lui, iar zâmbetul a început să-mi pălească.

– Crezi că se va mai întoarce avionul? am întrebat eu.

Dane a rămas tăcut atât de mult timp, încât mi-am dat capul pe spate şi mi-am ridicat privirea spre el. Şi-a plecat privirea spre mine şi, strângând din buze, mi-a răspuns:

– Nu.

Am simţit un gol în stomac. Ştiam deja că acela avea să fie răspunsul lui.

– Ce-o să ne facem? Mai avem mâncare doar pentru astăzi.

Lacrimi usturătoare îmi curgeau din ochi, iar un sentiment de mânie și revoltă îmi străbătea tot corpul – nu știam față de ce sau de cine simțeam revoltă, dar asta simțeam. Îmi doream să mă las inundată de farmecul actului sexual, bucuroasă că îi declarasem lui Dane iubirea mea și că el o făcuse la rândul lui. Nici unul din noi nu era însă în stare să se bucure. Crudul adevăr era că nimeni nu avea să vină după noi. Proviziile ne erau aproape epuizate și cel mai probabil urma să murim de foame. Făcurăm din nou focul cu o seară în urmă, chiar înainte să mi se descarce telefonul. Nu am mai avea cum să facem alt foc dacă acela s-ar stinge. Dispuneam de rezerve limitate de lemne pentru foc, care se împuținau cu fiecare zi.

– În primul rând, o să avem grijă să nu se stingă focul. S-a ridicat în fund, și eu am făcut la fel. Și după aceea vom analiza opțiunile pe care le avem.

Atât eu, cât și Dane ne veniserăm în fire. Ridicând „ușa", el s-a strecurat afară, iar eu l-am urmat. După ce ne-am ridicat, Dane s-a dezmorțit și, întinzând mâna spre mine, m-a tras lângă el. În timp ce ne cuibăream unul lângă celălalt în aerul rece al dimineții, mi-am ridicat privirea spre el.

– Avem de ales? am întrebat eu.

– Nu prea. Fie încercăm să supraviețuim iernii, fie încercăm să plecăm de aici pe jos.

– Să plecăm de aici pe jos? Cum? Suntem înconjurați de pereți muntoși și de stânci mult prea înalte pentru a putea coborî pe ele fără să ne rupem gâtul.

Și-a băgat mâinile în buzunare, tremurând ușor. Când mi-am așezat podul palmei pe obrazul lui și i-am simțit pielea, m-am încruntat. Era fierbinte și ușor asudată.

– Doamne, Dane, cred că ai febră.

– Febră? Adevărul e că îmi este extrem de frig, cald sub nici o formă.

– Ei bine, arzi. Crezi că e de la picior?

– Și dacă ar fi, sunt sigur că nu-i nimic mai mult decât o febră ușoară, ca urmare a procesului de refacere a organismului.

Sau poate oi fi răcit. Sunt bine, Audra. Serios. Îți zic eu dacă încep să mă simt rău. Între timp, bucură-te de căldura trupului meu.

M-a tras apoi iar lângă el și, cu toate că îmi făceam griji, mă simțeam nemaipomenit de bine stând lipită de el. „Acum, putem sta îmbrățișați oricând ne dorim." Acesta era un motiv de bucurie.

– Bine, am oftat eu. Că tot a venit vorba despre căldură, trebuie să mai strângem niște lemne pentru foc.

– Stai să pun pe foc lemnele rămase și mergem împreună. Ieri am văzut un lup sau un coiot, nu știu exact, și nu vreau să te las singură, în caz că îți va ieși în cale vreo fiară.

– Un lup? I-am mai auzit noaptea, dar nu credeam să fie atât de aproape. Sunt periculoși?

– Nu știu, dar mai bine să nu aflăm.

Am tremurat ușor – nu doar de frig, ci și la gândul că aș fi putut pleca singură în pădure și aș fi putut da peste vreo sălbăticiune. Nu că n-aș fi ajuns între timp numai piele și os. Probabil n-aș fi arătat prea apetisant în ochii unui animal carnivor.

Am strâns cât de multe lemne am putut, Dane ridicându-mă pe umeri pentru a ajunge la crengile la care nu ar fi ajuns de unul singur. În felul acesta, am putut aduna mai multe. Ramurile aflate mai la înălțime erau însă mai rezistente. Cum nu aveam cu ce să le tăiem, a trebuit să ne bazăm pe forțele proprii pentru a le trage și a le smulge din copaci. Deși au început să mă doară mușchii brațelor imediat ce am terminat treaba, măcar reușiserăm să strângem o grămadă măricică de lemne.

Pe drumul de întoarcere spre adăpost, am zărit o plantă cu peri maronii străpungând stratul de zăpadă. Repezindu-mă într-acolo, m-am întors cu fața spre Dane.

– Papură, am spus eu. Tulpinile sunt comestibile.

– De unde știi?

– Munca mea implică lucrul cu plantele. Nu știu... Dau peste tot felul de informații ciudate în cărți și reviste. Nu ne vom sătura din ele, dar sunt hrănitoare.

– Dă-mi să țin eu lemnele și du-te să culegi câte poți, a spus Dane, venind în spatele meu.

I-am pus crengile în braţe, de îi ajungea grămada până la bărbie. M-a aşteptat să smulg cât de multe plante am putut.

Odată întorşi la locul de campare, am alimentat focul, apoi şi pe noi înşine. Expresia lui Dane era sumbră în vreme ce privirile ne-au căzut pe puţina şi preţioasa mâncare ce ne rămăsese. Întinzând mâna după o papură, am smuls capătul pufos şi i-am dat lui Dane tulpina.

– Probabil n-are un gust prea grozav, dar are vitamine. Bea şi nişte apă, ca să alunece mai bine pe gât.

După ce a încuviinţat din cap, a smuls cu dinţii o bucată din tulpină, mestecând-o şi înghiţind-o.

– Să ştii că nu e rea deloc. Are un gust dulceag.

A mai luat o muşcătură, iar eu am curăţat o altă tulpină pentru mine. Luând o muşcătură la rândul meu, am dat din cap aprobator, în semn că îi împărtăşeam opinia. Chiar nu era rea. Încă îmi era foame după ce am terminat de mâncat, dar durerea de stomac se atenuase, şi eram recunoscătoare pentru acea mică alinare.

– Ai idee cum am putea scăpa de aici?

Uitându-se la mine, Dane a băgat în gură ultima bucată din tulpina de papură şi a mestecat-o încet.

– Ar trebui să facem rost de ceva – de o frânghie – ca să putem coborî pe una dintre stânci. Cred că cel mai bine ar fi pe stânca din partea de răsărit. Am putea lega un capăt de formaţiunea stâncoasă, şi pare puţin mai joasă decât celelalte.

Am încuviinţat încetişor din cap. Evident, se gândise îndelung la asta. Pesemne că în urmă cu câteva zile recunoscuse faţă de el însuşi că nu mai era nici o speranţă de a fi salvaţi.

– Oare ce am putea folosi pe post de frânghie? Nu avem nimic care să fie suficient de rezistent.

– Am putea jupui pielea de pe scaunele din avion şi să o tăiem fâşii, pe care să le legăm cap la cap pentru a obţine o frânghie lungă, a spus el.

– Parcă spuneai că nu ne mai întoarcem la avion, că nu e sigur să smulgem scaunele din pardoseală, fiindcă ar face avionul să trepideze prea tare.

– Știu ce am spus, dar s-ar putea să merite riscul. S-ar putea să fie singura noastră soluție.

L-am fixat cu privirea. Mi se părea o soluție extrem de proastă. Mă speria de moarte faptul că avionul se afla într-un echilibru instabil. Aveam o presimțire rea. Numai un pic dacă ar fi alunecat avionul, gheața de deasupra i-ar fi grăbit alunecarea.

– Ce ne facem dacă, odată ajunși jos, va trebui să coborâm pe o stâncă și mai înaltă?

Dane a expirat zgomotos și, băgându-și mâinile în buzunare, a tremurat ușor.

– Asta n-avem cum să știm sigur. Trebuie doar să stabilim dacă merită sau nu riscul.

– Ar însemna să lăsăm focul în urmă, fără să mai putem face altul. Și cum am căra toate lucrurile de care avem nevoie pentru a face un adăpost?

Dane și-a masat ceafa.

– Am putea recurge la aceeași metodă pe care ai folosit-o tu când m-ai scos din avion. După ce stabilim care sunt lucrurile de care nu ne-am putea lipsi, am putea să facem o sanie și să le tragem după noi. Poate chiar și o chingă, astfel încât să putem trage mai ușor de sanie.

– Doamne, Dane, tu chiar te-ai gândit serios la asta.

– Trebuie. Nu vine nimeni după noi. Suntem pe cont propriu.

Inima mea părea să se contracte încet și să se destindă brusc, iar eu expiram în icnete rapide. M-am forțat totuși să inspir adânc și am încuviințat din cap.

– Da, am șoptit eu. Da.

– Vom supraviețui, Audra. Ai încredere în mine?

Mă uitam fix la bărbatul din fața mea, bărbatul de care mă îndrăgostisem cu mult timp în urmă, bărbatul pe care nu-l uitasem niciodată cu adevărat. Odinioară, trecuserăm prin iad împreună, și apoi drumurile ni se despărțiseră. Într-un fel, simțeam că treceam iarăși împreună prin iad, doar că un alt fel de iad. De data asta însă, nu aveam să mai facem aceleași greșeli. De data asta, aveam să ne unim forțele și să supraviețuim. Într-un fel sau altul.

– Da, am încredere în tine.

Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit, și mi-a aruncat un zâmbet mic și plin de afecțiune.

– Noi doi?

– Noi doi, am răspuns eu.

Capitolul 26

Audra

Lui Dane îi tot creştea febra. În zorii celei de-a doua dimineţi de când vorbiserăm să încercăm să ajungem la o altitudine mai joasă, m-am răsucit cu faţa spre el şi, când i-am pus mâna pe fruntea transpirată, a deschis ochii.

– Hei, a spus el cu vocea răguşită de somn.

Inima a început să-mi bată mai tare când i-am văzut obrajii înroşiţi şi ochii uşor sticloşi.

– Îţi tot creşte febra, i-am spus eu.

– Ştiu, a zis, aşezându-şi mâna pe obrazul meu.

– E de la picior. S-a infectat, Dane. Nu ştiu ce să fac.

– Nu e nimic de făcut. Trebuie doar să aşteptăm ca organismul să-şi facă treaba. Va fi bine.

– Şi dacă nu va fi, Dane? Nu merge totul bine mereu. Lucrurile nu se termină întotdeauna cu bine! Uneori, se termină îngrozitor. Noi ştim asta mai bine ca oricine.

Dane s-a uitat la mine preţ de o clipă şi, plimbându-şi privirea pe chipul meu, a strâns din buze, de parcă nu ar fi ştiut ce să spună. A inspirat prelung, dând apoi tot aerul afară.

– De data asta, totul se va termina cu bine. S-a aplecat şi m-a sărutat. Eram conştientă că încerca să-mi distragă atenţia, dar l-am

lăsat. Ai să vezi, a spus el, dându-mi de înțeles că încerca să se convingă și pe el, nu doar pe mine.

Speranța e un lucru ciudat – există și fără dovezi. Asta era și ideea, am dedus eu.

În timp ce făceam dragoste încet, căldura lui mă neliniștea și totodată îmi aducea alinare. După aceea, m-a luat în brațe și am mai moțăit puțin. Nici unul din noi nu se sinchisea să se scoale pentru un mic dejun cu apă și tulpini de papură. Îmi era rău, mă simțeam slăbită și extrem de obosită, așa că tot ce îmi doream să fac era să dorm încontinuu.

– O să încerc să vânez ceva astăzi, a spus Dane.

Am deschis ochii și m-am uitat la bolovanul din fața mea.

– Cum? Ce?

– O să încerc mai multe lucruri. O piatră sau poate le voi lua pur și simplu prin surprindere. Animalele nu sunt obișnuite cu prezența oamenilor în pădure. La naiba, nu strică să încerc.

Eram al naibii de sigură că animalele sunt precaute instinctiv față de ființele cu dimensiuni mai mari decât ale lor, dar nu i-am spus asta. Poate că aveam amândoi nevoie de speranța hranei – chiar dacă planul era unul jalnic și era foarte puțin probabil să dea roade. Poate că pur și simplu aveam nevoia să simțim că *încercam* să facem ceva.

– Nu, presupun că nu. Dar tot ar trebui să te odihnești.

– Nu vreau să mă odihnesc, Audra. Am doar o febră ușoară. Nu vreau să stau degeaba.

Părea ofensat și cu orgoliul rănit. Știam că încă îl deranja gândul că stătusem singură în primele două zile pe munte, cât el fusese inconștient.

– Știu asta.

Am rămas amândoi tăcuți vreme de câteva minute, și, tocmai când aproape adormisem la loc, Dane mi-a spus:

– Pot să te întreb ceva?

După o scurtă pauză, am încuviințat din cap.

– Da, sigur.

– De ce mai stai în casa aia?

Am reflectat puțin asupra întrebării, recunoscând în sinea mea adevărul. Mi-am lăsat gândurile să se așeze mai întâi și de-abia apoi le-am împărtășit lui Dane. Deși știam răspunsul la întrebare, mă durea să-l spun cu voce tare.

– Ca să mă pedepsesc.

– Of, Audra. Pentru ce?

I-am simțit pe gât respirația delicată. Mă ținea strâns în brațe, și mă simțeam în siguranță, iubită. Îmi doream iertarea lui, dar la fel de tare îmi doream ca și eu să mă pot ierta.

– Tata s-a dus tot din vina mea.

– Din vina ta? Cum să fie din vina ta? Iubito, i-a cedat inima.

– Știu. Dar l-am dus la azil pentru a-mi putea întemeia propria familie și dintr-odată – abia dacă îmi mai puteam abține lacrimile –, dintr-odată ajunseseră niște străini să aibă grijă de el. Cred că pur și simplu s-a dat bătut. Nu-și dorea să stea acolo. I se citea asta pe chip când am mers în vizită la el, dar mi-am spus că avea să se obișnuiască în cele din urmă.

– Audra, draga mea, probabil s-ar fi obișnuit. În plus, aveai tot dreptul din lume să-ți găsești și tu fericirea. Urma să ai un copil. Trebuia să-ți faci un rost în viață de dragul lui. De dragul nostru.

– Știu, am șoptit eu. „Dar făcusem oare asta?" Poate ar fi trebuit să-l aduc pe tata să stea cu noi. Dane, adevărul este că nu am vrut, i-am mărturisit eu. Avusesem grijă de el toată viața și pur și simplu îmi doream – am tras adânc aer în piept –, pur și simplu îmi doream ceva doar al meu. Și uite unde ne-a adus asta.

Trăgându-mă mai aproape de el, Dane mi-a mângâiat părul.

– Tata s-a prăpădit la câteva luni de la pronunțarea divorțului nostru și – cuprinsă de durerea pe care o simțisem în ziua în care sosise prin poștă decizia definitivă, am zăbovit preț de o clipă, cât să mă adun –, fiind răvășită și tulburată, nici n-am... nici n-am jelit suficient pierderea lui.

– Of, scumpo. Nu există o metodă corectă pentru a plânge pierderea cuiva. Ai făcut tot ce a ținut de tine. Oricine ar fi suferit atât de multe pierderi ca tine ar fi procedat la fel. Am fost la înmormântarea

lui, a spus el după o scurtă pauză. Te-am urmărit de peste drum de cimitir. Eu...

A dat afară o gură de aer, iar eu m-am întors cu fața spre el.

– Ai făcut asta?

– Da. M-a durut sufletul să te văd acolo, atât de puternică și de... singură. Aș fi vrut să vin la tine, dar mi-ai fi cerut să plec, așa că am zis să nu înrăutățesc lucrurile.

Îmi simțeam inima strângându-se ca într-o menghină. Am stat cu ochii strâns închiși pentru o clipă. Eram nespus de recunoscătoare, știind că îi păsase de mine îndeajuns încât să vină... Dar avea dreptate, doar ar fi înrăutățit lucrurile, pentru că eu nu aș fi putut accepta sprijinul venit din partea lui și aș fi fost nevoită să trec din nou prin suferința de a-l vedea plecând. Pe atunci, aveam o vârstă fragedă și de-abia puteam face față. M-ar fi distrus.

Dane m-a mângâiat pe păr încă o dată, și mă simțeam liniștită de atingerea lui afectuoasă.

– Nu ești tu responsabilă de moartea tatălui tău, Audra. Și nici de ce i s-a întâmplat lui Theo. La asta te-ai referit când ai spus că te simți vinovată *și* pentru moartea tatălui tău?

– Nu știu. Poate. A murit în mine, Dane. Luni la rând am revăzut în gând fiecare mișcare pe care o făcusem în zilele de dinainte de... Am oftat. Poate că am făcut eu ceva care i-a cauzat moartea încă dinainte să se nască.

L-am simțit clătinând din cap în spatele meu.

– Nu-i așa. Ai făcut tu vreodată ceva ca să-l rănești în vreun fel?

– Nu, am recunoscut eu. Niciodată.

– Niciodată, a repetat Dane. N-ai făcut niciodată nimic care să-i pună viața în pericol. La naiba, n-ai băut nici măcar o singură ceașcă de ceai cofeinizat în timpul sarcinii. Eram și eu de față, mai știi?

I-am auzit zâmbetul în voce și aproape că m-am simțit ușurată.

– Știu. Doar că – am simțit un nod în gât de atâta tristețe – eram mama lui. L-am purtat în pântec. I-am simțit fiecare mișcare, fiecare sughiț. Știam ce personalitate avea doar prin felul în care se mișca. Știam când era treaz și când dormea. Eu îl *știam*, Dane. Și mă simt atât de singură când mă gândesc că nu doare pe nimeni la fel de tare

cum mă doare pe mine, pentru că nu mai e nimeni care să fi pierdut ca mine toate acele lucruri, odată cu viitorul lui.

Când lacrimile au început să-mi curgă pe obraz, am ridicat mâna și le-am șters, cu sufletul îndurerat până la deznădejde și respirația întretăiată de atâta dor.

– Draga mea, dar asta nu e o povară. E un dar. Sincer să fiu, sunt gelos. Te invidiez pentru că tu ai o bucățică din el pe care eu nu o voi avea niciodată.

Paralizată de cuvintele lui, am scăpat un mic suspin. Mă simțeam pustiită, dar, în ciuda afirmației lui, inima mi s-a umplut de căldură, dinspre margini înspre interior, până când m-am lăsat pe el, uimită de brusca revelație. Da, îl iubisem pe Theo așa cum nimeni altcineva nu avusese ocazia să o facă. Așa cum nimeni nu ar fi putut vreodată să-l iubească. Tot timpul mi se păruse o durere nespus de profundă, dar... Dar da, da, era și un dar, nu-i așa? Un dar pe care nimeni nu îl mai primise, în afară de mine. *Și, în toate acele luni, Theo mă avusese alături.*

– Of, Dane, am șoptit, întorcându-mă cu fața spre el, înfășurându-mi brațele în jurul lui și plângând la gâtul lui. Mulțumesc! Îți mulțumesc pentru asta.

M-a strâns în brațe, și am stat agățați unul de celălalt. În dimineața aceea, eram niște suflete rătăcite, prizoniere într-o întindere mohorâtă de gheață. Eram înfometați, obosiți, slăbiți, dar măcar eram împreună, oferindu-ne unul altuia alinare atunci când aveam mai mare nevoie.

Am dormit cu pauze în dimineața aceea, șușotind în lumina slabă a adăpostului nostru. Când m-am trezit, Dane dispăruse de lângă mine, dar locul pe care îl părăsise încă era cald.

Dezorientată, m-am ridicat în fund și m-am frecat la ochi ca să mă trezesc de-a binelea. Deși voiam să rămân acolo pentru tot restul zilei, mi-am impus să ies din adăpost. Aveam nevoie să urinez și să beau puțină apă. Îmi pusesem în gând să și mănânc vreo două tulpini de papură. M-aș fi putut chiar aventura în pădure după măceșe – sunt plante care rodesc iarna. Aș fi putut face niște ceai din

măceşe. Cel mai probabil, ar fi ieşit amar, dar măcar ne-am fi luat ceva vitamine.

M-am cufundat în pădure şi m-am ghemuit să urinez, cu mintea încă încețoşată de somn. Cât timp pot supraviețui oamenii fără pic de hrană? Mai mult decât fără apă, asta ştiam. Doamne, mi-aş fi dorit să nu fie atât de evident cât de puține cunoştințe aveam, de fapt, fără Google. Gândul m-a amuzat, şi am simțit cum buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet uşor.

Am tresărit la auzul unui geamăt puternic, sfâşietor, ce părea să vină din munți. Mi-am ridicat repede blugii şi m-am îndreptat înspre locul de campare. Nu făcusem decât câțiva paşi când am auzit un alt zgomot, ca şi cum s-ar fi declanşat o bombă, şi m-am oprit. Mintea mi-o luase la goană în căutarea unor explicații. O avalanşă? Un alt accident aviatic?

– Dane! am strigat eu.

Inima îmi bătea tare în piept. Am luat-o la fugă spre locul de unde venise sunetul, la marginea pădurii, în preajma luminişului din vârful dealului.

Fiind panicată, pur şi simplu m-am împiedicat când picioarele mele au dat de stratul de zăpadă mai adânc de la marginea desişului. Smucindu-mi capul spre stânga, l-am văzut pe Dane urcând dealul. Trăgea după el ceva masiv, gâfâind. Răsuflând uşurată, am scos un sunet înăbuşit şi m-am îndreptat spre el. După ce m-a zărit, şi-a ridicat mâinile în semn că trebuia să stau pe loc.

Am privit în spatele lui, şi mi-a stat inima în loc când am văzut că avionul… dispăruse. Pe locul unde se aflase nu mai erau decât zăpadă întărită şi o potecă înnegrită, care ducea drept în râpă. Copacul care ținuse avionul în loc dispăruse şi el. „Oh, Doamne!“ Îngrozită, am înghițit în sec în încercarea de a pricepe ce se întâmplase. În zăpadă se vedea o urmă în locul unde avionul se răsucise, probabil, înainte să alunece la vale şi să cadă în gol.

Înspăimântată, am început să respir sacadat. Trebuia să-mi controlez respirația. Ritmul galopant al inimii mele a încetinit într-u câtva după ce am văzut că Dane era teafăr şi trăgea după el unul dintre scaunele din avion.

– Ce naiba s-a întâmplat? am strigat eu îngrozită, venindu-mi să-l lovesc în piept.

S-a oprit în fața mea, lăsând scaunul greoi jos, în stratul de zăpadă din spatele lui. Respira cu greutate, cu fața îmbujorată, mici picături de sudoare picurându-i de pe frunte și de pe buza superioară.

– N-am vrut să te sperii.

– N-ai vrut să mă sperii? am bombănit eu. Ei bine, ai făcut-o. Încă erai în avion când a început să alunece?

– Audra, sunt bine. Uite, a spus el arătând în spatele lui spre scaunul care zăcea în zăpadă, misiune îndeplinită.

Am mormăit furioasă.

– Te-ai dus să scoți prostia aia de scaun din avion cât eu *dormeam?* Puteai să mori. Și pe urmă – am tras în piept o gură uriașă din aerul tăios și rece –, pe urmă ce m-aș fi făcut? Nici măcar nu mi-aș fi putut lua rămas-bun. Pur și simplu... ai fi murit.

– Hei, Audra, scumpa mea, sunt bine.

S-a apropiat de mine, încercând să-și pună brațele în jurul meu, dar l-am respins. Oftând, a făcut un pas în spate.

– Știu că ești supărată pe mine, dar nu ți-am spus pentru că știam că ai fi fost stresată în tot acest timp și am vrut să te menajez.

– Să mă menajezi? Nu ai tu dreptul să decizi dacă să fiu menajată sau nu. Mai știi când m-ai *menajat* și nu mi-ai spus că bunica ta te-a exclus din afacerea familiei după ce ne-am căsătorit? Formăm o *echipă*. Facem lucrurile împreună. Luăm deciziile împreună. Altfel...

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun. Formăm o echipă.

– *Da*, am zis eu, cu vocea tremurândă. Pentru că tocmai îi atrăsesem atenția asupra unui lucru pe care îl făcuse fără știrea mea cu mulți ani în urmă, corect ar fi fost să admit și eu deciziile pe care le luasem de una singură. Și eu ar fi trebuit să vorbesc cu tine înainte să semnez acordul prenupțial. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Nu ar fi trebuit să fac asta fără știrea ta.

Dane și-a strâns buzele, privindu-mă îndelung.

– Ori luăm deciziile împreună, ori nu le mai luăm deloc.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă mai liniștită în privința *noastră*, dar tot simțeam panică, mânie, teamă și alte zeci de emoții pe care nici măcar nu le puteam conștientiza când mă gândeam la riscul pe care și-l asumase.

– Erai încă în avion când a început să alunece?

L-am privit și am observat momentul în care s-a gândit să mă mintă, dar apoi a respins ideea.

– Da.

– Cum de ai reușit să ieși la timp?

– Am aruncat scaunul din avion și am sărit. După cum anticipasem, odată ce avionul a început să alunece, a durat câteva minute până când s-a prăbușit.

– Ar trebui să te omor cu mâna mea.

Mi-a aruncat o privire spășită, o privire căreia nici o femeie de pe fața pământului nu i-ar fi putut rezista, în ciuda faptului că era nemâncat, nebărbierit și nu se mai spălase de săptămâni întregi decât cu buretele. Afurisitul! Fără să bag de seamă, inima mea stupidă se înmuiase.

Am încercat să-mi mut privirea, dar buza mi s-a arcuit într-un mic zâmbet. A zâmbit la rândul lui, dar încă părea ușor năuc.

– Haide, am oftat eu, se pare că scamatoria aia te-a epuizat. Trebuie să te odihnești. Între timp, eu o să văd cum îți mai e piciorul.

M-am întors și am pornit înapoi spre tabără.

– Hei, Audra?

M-am răsucit și i-am aruncat o privire întrebătoare.

– O să scăpăm de aici. După aceea, îmi voi petrece tot restul vieții iubindu-te ca un nebun.

– Sper să te ții de cuvânt, Dane Townsend, am spus eu. La fel am să fac și eu. Data trecută, nu ne-am respectat jurămintele de cununie. Să ne iubim și să ne susținem la bine și la rău. Dar data viitoare am să țin cu dinții de tot ce am. Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat, făcând semn cu capul spre scaunul din spatele lui.

– Nu. Mă descurc.

În timp ce îl urmăream târând scaunul spre mine, am observat că de-abia se mai ținea pe picioare. Inițial, am zis că era de la treaba

obositoare la care se înhămase, dar apoi mi-am dat seama că mai plauzibil era să îi fi crescut febra și mai tare decât crezusem eu. Am simțit cum m-a trecut un fior de îngrijorare, dar nu aveam decât să mă încred în spusele lui Dane, cum că organismul lui se confrunta cu o mică infecție și tot ce puteam face era să așteptăm.

Când am ajuns înapoi la focul nostru de tabără, Dane s-a așezat pe o piatră, cu mâinile întinse spre foc și cu ochii închiși, căldura mângâindu-i pielea.

– Doamne, ce bine e.

I-am întins o sticlă plină pe jumătate cu apă și i-am spus să o bea pe toată. Urma să mai topesc niște zăpadă puțin mai târziu, pentru a reface stocul. După ce a dat apa pe gât, i-am întins două tulpini de papură, dar și-a ridicat mâna, în semn de refuz.

– Nu mi-e foame.

Am ezitat. *Nu-i era foame?* Probabil era un efect secundar al febrei, dar...

– Chinuie-te să mănânci, Dane. Avem nevoie de fiecare dram de putere. Tulpinile nu ne vor fi prea tare de folos, dar tot sunt mai bune decât nimic. Când ai febră, mănânci, când ești răcit, postești, corect?

Sau era invers?

A luat cu silă tulpinile și a început să mănânce din ele.

– Și cu ăsta ce facem? am întrebat și am arătat spre afurisitul de scaun pentru care Dane își pusese viața în pericol.

– Jupuim pielea de pe scaun și o tăiem fâșii – nici prea subțiri, pentru că nu ne-ar susține greutatea, dar îndeajuns de subțiri pentru a avea cât mai multe la final. Cu cât mai lungă frânghia, cu atât mai bine.

– În regulă. Hai mai întâi să ne spălăm, iar după aceea vreau să îți bandajez rana.

Deși a dat din cap aprobator, am simțit un alt fior de îngrijorare când i-am văzut privirea istovită.

Capitolul 27

Dane

Ne-am petrecut tot restul zilei jupuind pielea de pe scaun – a fost destul de uşor, pielea fiind cusută de pernele din spumă doar în câteva locuri. Însă, odată ce am îndepărtat-o de pe scaun, s-a dovedit o sarcină mai dificilă decât crezusem iniţial să o tăiem în fâşii cu forfecuţa din minitrusa de cusut a Audrei. A fost nevoie de mai multă forţă decât anticipasem. Mă îngrijora faptul că eram atât de obosit şi cu vederea înceţoşată după doar cincisprezece minute de muncă. Totuşi, am continuat să tai fâşii, una după alta, până când am terminat toată pielea. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

Când m-am trezit, mă simţeam rău, tremuram. Stăteam cu Audra pe întuneric, cu o senzaţie de arsură în stomac, semn că trebuia să fac *ceva* ca să plecăm odată de pe munte – de preferat, cât mai curând. *Imediat.* Bănuiam că infecţia se agrava, nu se ameliora, şi trebuia să-i spun Audrei, pentru că tocmai stabiliserăm să nu ne mai „menajăm reciproc" şi voiam să mă ţin de cuvânt. Îmi venea să urlu de frustrare şi de furie din cauză că propriul meu corp mă trăda. Nu voiam să o mai las pe Audra să ia taurul de coarne, în vreme ce eu stăteam degeaba lângă ea.

Prin urmare, o lăsasem dormind, iar eu mersesem până la avion. Observasem imediat că avionul începuse deja să se întoarcă pe-o parte, în vreme ce, la marginea prăpastiei, copacul de care stătea

sprijinit se despicase tot mai mult. Avionul atârna de un fir de aţă, metaforic vorbind. Preţ de o clipă, respinsesem ideea de a mă urca acolo pentru a desprinde scaunul din podea, nefiind nici măcar sigur că aş fi putut duce misiunea la bun sfârşit. Cel mai probabil, drăcovenia aia era bine fixată, dar aceea putea fi ultima mea şansă. Într-o zi, cel mult două, avionul avea să cadă în gol, iar toate lucrurile dinăuntru aveau să fie pierdute pentru totdeauna. Aveam nevoie de pielea de pe cel puţin un scaun, dacă nu chiar de pe două.

„Hei, Theo, micuţule. Dacă mă auzi, ajută-mă, amice!"

Şoptind acea rugăminte, mă urcasem în avion. Cu ultimele puteri, desprinsesem blestemăţia din podea şi, chiar când aruncasem scaunul prin partea din spate, avionul începuse să alunece pe suprafaţa îngheţată. Scoţând un scârţâit, copacul se despicase în două, iar eu sărisem din avion chiar în momentul în care se răsucise la nouăzeci de grade, alunecând în gol. Totul se întâmplase în mai puţin de trei minute. Dar reuşisem. Fusesem îngrozit, dar o făcusem şi pe-asta.

Trebuia să plecăm odată de acolo, aveam nevoie urgentă de un medic.

– Ia te uită, a spus Audra, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Am lăsat din mână fâşia pe care tocmai o decupasem din bucata de material, bucuros că luam o pauză. Uitându-mă în direcţia în care privea, am observat că golurile dintre copaci erau colorate în roşu, portocaliu şi mov aprins.

– Hai să mergem, a spus Audra ridicându-se.

Am luat-o de mână şi am urmat-o spre luminiş. Din fericire, nu mai căzuseră cantităţi însemnate de zăpadă în ultimele două zile, aşa că ne era mult mai uşor să umblăm pe munte.

Mă simţeam ameţit. Îmi era atât de cald, încât am fost la un pas de a-mi da jos geaca de pe mine şi cămaşa din jurul gâtului. Pe deasupra, mai şi tremuram. Ne-am oprit în loc şi ne-am ridicat privirea spre înaltul cerului, spre zările ce ardeau în culori intense. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. M-am aşezat pe o piatră şi i-am făcut semn Audrei să se aşeze pe piciorul meu cel bun, ceea

ce a și făcut. Apropiindu-se de mine, și-a pus încruntată mâna pe fruntea mea, cu chipul contorsionat de îngrijorare.

– Ce fierbinte ești, Dane!

– Iubito, nu trebuie să folosești replici de agățat cu mine. Ți-am spus deja...

– Taci, a zis și mi-a tras una peste braț. Nu, pe bune acum, chiar arzi.

– Știu. Mi-am dres vocea și, strângându-i mai tare sub bărbie cămașa pe care o avea legată în jurul capului, am făcut-o să zâmbească. Trebuie să vorbim.

O umbră de îngrijorare i-a întunecat chipul.

– Bine.

Am tras-o mai aproape de mine. Mi-aș fi dorit să-mi las capul pe pieptul ei, să stau puțin cu ochii închiși și să îi simt parfumul, dar nu am îndrăznit să o fac. Eram al naibii de obosit în noaptea aceea geroasă și, dacă aș fi închis ochii în acea clipă, cu toate că stăteam în fund pe o piatră, ar fi însemnat să mă las pradă febrei care mă trăgea la somn.

– Febra mea e în continuă creștere. S-ar putea să-mi treacă... dar s-ar putea să nu. Dacă temperatura nu va scădea deloc, cel mai probabil sufăr de o infecție în sânge, și asta nu va trece de la sine.

În ochii Audrei s-au simțit durerea și șocul.

– E vina mea. Nu te-am cusut bine. Eu...

– Nu, am oprit-o, punându-mi degetul pe buzele ei, *nu* e vina ta. Absolut deloc. Nu am vrut să te sperii, dar trebuie să știi. Și, dacă mi se face și mai rău în timp ce coborâm de pe stâncă, dacă nu voi putea merge mai departe împreună cu tine, trebuie să-mi promiți că mă vei lăsa în urmă.

Am închis ochii la vederea chipului ei schimonosit de groază. Nu puteam suporta gândul că o făceam să treacă prin așa ceva. Îmi uram corpul pentru că nu se vindeca mai repede. Mă simțeam rușinat și mânios, pentru că nu eram în stare să *îndrept* lucrurile.

– Nu, a rostit ea printre dinți. Nici gând.

– Audra, ascultă-mă bine, n-am zis să mă lași să mor. Dar, dacă o să ajung atât de rău încât să nu mai pot merge, trebuie

să fii pregătită să mă lași într-un adăpost și să pleci mai departe după ajutor. Trebuie să faci asta, scumpa mea, pentru că nu voi permite să te sacrifici pentru mine. Promite-mi!

– Nu se va ajunge la asta, Dane, a zis ea clătinând viguros din cap. Nu se va ajunge. Vom coborî de pe stâncă și vom parcurge drumul împreună. Cu cât vom coborî mai mult, cu atât se va face mai cald și ne va fi mai ușor să înaintăm, iar febra va scădea. Ai să vezi.

– Tot ce se poate. Sper să fie așa. Dar, în caz contrar, promite-mi că vei merge mai departe fără mine.

Și-a așezat mâna pe fața mea, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu te mai părăsesc, Dane. Nu... nu pot.

– Dar nu mă vei părăsi, am insistat și am schițat un zâmbet șovăitor. Va trebui să fii tare și pentru mine. Iar dacă eu voi începe să mă simt mai bine și tu vei rămâne în urmă, atunci te voi căra în spate. Promite-mi, Audra!

– Îți promit, a suspinat ea, cu chipul descompus.

– Mulțumesc! am exclamat și am răsuflat ușurat.

Audra și-a rezemat fruntea de mine.

– Oare ce-ar spune bunica ta dacă ne-ar vedea? a șoptit ea, arcuindu-și buzele într-un zâmbet ironic. Cu toate planurile ei malefice, n-a reușit decât să ne ajute să ne împăcăm.

– Bătrâna Bea, am chicotit eu. Presupun că ar trebui să-i mulțumim.

Lăsându-se pe spate, Audra a clipit spre mine.

– Bea?

– A, e un alint vechi. Frații ei, Bryson, Brett și Baron, au început să-i spună așa în copilărie, fiind singura al cărei nume nu începea cu litera B. S-au gândit să-i găsească și ei un nume cu B, așa că au început să îi spună Bea. Și așa a rămas. Acum, se supără dacă îi mai spune cineva așa.

Încă se uita la mine, clipind insistent, cu capul ușor înclinat într-o parte.

– Î... înțeleg.

– Am vorbit despre toate numele din familie care încep cu litera B atunci când i-am ales numele lui Theo, îți jur. Tata a decis să ducă

tradiția mai departe cu mine și frații mei, doar că a ales o altă literă pentru noi.

O vreme, a privit în spatele meu, și o expresie îndurerată i-a traversat chipul. Înțelesesem de ce. Îi aleseserăm numele lui Theo după ce aflaserăm că urma să avem un băiețel care nu avea să trăiască pentru mult timp nici dacă avea să supraviețuiască nașterii. Îi aleseserăm numele împreună, iar câteva luni mai târziu i-l gravaserăm pe piatra funerară. Durerea acelei amintiri m-a izbit, răscolindu-mă pe dinăuntru.

– Așa o fi, a murmurat Audra. Nu prea mi-aduc aminte.

I-am strâns mâna, iar ea mi-a zâmbit cu tristețe. Ne înțelegeam din priviri, fără să trebuiască să scoatem un cuvânt.

Imediat după aceea, și-a coborât privirea și, gândind cu voce tare, a murmurat:

– Bea...

A clătinat apoi ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să-și alunge un gând. Când am întrebat-o la ce se gândea, s-a așezat pe genunchiul meu și, cu toate că nu stătea pe piciorul accidentat, mi-a atins din greșeală și celălalt genunchi, făcându-mă să simt în coapsă un junghi. Mi-am tras genunchiul într-o parte, gemând ușor de durere.

Audra și-a îndreptat privirea spre a mea.

– Te simți bine?

– Da. Doar mă doare puțin pielea în jurul cusăturilor. Sunt bine.

Deși a încuviințat din cap, i-am citit îngrijorarea din privire. Rezemându-și înapoi fruntea de a mea, a început să mă mângâie pe păr și să-mi sărute obrajii. Am stat așa preț de câteva minute, cu frunțile lipite, cu mâinile împreunate între noi, în vreme ce razele soarelui la asfințit luminau văzduhul, reflectându-se în gheață într-un spectacol amețitor de culori orbitoare.

– Ce-aș putea face ca să te simți mai bine? m-a întrebat Audra, așezându-și mâna pe bărbia mea încărunțită.

M-am frecat de nasul ei. Mă durea capul, mușchii îmi erau încordați, mă simțeam extrem de slăbit, dar am schițat un zâmbet forțat.

– Arată-mi cum obișnuiai să dansezi cu fluturii.

– Poftim? a întrebat ea, scoțând un sunet de uimire.

I-am făcut semn din cap spre zăpada din spatele ei, unde prisme de lumină pluteau în aer, ca un dar divin.

– Nu vezi fluturii?

A râs din nou, făcând apoi o față serioasă.

– Ai halucinații?

– Nu, am zis eu, doar mi-i imaginez. E chiar ușor. Tu nu îi vezi?

I-am făcut din nou semn din cap să se uite în spate. Și-a întors privirea și, făcând o pauză, s-a întors înapoi spre mine, un zâmbet mirat împodobindu-i chipul frumos.

– Ai dreptate. Chiar îi văd.

– Atunci, dansează, Audra.

Aruncându-mi o privire timidă, s-a ridicat zâmbind și a făcut o reverență. Săltându-și brațele în aer ca o balerină, a început să se învârtească grațioasă în omăt. S-a răsucit încă o dată și, râzând, și-a ridicat privirea spre cer. Am râs la rândul meu, bucuria momentului devenind brusc mai intensă decât febra, decât situația disperată în care ne aflam sau decât incertitudinea zilei de mâine. Pentru o scurtă perioadă, pentru mine nu mai exista decât Audra, femeia pe care o iubeam din tot sufletul, care dansa în fața mea cu un caleidoscop de fluturi translucizi licărind în jurul ei.

S-a întors cu fața spre mine și, zâmbind, mi-a întins mâna. M-am ridicat și, răspunzând invitației ei, m-am dus spre ea și am luat-o în brațe. Am dansat încetișor în vreme ce soarele cobora în spatele munților, luând și fluturii cu el. Pe măsură ce văzduhul se întuneca, am rămas totuși îmbrățișați, inimă lângă inimă.

Am visat în acea noapte. Vise neclare cu Audra care se întindea după mine, eu încercând cu disperare să-i prind brațul, iar distanța dintre noi mărindu-se indiferent de cât de repede alergam. M-am trezit gâfâind, cu arsuri pe gât și cuibărit în poala ei. Audra îmi picura apă în gură, și, înghițind cu lăcomie, am întins mâna după sticla de apă, ca să pot lua guri mai mari. Îmi era extrem de sete și de cald, simțeam că îmi arde capul, iar mușchii mă dureau.

Audra mi-a luat însă apa de la gură, reducându-mă la tăcere. Cuvintele ei – suprimate, neinteligibile – se îndreptau către mine ca și când eu mă aflam sub apă, iar ea, la suprafață.

– Nu mă părăsi, Dane, a părut să spună ea.

„Nu te părăsesc", aș fi vrut eu să spun, nu reușeam să formez nici un cuvânt. Somnul m-a răpus din nou.

M-am trezit ud de transpirație, strâmbându-mă la fasciculele de lumină difuză care pătrundeau prin părțile laterale ale ușii noastre împletite. M-am ridicat în fund scâncind și am ieșit în lumina zilei. Cât era ceasul? Cât dormisem?

Ridicându-mi privirea spre acoperișul din crengi de pin brăzdat de lumină, am mijit ochii, neputând vedea suficient de bine soarele încât să pot ghici ce oră era. Doamne, mă simțeam ca naiba.

Cel mai probabil, Audra își făcea nevoile. Cu acel gând în minte, mi-am făcut drum spre cel mai apropiat copac și am urinat sprijinit de el. N-am făcut însă mult, deși nu mai făcusem de seara trecută. Nu putea fi semn bun, așa-i? Oare ce se petrecea în corpul meu?

Închizându-mi fermoarul de la pantaloni, am observat sticlele de apă așezate lângă o piatră și m-am îndreptat într-acolo. În timp ce beam apă, am aruncat o privire spre focul încă aprins. M-a apucat rușinea când mi-am dat seama că Audra stătuse probabil trează toată noaptea, având grijă ca focul să nu se stingă. „La naiba!" Mă simțeam mânios și neputincios la gândul că nu fusesem în stare cu o seară în urmă să mă ocup de acea mică sarcină în locul ei. Am pus apa la loc, apoi am luat de pe jos un con de pin, azvârlindu-l în direcția copacilor. Mișcarea mi-a provocat niște dureri musculare atât de cumplite, încât m-am așezat pe piatră, înjurând și respirând greoi. Tâmplele îmi zvâcneau, pădurea se învârtea cu mine și, cu ochii strâns închiși, mi-am prins capul între mâini.

Atunci am auzit-o țipând. Sunetul trecuse prin pădure, prin canioane, răsunând cu ecou din stâncă. Tresărind, m-am ridicat și, cu mersul împleticit, am făcut trei pași în față, privind disperat în jurul meu.

– Audra! am strigat eu, fugind în direcția din care se auzise țipătul ei, nu înspre luminiș, ci înapoi în pădure, printre copaci.

Am trecut pe lângă partea din spate a adăpostului nostru și, observând strălucirea metalului argintiu, am înșfăcat bucata metalică pe care o folosisem pe post de baston cu mult timp în urmă.

Mi-am făcut drum prin pădure, ocolind copacii. Mă mișcam cu o viteză mai mare decât era în stare corpul meu să suporte, concentrându-mă pe un singur lucru: să ajung la Audra. Am strâns bine în mână bucata de metal, pe care o luasem cu mine pe post de armă, cu toate că habar n-aveam ce provocase țipătul acela cumplit și înfiorător. Inima îmi bubuia în urechi, în cap, o ciocnire zgomotoasă de durere și spaimă. „Unde e? Unde e?"

– Audra! am strigat eu din nou.

Nici un răspuns. Înainte să-i zăresc, i-am auzit scoțând un mârâit animalic înfundat, în semn de atac. Cu respirația îngreunată, mușchii chinuiți de durere și capul zvâcnind, am ajuns într-un luminiș. Am simțit un ghem de groază în stomac când am văzut-o pe Audra la marginea unei prăpastii, în vreme ce doi lupi se apropiau de ea, cu capetele aplecate și colții la vedere, scoțând două urlete care au spulberat liniștea pădurii.

„La naiba, la naiba, la naiba!" Nu se putea întâmpla una ca asta. Adrenalina îmi gonea prin corp, și, apucând bine arma cu o mână, mi-am trecut brațul peste ochi când am simțit usturimea rece a transpirației blocându-mi vederea. „Haide, Townsend. Adună-te! Acum!"

Zărindu-mă, Audra a făcut ochii mari de spaimă, implorându-mă disperată din priviri: „Ajută-mă!"

Ochii mei s-au îndreptat înapoi spre lupi.

– Hei! am țipat eu.

Fiarele s-au întors spre mine, mârâind feroce, cu fălcile trosnindu-le. „O, Doamne, fir-ar să fie, sunt imenși!" Când am făcut câțiva pași spre ei, unul dintre lupi și-a lăsat capul în jos, ca și cum ar fi fost gata să se năpustească asupra mea. Audra a scos un mic suspin, ce a răsunat însă puternic în liniștea acelei dimineți de iarnă. Cel de-al doilea lup s-a întors spre ea, s-a târât tiptil preț de doi pași și, sărind în aer, a nimerit-o pe Audra drept în piept.

Am auzit un strigăt puternic, neomenesc, combinat cu țipătul Audrei. Undeva, în străfundurile minții, am conștientizat că eu strigasem. M-am aruncat înspre Audra, care țipa întinsă pe jos. Peste ea, lupul își smucea capul în toate direcțiile, ca și cum i-ar fi sfâșiat carnea. Am scos un alt strigăt de luptă în clipa în care am fost atacat de cel de-al doilea lup, care a izbit cu maxilarul sub bărbia mea, chiar lângă beregată. Cu ultimul strop de putere, am apucat bucata de metal și am înfipt-o în el. Lupul a scos un scheunat ascuțit, tremurând din tot corpul. Ne-am prăbușit amândoi, eu pe spate, iar el întins deasupra mea.

În mod normal, nu aș fi fost în stare, dar l-am dat jos de pe mine, scoțându-i arma din corp. Toată povestea asta părea ireală, un coșmar îngrozitor cauzat de febră. M-am repezit la Audra, care încă striga, luptându-se cu lupul. Cu un urlet, am înfipt bucata însângerată de metal în coastele lupului, care imediat s-a dat jos de pe Audra și s-a îndreptat spre mine, oprindu-se la câțiva pași distanță. Cu un șuierat, am vânturat bucata metalică în fața lupului în toate direcțiile, și fiara s-a îndepărtat în cele din urmă încet de mine.

Preț de o secundă, am avut impresia că urma să fugă, dar s-a întors brusc spre Audra, care, țipând într-o baltă de sânge, a început să se târască pe spate când l-a văzut apropiindu-se. Nu mai auzisem până atunci un astfel de mârâit și mă rugam la Dumnezeu nici să nu mai aud vreodată.

Dar apoi...

Părea că totul se derula cu încetinitorul. Audra a început să dea frenetic din brațele-i însângerate când stratul de zăpadă de sub ea a cedat. M-am aruncat înspre ea, și degetele ni s-au întâlnit. A scos atunci un alt strigăt disperat, plonjând pe spate, în afara razei mele vizuale.

Scoțând din gât un urlet pătrunzător, am aterizat pe burtă, cu mâna întinsă spre Audra, care se făcuse nevăzută. Când s-a izbit de sol, s-a auzit de jos un icnet îndurerat. În vreme ce-i strigam numele, lupul de lângă mine a scos un alt mârâit înăbușit. M-am ridicat și am fluturat bucata metalică în aer ca un nebun; lupul a scheunat din nou când i-am înfipt-o în coaste.

– Jigodie! Jigodie nenorocită!

Lupul s-a dat înapoi, făcând cale întoarsă și plecând șchiopătând. Cu mersul anevoios și întrerupt, a aruncat o singură privire înapoi, după care a dispărut în pădure.

Împietrit de spaimă, m-am lăsat înapoi pe burtă, respirând greoi. Mai jos, Audra zăcea la pământ, cu un picior îndoit nefiresc și cu ochii închiși, în vreme ce sângele ei păta zăpada dimprejur.

– Audra! am țipat, cu voce pierdută.

Preț de un moment îngrozitor, a rămas complet nemișcată, tăcută. După aceea însă, un geamăt vag a ajuns la mine, iar eu am suspinat ușurat, scoțând un sunet nedeslușit. „N-a murit. N-a murit. Slavă Domnului, slavă Domnului!"

– Audra, scumpa mea.

Am făcut tot posibilul să par sigur pe mine, calm, dar vocea mi s-a frânt și din gât mi-a ieșit doar un geamăt îngrozit.

Ea a deschis ochii și s-a uitat la mine de parcă nu ar fi putut înțelege situația.

– Dane? a spus ea în cele din urmă.

Vocea îi era atât de stinsă, încât abia dacă o auzeam.

Am încercat să schițez un zâmbet, dar simțeam că buzele mi se lipiseră de dinți, într-o grimasă grotescă.

– O să fii bine, Audra.

– Dane, a strigat ea. Dane, nu-mi simt picioarele.

„Doamne, nu. Nu!" Nu se putea întâmpla una ca asta. Dumnezeule, nu se putea întâmpla așa ceva.

– Totul e în regulă. O să fii bine!

Când m-am ridicat în genunchi, pământul s-a înclinat pentru o clipă în jurul axei sale. Pe măsură ce valul de adrenalină s-a retras, corpul meu a început să se opună violent oricărei mișcări. Un nod de vomă mi se ridicase în gât. Ea se afla acolo jos, paralizată, complet lipsită de apărare.

– Audra, scumpa mea, am să-ți arunc bucata asta de metal. O să fac tot posibilul să o arunc astfel încât să poți ajunge la ea, bine? Acoperă-ți capul cu brațele, în caz că ratez ținta.

După ce am văzut-o încuviințând, am țintit cât am putut eu de bine, aruncând bucata metalică puțin mai la dreapta de locul unde zăcea Audra. A aterizat în zăpadă chiar deasupra capului ei, și am răsuflat ușurat când a întins mâna după ea, brațul ei lăsând pete roșietice în zăpadă.

– Cum îți e brațul?

– Nu știu.

A început să plângă, și suspinele ei mi-au săgetat inima, în vreme ce spaima și panica mi se războiau în piept, adăugându-se stării de rău care mă copleșea.

– Pune cât de multă presiune poți acolo unde sângerezi. Am să cobor la tine. Ajung într-un minut. Rezistă. Rezistă, scumpo! Rezistă!

Capitolul 28

Audra

Un alt suspin mi-a scăpat printre buze. Am încercat din răsputeri să înăbuș strigătul care își croia drum spre gâtul meu. Nu se putea întâmpla una ca asta.

„Nu, Doamne, nu!"

Voisem doar să caut niște măceșe pentru Dane. Ardea, se tot zvârcolea și bolborosea în somn. Când s-a trezit, cu privirea încețoșată și rătăcită, i-am picurat apă în gură. M-am trezit foarte speriată. Dacă aș fi găsit niște măceșe, aș fi putut încălzi niște apă ca să-i fac ceai. Poate ar fi ameliorat ravagiile făcute de febră. Aș fi înnebunit încetul cu încetul dacă aș mai fi stat degeaba. Neputința îmi scrijelea în inimă ca un cuțit, în vreme ce îl vedeam cum suferea și se îndepărta de mine puțin câte puțin. „O să-l pierd. O să-l pierd."

Am mers până la marginea pădurii înainte de a decide să mă dau bătută. Atunci am auzit mârâielile venind din spatele meu și scârțâitul moale al zăpezii în vreme ce animalele se apropiau din ce în ce mai mult de mine, făcându-mă să mă îndrept spre marginea prăpastiei.

Apoi, a apărut Dane. Venise pe la spatele lor, ca un războinic gata de luptă. *Pentru mine.* Lacrimi fierbinți mi-au inundat ochii, rostogolindu-se pe obraji, până în urechi.

Auzind un sunet slab venind din stânga mea, am icnit de spaimă, cu un scâncet înăbuşit. Ţinând în mâinile-mi acoperite de şosete bucata de metal, mi-am răsucit capul în direcţia zgomotului. O pasăre-cardinal. După ce privirile ni s-au întâlnit, şi-a luat zborul, îndreptându-se spre adăpostul copacilor. Respirând întretăiat, în vreme ce vapori albi se ridicau şi se împrăştiau în aerul rece, am dat drumul armei pe care mi-o aruncase Dane. De-abia dacă aveam forţă să o ţin. Dacă aş fi avut nevoie, cum aş fi putut-o folosi împotriva unei fiinţe care îmi dorea răul?

– Audra? am auzit vocea lui Dane, şi un icnet de uşurare mi-a scăpat printre buze când l-am auzit.

Se întorsese la mine. Aveam dureri cumplite, dar măcar nu eram singură. *Nu eram singură.*

– Acum înnod fâşiile de piele. Le am aici pe toate. Nu e locul ideal de unde să cobor – vocea lui s-a stins pentru o clipă, de parcă ar fi avut nevoie de timp pentru a-şi trage sufletul –, dar ne descurcăm cu ce avem. Nu-i aşa, draga mea?

Am dat din cap aprobator, dinţii clănţănindu-mi. Cu blugii îmbibaţi de zăpada de sub mine, simţeam frigul până în măduva oaselor. Geaca îmi era sfâşiată în locul în care lupul mă muşcase de braţ şi simţeam cum sângele îmi îngheţa pe piele.

– D-da, am încuviinţat eu. Aşa este. Ne-am descurcat cu ce-am avut.

– În regulă. Mai întâi, vreau să ştii că am şi geanta aici, a spus el vorbind nedesluşit pe alocuri, şi am să ţi-o arunc. Trage-o înspre tine, scoate cămaşa de deasupra şi bandajează-ţi braţul cu ea. Strânge cât poţi de tare ca să opreşti sângerarea, bine?

– B-bine.

– Aşa. Ştiu că poţi s-o faci, Audra. Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, draga mea. Eşti Femeia Fantastică.

Chiar când geanta a aterizat lângă piciorul meu stâng, am scos un sunet uşor, sugrumat, la limita dintre râset şi suspin.

– Rahat, iartă-mă, am încercat să o arunc mai aproape de braţe. Poţi ajunge la geantă cu ajutorul tijei metalice?

Am încuviințat, ridicându-mi capul cât să pot vedea unde anume căzuse geanta. Am agățat apoi cureaua cu bucata lungă de metal și am tras-o mai aproape.

– Bravo, a spus Dane. După ce-ți bandajezi brațul, să scoți și păturile. Încearcă să nu le uzi, pentru că mai avem nevoie de ele, dar să te înveleşti, da?

– D-da, am spus eu, desfăcând fermoarul genții de lângă mine.

Am scos cămașa de bumbac, apoi m-am descheiat la geacă. Am început să urlu de durere pe măsură ce-mi scoteam brațul drept din mânecă, încetul cu încetul, milimetru cu milimetru. Auzindu-l pe Dane înjurând deasupra mea, am încercat să-l liniștesc.

– Sunt bine. Doar că mă d-doare.

Nu voiam să-mi văd brațul. Voiam doar să-l țin pe lângă corp. Mi-am făcut însă curaj, am tras adânc aer în piept și m-am uitat în jos. Brațul era relativ intact. Antebrațul, în schimb, era plin de sânge, sfârtecat, cu două fâșii de carne atârnând desprinse. Am simțit cum mi se ridică fierea în gât, dar am înghițit-o, în căutarea oricărei urme de curaj. Aproape leşinat de febră, Dane urma să coboare la mine în rapel, pe o frânghie improvizată. Nu aveam de gând să-mi pierd mințile din cauza unui braț însângerat.

Folosind țesătura de bumbac pentru a bandaja leziunile mai grave, am legat cu o singură mână mânecile de încheietură, cât mai strâns posibil. M-am mişcat cât am putut de repede, tremurând atât de tare, încât cu greu mi-am dus misiunea la bun sfârşit. Totuşi, am reuşit. Imediat ce am terminat, mi-am tras geaca pe mine, am scos păturile din geantă şi le-am aşezat cu grijă deasupra mea, asigurându-mă că marginile nu atingeau zăpada. „Mai bine, mult mai bine."

– Nu mai sunt multe, a spus Dane, cel mai probabil referindu-se la nodurile pe care le făcea.

Dumnezeule, cum putea face față când de-abia se ținea pe picioare? *Cum se putea întâmpla una ca asta?* Chiar dacă ar fi ajuns cu bine la mine, ce urma să facem? Eu nu puteam să merg. „Nu te mai gândi, nu e momentul acum. Aşteaptă să vină Dane ca să vă gândiți împreună la un plan."

„Împreună."

În vreme ce inima îmi zvâcnea în piept, iar aburii respirației mele greoaie pluteau în aer, m-am concentrat asupra vocii lui Dane ce venea de deasupra mea.

– Ți-am spus vreodată că la 14 ani m-am înscris la cursuri de navigație? m-a întrebat el.

Știam că nu voia un răspuns din partea mea, nu se aștepta să-i răspund. Doar se uita la mine, marcând pauzele dintre propoziții. Îi eram recunoscătoare, fiindcă obosisem prea tare făcând efortul de a-l striga. Eram sigură că nici lui nu-i era mai ușor să vorbească, dar el măcar nu trebuia să țipe. Vocea lui răsuna până la mine. Făcea însă pauze nefirești între cuvinte, așa că știam că îi era greu să-și recapete suflul și poate chiar să se concentreze.

– Și Dustin s-a înscris la cursurile de navigație. El a fost chiar mai bun decât mine, ceea ce mă scotea din sărite. Prin urmare, m-am decis s-o las baltă. De ce să navighezi dacă poți înota? La asta mă pricepeam. A ieșit însă un lucru bun din cursurile de navigație: am învățat să fac noduri al naibii de bine.

Mi-am simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet slab. Dragostea pe care i-o purtam era vie și vibra în jurul meu, plutind în aerul rece ca gheața. A fost nevoie de un moment atât de cumplit, de neconceput, ca să-mi dau seama că dragostea pe care i-o purtam era ca un val de căldură, o explozie de lumină în întuneric. Nu mai eram sigură decât de iubirea care îmi clocotea în vene, încolăcită împrejurul sufletului meu. Am închis ochii și am lăsat flacăra iubirii să ardă în mine, de parcă aș fi înghițit o stea căzătoare și aș fi făcut-o a mea.

– O să mai arunc câteva lucruri pe care le-am luat din tabără, dar, oriunde ar pica, lasă-le acolo. După asta, am să cobor și eu.

O, slavă Domnului!

– Te rog să ai grijă, am reușit eu să rostesc.

– Voi avea.

Cu toate că am auzit câteva lucruri izbindu-se de pământ lângă mine și unul mai în depărtare, nu mi-am întors privirea să mă uit. Ochii îmi erau îndreptați spre locul de unde Dane avea să înceapă

coborârea, iar în urechi îmi zvâcneau bătăile puternice ale inimii. *Dacă avea să cadă și el? Dacă nu reușea să ajungă? Dacă...*

Mai întâi am zărit tălpile ghetelor lui Dane, care cobora peretele muntos cu spatele la mine, fără echipament de cățărare, doar cu o frânghie subțire din piele, lucrată manual. Cuprinsă de groază, am scos un murmur din adâncul gâtului. Nu voiam să-l distrag, nu când trebuia să se concentreze la maximum.

În vreme ce el cobora încetul cu încetul de-a lungul stâncii, inima îmi bătea tot mai tare, cu fiecare mișcare pe care o făcea. Frânghia din piele pe care o confecționase era al naibii de subțire, total nepotrivită pentru a susține greutatea unui adult. Bălăngănindu-se, Dane încerca să se prindă cu picioarele de stâncă, dar se părea că nu reușea din cauza stratului de gheață. După o scurtă pauză, și-a desprins una din mâini și a pus-o sub cealaltă, coborând încă puțin. „Te rog, te rog, te rog." Încet, încet, a mai coborât câțiva metri și, pe măsură ce se apropia, am observat că îi tremurau brațele. „O, Dane. Dumnezeule!"

A coborât în mare parte ajutându-se de mâini. Uneori mai găsea câte o margine de care se sprijinea cu picioarele, dar în rest se bălăngănea în aer. Am început să vărs lacrimi fierbinți văzându-l cum se lupta din răsputeri. Având în vedere că se lăsa cu toată greutatea corpului pe brațe, cel mai probabil mușchii îl ardeau cumplit. Durerea pe care o îndura trebuie să fi fost insuportabilă. Cu toate acestea, a rezistat și a venit după mine.

Când a ajuns pe la jumătatea distanței, am văzut că rămânea fără frânghie. Inima mi s-a oprit în loc de spaimă, reluându-și apoi bătăile, într-un ritm accelerat. „O, Doamne!" Oare ce avea de gând? Aș fi vrut să-l întreb, să-l strig, să-l ajut, să facă ceva, dar știam că nu-mi putea răspunde. Știam că eram inutilă. Respirația mea ieșea în mici izbucniri pline de panică.

Brusc, am auzit un sunet groaznic, sfâșietor. Bucata de piele din vârful stâncii, cea întinsă peste marginea prăpastiei, s-a rupt, iar Dane a căzut în gol.

Țipătul meu a tulburat liniștea chiar înaintea strigătului de durere al lui Dane, însoțit de zgomotul puternic scos de trupul lui când a izbit solul.

– Dane! Dane! am strigat eu, chinuindu-mă să mă târăsc lângă el cu ajutorul brațelor, trăgându-mi picioarele inutile după mine.

– Oprește-te, a gâfâit Dane, și respirația i-a ieșit greoaie, șuierătoare. Oprește-te!

M-am oprit în loc, trăgând în piept guri mari de aer, încercând disperată să-mi recapăt suflul.

– Nu te mișca, a șuierat el. Sunt bine.

Preț de o clipă, a rămas complet nemișcat, de parcă și-ar fi adunat ultimele fărâme de forță, iar apoi, gemând zgomotos, s-a ridicat în șezut, prinzându-se cu mâinile de cap și strâmbându-se de durere.

După alte câteva secunde, și-a ridicat capul și, întorcându-se cu tot corpul spre mine, s-a târât înspre locul în care așteptam, sprijinită pe antebrațul sănătos.

– Sunt bine, a repetat Dane.

Cu toate astea, nu arăta bine deloc. Avea fața îmbujorată, transpira abundent și tremura teribil de oboseală, de febră sau, mai mult ca sigur, din ambele motive.

– Sunt bine, a spus el, în timp ce eu m-am prăbușit pe spate.

Când mi-a cuprins chipul în mâini, nu mi-am mai putut înfrâna lacrimile. Plângeam în tăcere, lacrimile curgându-mi șiroaie pe obraji în vreme ce el și-a lipit fața nebărbierită de a mea, m-a sărutat și mi-a șoptit vorbe de alinare.

– A-ai știut că frânghia nu va ajunge...

– Șșșttt. A trebuit s-o leg de un copac de la marginea pădurii. Nu aveam de ce altceva s-o leg. Așa s-a consumat jumătate din frânghie. Credeam că mă va ține până ce aveam să ajung suficient de aproape încât să nu mai fie riscant să mă desprind. Dar sunt bine.

Știam însă că nu era bine. Nu își rupsese nimic, dar suferea de o infecție puternică. Trebuia dus la spital. Urgent.

„Doamne, dă-i, te rog, putere. Theo, ajută-l pe tati!"

– Am văzut o dâră de fum. Cel puțin, așa cred. Nu știu dacă am apucat să-ți spun.

– Fum? am șoptit eu confuză, de parcă mintea mea ar fi preluat tot stresul din lume și ar fi încetat să gândească.

– Mmm, a murmurat el. Doar o adiere îndepărtată, draga mea. Nu... nu sunt... sigur, dar ne vom îndrepta în direcția din care venea. Sper...

Am murmurat la rândul meu, alinată de glasul lui, dar îi procesam spusele doar într-o mică măsură. Fum. Doar o adiere. Posibil. În asta stătea speranța noastră – o dâră de fum, de care Dane nu era pe deplin sigur. Nu era cine știe ce, dar tot era mai bine decât nimic.

Ajunsesem la concluzia că orice șansă... oricât de mică, oricât de improbabilă, nu era nimic altceva decât un firicel de fum în depărtarea încețoșată, spre care ne îndreptam indiferent de consecințe.

Asta și urma să facem. Împreună.

Totuși, fiecare mișcare pe care o făceam în acel moment mă făcea să simt o durere cumplită. Dane și-a înfășurat strâns brațele în jurul meu, prinzându-mi brațele pe lângă corp. Mă simțeam ca un *burrito*.

– Am să-ți fac cinste cu un *burrito* după ce ne întoarcem, am murmurat eu.

A zâmbit, deși ochii îi erau plini de o tristețe febrilă.

– O să țin minte, a spus el, cu dinții clănțănind. Iar apoi, te voi lua de soție.

– Ai mai făcut asta o dată.

– Știu, dar, de data asta, o voi face cum se cuvine.

– De data asta, *o vom face* cum se cuvine, am murmurat eu, încercând în zadar să schițez un zâmbet.

Oare fața îmi era atât de înghețată încât nu mai răspundea la stimuli? Habar n-aveam.

– Da, a consimțit el.

Am încuviințat din cap, cu ochii întredeschiși, trupul meu căzând pradă somnului, întreaga mea ființă nemaifiind străbătută de frig.

La scurt timp, am auzit sunetul bucății metalice izbindu-se de piatră. Icnete de greață mi-au străbătut mintea, așa că am încercat

să mă desprind din neantul dumnezeiesc al somnului, dar nu am reușit. *Dane era lângă mine. Era bine. Mă puteam liniști pe moment.* Prin urmare, m-am lăsat din nou să plutesc... adormind, tresărind din somn și adormind la loc; îmi simțeam corpul greu, creierul meu neavând nici un fel de control asupra lui. Ceva mai târziu, Dane a tras de mine să mă trezesc.

– Audra, deschide gura și înghite. Nu mesteca. Înghite direct. Îți dau după să bei apă.

Stomacul mi s-a făcut ghem de o agonie plină de speranță când m-am gândit la mâncare și m-am chinuit să deschid ochii. Mâncare? Cum făcuse rost Dane de mâncare?

– Ce-i asta? am murmurat eu confuză, deschizând gura.

Și-a întins mâna spre fața mea, apoi s-a oprit în loc.

– Ficat, a răspuns el scurt.

Am inspirat scurt, aruncând o privire în spatele lui la unul dintre lucrurile pe care le aruncase în prăpastie înainte de a coborî: lupul mort, întins într-o baltă de sânge, cu burta tăiată de muchia ascuțită din metal.

– O, Doamne, am murmurat eu.

Dane și-a dus degetele la buzele mele. Deși eram îngrozită și dezgustată, organismul meu nu avea să refuze hrana, așa că gura mi s-a deschis de la sine. Am luat în gură bucata dezgustătoare, caldă încă, de carne și am înghițit-o rapid. Dane mi-a dus imediat sticla de apă la buze, și am băut cu înghițituri mari, până când mi-a luat-o de la gură.

Am mai mâncat trei bucățele de ficat crud și, în ciuda faptului că era unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri pe care le încercasem vreodată, mi-am recăpătat forțele aproape instantaneu, cu stomacul plin de carne proaspătă.

– Conține mult fier, a spus Dane slăbit. Ai nevoie de fier.

– Tu nu mănânci? l-am întrebat eu.

A învelit carnea rămasă într-o bucată de material – un articol vestimentar – și a băgat-o în buzunar. Ridicându-se, s-a clătinat vreme de un minut, dar și-a găsit în cele din urmă echilibrul.

– Am încercat, dar organismul meu a respins totul. Voi mai încerca mai târziu. Am băut puțină apă.

Spunând acestea, și-a pus geanta pe umăr. Am observat că, în timp ce dormeam, confecționase două curele din frânghia de piele care căzuse de pe stâncă odată cu el și le-a prins de colțurile din față ale covorului. *Sania noastră.* Și-a tras apoi curelele pe umeri, astfel încât spatele și brațele lui să-mi poată susține greutatea.

Și așa ne-am început călătoria spre firicelul nostru de speranță.

La început, Dane a înaintat cu pași lenți – dar siguri în mare parte –, în vreme ce eu priveam spre văzduhul argintiu, uneori printre copaci, alteori fără opreliști. Am traversat coline, am coborât vâlcele, am străbătut păduri și am ocolit obstacolele din calea noastră. Încă asudat, cu o expresie năucă pe chip și cu ochii sticloși de la febră, Dane a făcut mai multe opriri, ajutându-mă să cobor zonele cu stânci micuțe cu ajutorul curelei de piele. Apoi, sărea și el, de fiecare dată durând tot mai mult timp până se orienta în spațiu. După ce mă așeza la loc pe covor, ne continuam drumul.

Noaptea, ne-am oprit la adăpostul copacilor. Dane s-a întins cu jumătate de corp peste mine. Trupul lui încins îmi ținea de cald, în vreme ce el tremura și gemea de durere în întunericul profund al nopții. Plângeam cu el în brațe. Era adormit sau aproape inconștient. Mai vorbeam uneori, deși e greu de spus dacă discuțiile se petreceau în imaginația mea sau buzele mele chiar rosteau acele cuvinte.

Sângeram prin bandajul improvizat și am urmărit dâra stacojie lăsată în urma noastră. Eram amețită din cauza pierderii de sânge, a fricii, a lipsei de hrană și a privării de somn. Când ne-am oprit, am dat pe gât bucățile de carne pe care Dane mi le dăduse să le mănânc. Poate că acea mică porție de energie mă mai ținea lucidă. Fiara aceea detestabilă încercase să ia de la noi, dar ajunsese să ne ofere în cele din urmă, deși, date fiind circumstanțele, ne era greu să fim recunoscători.

Dane m-a tras după el vreme de trei, patru zile. Numărasem răsăriturile, dar eram atât de slăbită, încât nu puteam fi sigură. M-am

lăsat dusă de val. Comunicam cu Theo, pe de o parte pe pământ, pe de altă parte în lumea cealaltă. Simțeam că mă sufoc.

Dane mergea împleticit de câteva ore bune. Se oprea, apoi pornea din nou. Se sprijinea de copaci, după care se chinuia să înainteze, apucându-și de câteva ori picioarele cu mâinile, pentru a le reaminti cum să se miște. Știam că ar fi trebuit să simt teamă, dar nu eram încercată de acel sentiment. Simțisem pământul alunecând sub mine, mă simțeam prăbușindu-mă. Cu toate acestea, nu mă temeam deloc.

Dane a căzut în genunchi, scoțând un ultim strigăt de furie și durere. A întins mâna spre el, și degetele mi-au căzut în zăpada rece, sângele încă scurgându-se din brațul meu. Cât de mult pierdusem? Găleți? Litri? Prea mult. Mult prea mult pentru a mai putea supraviețui. Știam asta. Eram conștientă.

Mi-am înclinat capul într-o parte, văzându-l pe Dane târându-se spre mine. Fiecare mișcare pe care o făcea era un efort supraomenesc pentru el. S-a aplecat deasupra mea, protejându-mă cu propriul lui trup. Ultimul lui gest a fost acela de a mă proteja. Mi-am așezat mâna pe chipul lui și am încercat să schițez un zâmbet, dar realitatea avea să ne izbească în curând.

„Trebuie să înfloreşti, Audra."

– Ești... asemenea... copacului, am șoptit eu.

Iar eu eram floarea. Răsărisem prin pătura de zăpadă pentru a mă bucura de căldura soarelui. Cum fusese posibil să înfloresc pe muntele acela rece și pustiu? Cu toate acestea, înflorisem. Dansasem cu fluturii, acceptasem dragostea pe care o simțeam și îmi descătușasem sufletul. Suferisem în urma pierderii băieţelului meu scump. În sfârșit. Iubisem. Da, *da*, înflorisem. Un câmp de flori viu colorate mi s-a arătat, și am simțit pe piele briza caldă și blândă. Mi-am întins mâna. Era timpul să mergem – să fim alături de Theo. Totul era în regulă. Totul era în regulă pentru amândoi. Am închis ochii și, rostind un „mulțumesc", Dane s-a lăsat peste mine cu toată greutatea, pentru ultima oară.

Capitolul 29

Dane

– Cod roșu, cod roșu, îi cedează organele. Unu, doi...

Zgomot, frig, durere, presiune.

Apoi, colaps, liniște, pustiire. Căldură.

– Adu-l pe Harding să se uite la piciorul ăsta...

Voci, semnale sonore, muzică. Visam... visam. Da.

– Fără degerături. De acum înainte, voi prețui mai mult sacii de gu...

Cine vorbea? Era atât de departe...

– O poveste de pomină de spus când...

Lumină. Prea multă lumină. Era zi. Am gemut, capul crăpându-mi de durere. Un lup. Capul meu se afla în fălcile unui lup. L-am sfârtecat, și măruntaiele lui s-au revărsat într-un amestec de sânge și aburi, în timp ce vomitam în zăpadă. Ce duhoare. O, Doamne! Ce duhoare. Vomitând încă o dată, am căzut într-o prăpastie, prăbușindu-mă fără oprire într-un abis adânc, întunecat.

– Dane, mă auzi...

Dustin.

Ce căuta Dustin acolo?

– Lasă-l să doarmă. Organismul lui are nevoie de timp ca să se refacă. Ai aflat cum au găsit-o pe Audra?

– Da...

Vocea aia. A cui era?

– Înghețată de frig.

O voce pașnică și plină de tristețe.

„Audra! Audra!"

Am gemut, croindu-mi drum spre ea. Eram pe moarte, dar mă ghemuisem peste ea, încolăcindu-mă în jurul ei. Era chiar sub mine. De ce nu o puteam simți?

– Șșșttt. Calmează-te, amice. O să chem asistenta. Dalila, spune-i asistentei că mai are nevoie de analgezice.

„Nu, nu, fără medicamente. Audra!"

Apropiindu-mă de țiuitul neîntrerupt, am reușit să scap din zăpadă. Îmi simțeam picioarele greoaie, iar lumea din jurul meu clipea neregulat. Ajutor. Trebuie să... trebuie să...

Am deschis ochii și, clipind, mi-am plimbat privirea prin salon. Inima mi-a luat-o la goană când mi-am dat seama că eram în spital. „Cum? Cum e posibil?" Bipăitul de lângă patul meu creștea odată cu anxietatea care îmi curgea prin vene.

O, Doamne. Am tresărit în efortul de a-mi scormoni adânc în memorie. Nu fusesem în stare să merg mai departe. Încercasem. Încercasem, însă trupul îmi cedase. Dar apoi...

– Te-ai trezit.

Lângă mine am auzit scârțâitul unui scaun, de pe care se ridicase cineva. Am întors capul într-o parte, scrutând cu privirea. Era bunica. Făcând vreo doi pași până la patul meu, s-a uitat la mine cu lacrimi în ochi.

– Te-ai trezit, a repetat ea. Lasă-mă să chem...

– Audra?

Vocea îmi era atât de răgușită, încât cuvintele mele scârțâiau ca șmirghelul.

Bunica și-a plimbat privirea peste chipul meu, și mi-a stat inima în loc, dar ea mi-a zâmbit discret, spunând:

– E în capătul holului. O să fie bine.

Am scos un icnet și am simțit cum senzația de ușurare îmi umple pieptul.

– Vrei niște apă?

A dat să se întoarcă, dar am apucat-o de mână, atrăgându-i din nou atenția.

– Vreau să o văd... acum.

– Dane, dragule, asta nu se poate. Este în continuare adormită. A pierdut o grămadă de sânge, și în această de dimineață a suferit a doua intervenție chirurgicală.

– Vreau...

Am tras adânc aer în piept, în încercarea de a-mi alunga nodul din gât. *Cât timp fusesem inconștient?* Aveam un milion de întrebări, dar mai puteau aștepta. Aveam nevoie să o văd pe Audra mai mult decât orice altceva.

– Pur și simplu, nu se poate...

Furia m-a copleșit. Nimeni nu mă putea ține departe de Audra. Absolut nimeni.

Mi-am scos branula din mână, am dat furtunașele la o parte și, dezvelindu-mă, m-am ridicat din pat. Nimic nu-mi stătea în cale. Puteam ajunge la Audra și singur.

Încăperea s-a învârtit cu mine, și am căzut din nou cu capul pe pernă, dar m-am împins din nou, în efortul de a mă ridica. Bunica m-a apucat de umeri pentru a mă susține.

– Dane, o să te rănești!

– Fir-ar să fie, ia-ți mâinile de pe mine! E numai vina ta!

S-a dat numaidecât în spate, cu o expresie îndurerată pe chip. Nu aveam de ce să mă simt prost. *Era* vina ei. Din cauza ei ajunseserăm în spital.

– Ori mă ajuți să mă ridic, ori pleci de aici, am rostit eu printre dinți.

Ridicându-mă în șezut, am așteptat să-mi treacă amețeala. Mă durea tot corpul, dar în mod special piciorul, care era înfășurat în bandaje groase.

Luella a încuviințat din cap, privindu-mă cu o expresie ce părea plină de regret. Totuși, nu puteam fi sigur, fiindcă nu mai văzusem niciodată acea expresie pe chipul ei... În orice caz, nici că-mi păsa. „Audra!"

– O să chem asistenta ca să-ți aducă un scaun cu rotile.

Aplecându-se, a apăsat un buton.

– N-am nevoie de prostia aia de scaun cu rotile, am spus eu fără suflare, punându-mi picioarele la marginea patului, dar camera a început să se învârtă din nou cu mine.

– Te rog, Dane. Nu te ţin departe de ea, dar te rog să nu îţi faci şi mai mult rău. Cred că Audra ţi-ar spune acelaşi lucru.

– De parcă ai şti tu ce ar spune Audra, am ripostat eu. Văzând că s-a albit la faţă, am tras adânc aer în piept şi am expirat încet. La naiba, am bombănit eu, chiar când asistenta a intrat în salon.

– Gail, îi poţi aduce nepotului meu un scaun cu rotile ca să meargă să o vadă pe Audra?

Gail mi-a aruncat un zâmbet discret, încuviinţând din cap.

– Mă bucur să văd că te-ai trezit, Dane. Cu toţii am aşteptat cu sufletul la gură acest moment.

Odată ce am fost instalat în scaunul cu rotile, Gail m-a condus pe distanţa scurtă până la salonul Audrei. Când am ajuns în faţa uşii, Gail a dat să o deschidă. Atunci, m-am întors şi, cu o atingere de mână, am oprit-o. Mi-am dres vocea.

– Audra a rămas... Adică picioarele ei...

Gail mi-a zâmbit cu blândeţe şi, aşezându-şi mâna pe umărul meu, s-a aplecat spre mine.

– Traumatismele provocate de cădere, în combinaţie cu mai multe oase rupte şi leziuni ale nervilor, au dus la paralizia piciorului. Însă dă semne de paralizie temporară, iar evaluarea funcţiei nervilor a ieşit bine.

„Slavă Domnului! Slavă Domnului!" M-am cutremurat, simţind o mare uşurare. Privind către Gail, am reuşit să scot un „mulţumesc" sugrumat.

Ea a încuviinţat din nou din cap, zâmbind.

– I-ai salvat viaţa.

Nu, ea o salvase pe a mea, mi-am amintit eu. Gail a deschis uşa, împingând căruciorul înăuntru.

Salonul Audrei era întunecat, liniştit, iar pulsul ei constant îmi confirma că era în viaţă. *Era în viaţă.* Oh, slavă Domnului! Slavă Domnului!

Mi-am condus scaunul cu rotile mai aproape de ea. Ambele picioare îi erau în ghips, cel drept doar până la genunchi, iar brațul rănit îi era înfășurat în bandaje groase. Chipul îi era supt, dar perfect, genele ei negre îi umbreau obrajii, iar buzele i se deschideau ușor în somn. În timp ce o priveam plin de recunoștință și de uimire, am auzit ușa din spatele meu deschizându-se și închizându-se la loc. Atunci, mi-am întors capul și am observat că salonul rămăsese gol. Ridicându-mă din scaun cu mișcări nesigure, am făcut doi pași până la patul Audrei și, așezându-mă lângă ea, i-am luat mâna într-a mea, nemaiputând suporta nici măcar o secundă în plus lipsa atingerii ei.

Deși am simțit o lacrimă fierbinte curgându-mi pe obraz, îmi venea să râd și să urlu de fericire, realitatea lovindu-mă din plin.

Reușiserăm. Eram în viață. Habar n-aveam cum, dar scăpaserăm din pădurea aceea întunecată. Răniți, dar întregi. Și împreună.

Am scos un râset sugrumat și, aplecându-mă, mi-am lipit fața de a ei. I-am sărutat buzele, obrajii, fruntea și creștetul capului, pe măsură ce bâiguiam vorbe neinteligibile de iubire și gratitudine.

Am simțit-o mișcându-se sub mine, așa că m-am dat în spate, în timp ce ochii ei mari și negri clipeau spre mine.

– Dane? a șoptit ea cu voce răgușită.

– Da, draga mea. Sunt aici.

I-am mângâiat părul, apoi obrazul.

– Dane, a repetat ea, cu vocea întretăiată.

Plimbându-și privirea asupra chipului meu, contabiliza fiecare mic detaliu. Verifica dacă eram teafăr și dacă nu cumva eram doar o nălucă.

Își plimba degetele odată cu privirea, pipăindu-mi pometii, nasul. Când a ajuns la buze, am zâmbit și i-am sărutat buricele degetelor.

– Te-ai bărbierit, a spus ea, cu glasul înăbușit.

Râzând, i-am luat mâna într-a mea și i-am sărutat degetele încă o dată.

– Altcineva m-a bărbierit. Trebuie să-i fi luat ore întregi.

A râs la rândul ei, un sunet plin de uimire, de bucurie și totodată de durere.

M-am dat puțin în spate, ridicând-o foarte, foarte ușor. Mi-am făcut apoi loc să mă pot urca în pat lângă ea, așezându-mă pe partea nevătămată a corpului. Și-a întors capul spre mine, și, pentru scurt timp, m-am simțit de parcă ne-am fi întors în adăpostul nostru intim de pe munte, numai că de data asta eram în siguranță, ne aflam într-un loc călduros și dispuneam de alimente ușor accesibile și nutritive.

– Îmi datorezi un *burrito*, am murmurat eu.

Audra a râs din nou, și, lipindu-mi buzele de ale ei, am sorbit o picătură din fericirea ei.

– Cel mai mare pe care l-ai mâncat în viața ta, a încuviințat ea, cu zâmbetul încă pe buze. Ai mâncat ceva? a întrebat după o scurtă pauză.

– Nu mi-e foame, deci probabil că da.

Puteam să bag mâna în foc că pompaseră în mine glucoză sau, mă rog, ce-or fi băgat ei în toate tuburile alea la care eram conectat. Tot ce știam era că stomacul meu nu mai era măcinat de o foame arzătoare.

Mi-am aranjat brațul și am tresărit ușor, observând că mi se deplasaseră fețele – pe care le examinasem înainte, în timp ce Gail mă împingea pe hol în scaunul cu rotile. Porneau din lateralele gâtului și treceau pe sub fiecare braț, până pe spate, în dreptul umerilor. Audra s-a încruntat și, apucându-mă de gulerul halatului, s-a uitat atent la bandaje, încă destul de nedumerită.

– E o nimica toată, doar o iritație banală, am spus eu, minimalizând zgârieturile profunde care îmi brăzdau pielea pe ambele părți ale corpului, de la cureaua cu care o trăsesem după mine.

Audra și-a mutat privirea spre mine și, când a înțeles ce se întâmplase, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Of, Dane.

Și-a lăsat capul în jos și m-a sărutat pe gât, unde începea bandajul. A zăbovit acolo preț de câteva momente, și i-am simțit respirația caldă pe piele.

– E o nimica toată, am repetat eu, sărutându-i creștetul.

– M-ai salvat. Ne-ai salvat pe amândoi. Cum...

– O casă. Am dat de o casă. Și de un bărbat.

– Un bărbat? a șoptit ea.

Am încuviințat din cap, în minte răsărindu-mi imaginea tulburе a intrării noastre în luminiș. Dăduserăm de un bărbat cu niște lemne în brațe. Se întorsese spre noi exact când mă prăbușisem din nou la pământ.

– Un *survivalist*, am murmurat eu.

Mutându-mi privirea spre peretele din spatele ei, am încercat din răsputeri să dau un sens amintirilor și celor câteva cuvinte pe care știam că bărbatul le rostise.

– Un *survivalist?* Ce-i ăla un „*survivalist*"?

Mi-am mutat privirea înapoi spre Audra.

– O persoană care se pregătește pentru catastrofe. Care dispare fără urmă, cu provizii de hrană și consumabile.

– Nu mai spune, a rostit Audra.

– Firicelul de fum, am zis eu zâmbind.

– A fost real.

– Da. Cât se poate de real. Țin minte că parcă a folosit un fel de stație radio ca să cheme ajutoare. Și după... a venit un elicopter... Sau, mă rog, ceva care scotea aceleași zgomote ca un elicopter. Asta-i tot ce-mi amintesc.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, trăind miracolul supraviețuirii noastre, amintindu-ne prin ce trecuserăm și tot ce înduraserăm. Aș fi vrut să-i spun mai multe. Aș fi vrut să-i aud vocea, s-o aud spunându-mi că totul era în regulă, dar îmi simțeam ochii tot mai grei și corpul lipsit de vlagă, în vreme ce stăteam întins lângă ea, pe salteaua moale, cu un maldăr de pături ținându-ne de cald. Cu buzele încă arcuite într-un zâmbet blând, a început și ea să-și simtă ochii grei.

La fereastră, fulgi moi de zăpadă loveau în geam. M-a furat somnul, și am fost trezit doar pentru scurt timp de șoaptele din pragul ușii.

– Nu, nu-i deranja. Lasă-i să stea împreună. Lasă-i să doarmă.

Capitolul 30

Audra

Eu și Dane am fost externați în aceeași zi. El se întremase și umbla de colo-colo – chiar dacă ușurel – de câteva zile deja, dar cred că personalul spitalului conștientizase că nu avea să plece fără mine, așa că a mai fost ținut internat până când am putut pleca și eu acasă.

Cum Dane refuzase să plece din patul meu, mai aduseseră în cele din urmă un pat în salon, iar Dane le unise, formând un pat mai mare pentru amândoi. Chiar și așa, tot înghesuiți stăteam, în poziția în care ne obișnuiserăm deja să dormim, găsindu-ne alinare unul în celălalt, în vreme ce viața de dinainte se sfârșise. Poate că era doar o chestiune de moment, poate că ne-am fi întors fiecare pe partea lui de pat, pe măsură ce viața mergea mai departe. Sau poate că, la finalul fiecărei zile, am reveni unul în brațele celuilalt, ne-am încălzi reciproc, ne-am reda unul altuia speranța, reunindu-ne la mijloc, în acel loc deja familiar. Preferam a doua variantă.

O dată la două zile, Jay venea în vizită și, cu o expresie sceptică pe chip, mă ținea strâns în brațe pe măsură ce îi relatam povestea. Mi-a spus că – până și atunci când apăruseră informații conform cărora eu și Dane ne aflam într-o situație fără scăpare – menținerea afacerii pe linia de plutire, atât cât putuse, îl ajutase să-și păstreze calmul. Acela fusese firicelul lui de fum, care îi spusese că încă trăiam, că urma să mă întorc. În plus, luase legătura cu un alt florar,

care fusese de acord să preia evenimentele care, fără ajutorul lui, ar fi rămas fără aranjamente florale.

– Mi-ai fost un prieten așa bun, îi zisesem eu cu lacrimi în ochi, luându-l din nou în brațe. Cel mai bun prieten.

Mama lui Dane și Luella fuseseră primele care ajunseseră la spital, iar Dustin și Dalila se urcaseră în avionul spre Denver în clipa în care aflaseră că fuseserăm găsiți. Stăteau la spital încontinuu, punând cap la cap tot ce se întâmplase de când avionul nostru se prăbușise.

Furtuna împiedicase avioanele de salvare să decoleze în primele zile. Când în sfârșit se obținuse aprobare, cercetaseră zona în care cutia neagră emitea semnale, așa cum Dane deja intuise. Dustin se străduise zi și noapte să închirieze elicoptere private și să angajeze specialiști obișnuiți cu zona respectivă pentru a localiza avionul, dar natura se dovedise în cele din urmă nemiloasă, iar suprafața de căutare - mult prea întinsă.

Totuși, eu și Dane reușiserăm cumva ceea ce nici un elicopter, specialist sau echipă de voluntari n-ar fi putut. Supraviețuiserăm și scăpaserăm de acolo. În viață... Între viață și moarte.

Dacă e să fiu sinceră până la capăt, Dane mă trăsese după el pe parcursul a kilometri întregi de teren înzăpezit și accidentat, în vreme ce era afectat de o septicemie severă, organele începând să-i cedeze unul câte unul. Trupul îi cedase la doar cincisprezece metri de casa acelui *survivalist*. Cu toate acestea, chiar și în acele momente, se adunase și parcursese cu mine în spate ultimii centimetri atât de necesari.

Unii l-ar numi noroc. Eu îi spun miracol.

Picioarele aveau să mi se vindece și la fel și brațul. Experiența mă schimbase definitiv, și încă încercam să-mi dau seama în ce fel – în mare parte vorbind șoptit cu Dane în întunericul nopții, stând lipiți unul de celălalt și dezvăluind secrete și temeri, așa cum învățaserăm într-un final să facem.

Am auzit un ciocănit scurt în ușa salonului, iar Dalila și-a băgat capul înăuntru, zâmbind.

– Ești îmbrăcată?

– Acum, da, am spus eu râzând, aruncând o privire spre pantalonii de trening și tricoul de pe mine.

Aș fi dat orice să nu mai văd niciodată vreun halat medical cu despicătură la spate.

– Super! Intrând, a aruncat o privire spre bagajul deja făcut de lângă ușă. Când te externează?

– Doctorul ar trebui să vină cu actele de externare cam într-o oră.

– Fantastic! Ți-aș propune să pregătesc eu masa în seara asta pentru tine și pentru Dane, dar cred că vă doriți să stați singuri o perioadă.

Deși mi-a zâmbit cu blândețe, n-am putut să nu observ străfulgerarea dezamăgirii din ochii ei la auzul propriilor cuvinte.

– Mulțumesc, Dalila, dar... cred că am stat singuri suficient, am zis eu râzând încetișor. Ne-ar plăcea să vii pe la noi.

Mi-a surâs și, împreunându-și mâinile, m-a privit entuziasmată.

– Serios? N-aș vrea să te solicit încă din prima seară petrecută în afara spitalului, doar că... A clătinat din cap, cu ochii înlăcrimați. Mi-a fost dor de tine, Audra. Mi-a fost tare dor de tine.

Mi-am deschis brațele și, când s-a apropiat de mine și m-a strâns la pieptul ei, am început amândouă să râdem și să plângem în același timp.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Tare dor.

Dalila îmi fusese întotdeauna ca o soră. Încercase să păstreze legătura cu mine după ce eu și Dane divorțaserăm, dar îi respinsesem fiecare tentativă. Era mult prea dureros pentru mine să țin legătura cu rudele lui Dane și nu nu mi se părea corect să rămân apropiată de oamenii dragi lui. De fapt, mă îndepărtasem de toți cei care m-ar fi putut împinge spre puțul adânc al durerii zăvorâte înăuntrul meu. Era clar. Multe lucruri erau mult mai clare în acel moment. Asta i se putea întâmpla unei persoane aflate la un pas de moarte.

Dalila s-a desprins din brațele mele.

– Deci, când plănuiți să faceți nunta?

Am râs, ștergându-mi lacrimile de la ochi.

– Mai e până atunci. Pentru moment, plănuim să ajungem în toate restaurantele fast-food din Laurelton.

– Ce bine, a zis Dalila amuzată. Sunteți amândoi numai piele și os. Totuși, a spus ea după o scurtă pauză, Dane mi-a zis că se mută aici.

– Da, am încuviințat eu, își va transfera activitatea în noul parc industrial.

– Super! Chiar își iubește meseria.

– Știu as... S-a auzit o bătaie în ușă. Intră, am strigat eu.

Ușa s-a deschis ușor, iar Luella Townsend și-a băgat capul înăuntru. Îmi părea neobișnuit de nesigură, de măruntă, de parcă ar fi intrat la apă.

– Oh, scuze, Dalila, nu știam că ești aici. Mă întorc mai târziu.

A dat să plece, dar i-am aruncat Dalilei un zâmbet discret, făcându-i semn din cap.

– De fapt, Luella, am strigat eu, chiar voiam să vorbesc cu tine.

Luella trecuse pe la mine de câteva ori pe parcursul săptămânii anterioare, dar în realitate doar băgase și scosese capul pe ușă și de fiecare dată când erau alți oameni în salon, așa că nu doar că nu avuseserăm când să petrecem puțin timp singure, dar nici nu făcuse vreo încercare de a vorbi cu mine între patru ochi sau măcar de față cu Dane. Dane îmi povestise că țipase la ea când se trezise în spital și îmi zisese *tot* ce îi reproșase. Cred că amândoi fuseseră luați pe nepregătite.

Zâmbind, Dalila m-a bătut ușor pe mână.

– Oricum trebuie să plec. Audra, ne vedem diseară, da? Pe la șase și jumătate.

– Așa rămâne.

Dalila s-a dus spre ușă, toată un zâmbet, și, oprindu-se în loc, și-a sărutat reticentă bunica pe obraz. Nu reușisem să o pun la curent cu tot ce se întâmplase, dar înțelesese singură esențialul: intervențiile Luellei ne-ar fi putut costa viața. Aproape că-mi era milă de bătrână. Mai multe persoane din familie, care până atunci o respectaseră, erau furioase pe ea. Mă așteptam să dureze ceva timp până să se repare ruptura dintre ei.

Luella a păşit înăuntru, şi i-am făcut semn spre scaunul de lângă patul meu. A luat loc, plimbându-şi degetele peste tivul jachetei scurte de mătase. Mă treceau fiori pe şira spinării, dar discuţia aceea absolut necesară fusese îndelung amânată.

– Ai fost îndrăgostită de bunicul meu, am spus eu răspicat.

Ridicându-şi capul, mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Eu...

A făcut o pauză, copleşită de multitudinea de emoţii care îi traversau chipul, şi, trăgând adânc aer în piept, s-a lăsat pe spătarul scaunului. A privit peste umărul meu preţ de o clipă, apoi ochii ni s-au intersectat.

– Da. De unde ştii?

– Am găsit o scrisoare în pod, chiar înainte să plec spre San Francisco. M-am întors şi mi-am strecurat mâna în poşeta aşezată pe masa de lângă pat. Îl rugasem pe Jay să mi-o aducă în urmă cu câteva zile. Ţi-a frânt inima.

S-a uitat ţintă la mine, şi, după un moment apăsător, ochii i-au fugit spre hârtia din mâna mea. Brusc, am observat că privirea aceea glacială purta cu sine povara durerii. S-a uitat în jos, spre degetele-i care încă se jucau cu tivul. S-a oprit însă când şi-a dat seama de ceea ce făcea.

– Da. L-am întâlnit pe stradă, când mergeam să iau prânzul cu o prietenă. Pălăria mi-a zburat de pe cap, iar el – schiţând un zâmbet trist, Luella a privit în gol în spatele meu, cu gândul la trecut – a fugit după ea. Mi-a adus-o înapoi, şi am început să vorbim. A insistat să mă conducă la restaurant. M-am îndrăgostit de el. N-a fost nevoie decât de patru străzi.

Văzând-o schiţând un alt zâmbet, şovăielnic şi neputincios, am simţit o strângere de inimă.

– Nu era deloc potrivit pentru mine. Era un sudor care trăia de pe-o zi pe alta. Părinţii mei nu l-ar fi acceptat sub nici o formă. După aceea, am început să ne vedem pe ascuns. Plănuiam să fugim împreună. L-am aşteptat în ziua aceea cu valiza în mână, pe marginea iazului de pe moşia mea, dar nu a mai venit. A inspirat adânc. L-am aşteptat câteva ore, mă gândeam că poate a întârziat...

Dar nu, nu a venit deloc. Și-a îndreptat spatele, cu mâinile încrucișate în poală. Mă gândeam că... poate avusese loc un accident... Trebuia să existe o explicație. M-am dus la el la muncă a doua zi dimineață. Era în fața fabricii cu niște bărbați și, când m-a văzut, a spus ea cu o răsuflare întretăiată, mi-a întors spatele. A rămas tăcută vreme îndelungată, cu privirea ațintită în jos. Îndreptându-și umerii, s-a uitat în cele din urmă din nou spre mine. M-am decis să mi-l scot din minte definitiv, să-mi văd de viață. Am început o relație cu bărbatul pe care și-l doreau părinții mei pentru mine. Ne-am căsătorit în același an. Am ajuns să-l iubesc. Nu cu aceeași pasiune arzătoare a primei iubiri, dar am ținut mult la bunicul lui Dane. Era un om bun, a spus ea, înclinându-și capul într-o parte. Se pare că nimic nu se compară cu prima dragoste, nu?

– Nu, se pare că nu, am spus eu.

Am simțit un gol în suflet când mi-am imaginat-o așteptând singură pe marginea iazului, cu o valiză plină cu haine și cu inima plină de speranțe care se stingeau încet, pe măsură ce soarele se îndrepta spre apus.

– Am auzit că Wallace s-a însurat vreo doi ani mai târziu. Atunci, i-am spus soțului meu că mă simt rău, dar m-am ascuns în camera mea și am plâns toată ziua. Mi-am impus să-l urăsc, mi-am jurat să-l urăsc pentru totdeauna.

– Iar apoi, am apărut eu.

– Da, apoi, ai apărut tu, a admis ea.

– Ca să-i fac și eu lui Dane ceea ce bunicul îți făcuse ție?

– Posibil. A ridicat din umeri. Probabil. Nu am putut suporta gândul de a te vedea așezată la masa mea, seară de seară, pentru tot restul vieții, tocmai pe tine, rodul căsătoriei lui cu o altă femeie.

Mi-am înclinat capul într-o parte, încercând să o înțeleg mai bine, încercând să-mi imaginez amărăciunea – durerea profundă – care o măcinase atâția ani de zile. Cu sufletul chinuit, ajunsese să mă vadă ca pe un adversar.

– De-asta vrei să-mi iei clădirea? Din cauza bunicului meu?

M-a privit preț de o clipă, apoi a spus încetișor:

– N-am vrut niciodată să-ți iau clădirea. A fost doar un pretext.

– Un pretext? M-am încruntat confuză. Un pretext pentru ce?

Luella a inspirat din nou adânc.

– Anul trecut, Dane a venit acasă în vizită. Eram convinsă că venise să-mi ceară inelul cu diamant, ca să o ceară pe Winnie în căsătorie.

Cutremurată, mi-am mușcat buza și am privit în jos, cu sufletul ca o rană deschisă la gândul că Dane s-ar fi putut căsători cu altcineva.

– Când a sosit însă, părea complet răvășit, a oftat ea. Nu i se citea deloc fericirea pe chip... Privirea lui îmi amintea de... Mă rog, la un moment dat s-a dus puțin până afară, și, când s-a întors, ochii îi erau plini de dor. Același dor care i se citea mereu în privire când se uita la tine. Mi-a spus că se răzgândise în privința căsătoriei cu Winnie. Știam, pur și simplu știam, că se dusese să te vadă, iar el nu a negat. Mi-a spus că te urmărise de peste drum. A făcut o pauză, iar eu am rămas tăcută în vreme ce ea își aduna gândurile. După aceea, m-am gândit mult la Wallace. Am plâns. Am conștientizat că jucasem un rol important în dinamica relației voastre și am înțeles cât de egoistă și de nedreaptă fusesem.

– Ce-i drept, am clătinat eu din cap, nu ne-ai făcut viața deloc ușoară, doamnă Townsend, dar eu și Dane suntem singurii vinovați de tot ce s-a întâmplat între noi.

Și-a strâns buzele, un nor de îndoială întunecându-i privirea.

– În orice caz, m-am întrebat dacă nu cumva puteam face ceva ca să vă împăcați. M-am gândit că un mic imbold... Dar știam că moșteniseși de la Wallace încăpățânarea și enervantele tendințe martirice.

M-am uimit singură când am început să râd. Apoi, Luella a strâmbat ironic din buze.

– După ce m-am mai interesat de tine, mi-am dat seama că nu te-ai fi dus la Dane decât dacă ți-ar fi fost pusă în pericol afacerea, singura de care părea să îți pese cu adevărat.

– Punct ochit, punct lovit, am spus eu, scoțând un sunet gutural.

– Am o țintă bună, a zis ea.

– Chiar da.

Am clătinat din cap uimită, uitându-mă la ea.

– Deci, episodul de la club a fost doar...

– Da, doar de fațadă, ca să te provoc.

– A funcționat, am murmurat eu. Am procedat exact cum ți-ai imaginat.

Mă gândisem să iau avionul până în California, să-l înfrunt pe Dane... Când colo, totul fusese o făcătură. Doamne, îmi treceau prin cap o sumedenie de întrebări. Un lucru numai mă încurca.

– I-ai spus secretarei lui Dane să nu mă lase să-l văd?

A clătinat din cap.

– I-am spus doar să nu te lase să vorbești cu el la telefon. Am subliniat că erai o fostă soție insistentă, care tot încerca să scoată bani de la el. Când am aflat câte bătăi de cap ți-a dat după ce ai sosit în California, am presupus că avea propriile ei planuri cu Dane. Asta n-a fost din vina mea.

– Ah! am exclamat încă șocată. Ei bine, până la urmă a ieșit totul așa cum ai plănuit.

– Da, numai că era să muriți din cauza mea. M-am îngrozit când am aflat că avionul în care vă aflați s-a prăbușit, am fost devastată.

Uitându-mă la ea, am observat că se albise la față când pomenise despre accident, iar mâinile au început să îi tremure ușor.

– Nu ai fi putut anticipa așa ceva. A fost pur și simplu... voia Domnului. Pentru asta, nu suntem niciodată îndeajuns de pregătiți, am spus eu încetișor. Nu ne rămâne decât să depășim greutățile.

Umerii i-au căzut încet, în semn de ușurare.

– În orice caz... nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Mi-am mușcat buza, copleșită de tot ce-mi spunea.

– Doamnă Townsend...

– Nu, te rog, spune-mi Luella.

– Luella... I-am aruncat un zâmbet discret. Ai aranjat tu, cumva, să obțin contractele pentru diverse cluburi de recreere și evenimente caritabile?

Fusesem atât de încântată de contractele rentabile pe care le obținusem. Cu ocazia acelor evenimente, serviciile mele fuseseră expuse și altor potențiali clienți cu dare de mână. Cu toate acestea,

nu reușisem până atunci să-mi dau seama cine anume auzise despre mine primul și începuse să ducă vorba mai departe.

– M-am gândit că ți-ar prinde bine. În mare parte, din cauza mea aveai probleme.

– Nu aveam probleme chiar atât de mari, am murmurat eu, simțindu-mă ușor jignită.

– Chiar și așa, am multe prietene înstărite, care de-abia așteaptă să cheltuiască banii din portofelele lor poleite cu aur, a zis ea ridicând din umeri. Plus că faci o treabă minunată.

– Mulțumesc! Mi-am înclinat capul într-o parte. Deci... n-a existat niciodată amenințarea reală de a-mi fi luată clădirea?

– Nu.

– Hmm, am murmurat eu.

Nu m-am putut abține să nu râd. Bătrâna nu numai că era o actriță bună, dar era și vicleană. Mi-a luat ceva timp să-mi pun în ordine sentimentele contradictorii față de Luella Townsend. Nici prin gând nu-mi trecuse vreodată că am fi putut avea cândva relația apropiată, tipică, dintre o bunică și nepoata ei, dar n-am putut să nu simt respect și compasiune pentru ea când i-am aflat povestea și planul de a ne readuce împreună pe mine și pe Dane.

Mi-am amintit că încă aveam scrisoarea în mână, așa că i-am întins-o.

– Cred că asta îți aparține.

Ochii i-au căzut asupra ei. Pe chip i se citea o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Neliniște. A luat scrisoarea în mâna-i tremurândă și a deschis-o, cu ochii ațintiți asupra cuvintelor bunicului meu. Când a ajuns la final, și-a ridicat privirea, cu ochii plini de lacrimi.

– Of, Wallace, a rostit ea. Om prost și încăpățânat. Totuși, buzele i-au schițat un zâmbet tremurat, în vreme ce a strecurat scrisoarea în gentuța din poală. Apoi, s-a ridicat. Am și eu ceva pentru tine. Și-a băgat mâna din nou în gentuță și a scos din ea o coală de hârtie împăturită. Aplecându-se deasupra mea, m-a surprins cu un sărut pe obraz. Bun venit în familie, Audra! Ți-aș putea spune „bine ai revenit", dar prima dată n-ai avut parte de primirea cuvenită, așa-i?

– Mulțumesc, am șoptit eu.

Spunând acestea, Luella Townsend, dușmanca mea de moarte, care avea să-mi redevină bunică în curând, a ieșit din salonul meu, închizând încet ușa după ea.

Am avut nevoie de puțin timp ca să procesez, măcar în parte, discuția noastră, dar știam că aveam nevoie de și mai mult timp ca să mă gândesc bine la ceea ce tocmai descoperisem. Doctorul trebuia să ajungă din moment în moment.

M-am uitat la hârtia din mâinile mele și am desfăcut-o încet. Era o schiță tehnică a parcului industrial, a cărui machetă o văzusem pentru prima dată în biroul lui Dane din California. Versiunea aceea venea însă cu o adăugire. La intrarea în parc se afla un indicator mare, flancat de copaci și verdeață. Pe pancartă scria: „Parcul Industrial «Theodore John»".

Dedesubt, Luella scrisese de mână: „Numit astfel după primul meu strănepot".

Cu un suspin, am strâns la piept bucata de hârtie, bucuria și tristețea contopindu-se în sufletul meu într-o fericire apăsătoare. Lacrimile îmi umpleau ochii. *Băiatul meu drag nu era dat uitării.* Nu m-aș fi așteptat niciodată la un asemenea gest.

Auzind ușa deschizându-se, am tresărit. Când l-am văzut pe Dane intrând în salon, mi-am tras nasul, jumătate plângând, jumătate râzând. Încruntat, s-a îndreptat spre mine.

– Hei, ce-ai pățit?

Clătinând din cap, i-am întins hârtia lui Dane și am pus mâna pe un șervețel, ca să-mi șterg nasul.

S-a holbat la poză preț de câteva minute, și privirea i s-a îmblânzit în vreme ce și-a prins buza de jos între dinți, apoi mi-a aruncat un zâmbet trist.

– Până la urmă, bătrâna nu e întru totul rea, nu-i așa?

Am râs încetișor, trăgându-mi din nou nasul.

– Doar pe jumătate. Am atâtea să-ți spun, dar clădirea, Dane, clădirea este toată a mea. Nu o vrea. N-a vrut-o niciodată.

Dane m-a privit confuz.

– Plănuiam să discut cu ea în cursul zilei de astăzi, dar s-a furișat afară înainte să apuc să vorbesc.

– Nu-i nimic. Am discutat eu cu ea, a fost mai bine așa.

Așezându-se pe marginea patului, Dane mi-a șters cu degetul mare ultimele urme de lacrimi de pe chip.

– Bine. Îmi povestești mai târziu.

– Da.

Mi-am îndreptat privirea spre revista pe care o așezase pe masă, lângă pat, atunci când îi dădusem hârtia în mână.

– Ce-i asta?

A ridicat-o de pe masă și mi-a întins-o.

– Oh, am oftat când am întors revista cu fața în sus și i-am văzut coperta.

Era revista în care desenasem pe munte, pe când eram mai mult moartă decât vie și lihnită de foame, în așteptarea echipajelor de salvare care nu mai veneau.

Am deschis-o încet, cu grijă, și m-am oprit la prima schiță. Îl desenasem pe Dane din profil, sprijinit de un copac, cu umerii aduși în față, privind spre copacii întunecați. Mi-am trecut degetul peste liniile feței lui, peste umbra lăsată de barba lui, lacrimile țâșnindu-mi iarăși din ochi. Simțeam mirosul pinului și al aerului de munte, proaspăt și răcoros. Simțeam cum stomacul îmi măcina în gol de foame, fără oprire. Simțeam cum îmi bătea inima cu foc pentru bărbatul pe care nu încetasem să-l iubesc.

Mi-am tras nasul și, răsfoind paginile, am dat de o schiță a lui Theo, desenat așa cum mi-l aminteam eu, cu ochii închiși, ca în somn, și fața lui minusculă, perfectă.

– Arăta ca tine, am spus eu cu ochii spre Dane.

– Știu, a zis și a încuviințat din cap, cu o expresie serioasă, chiar gravă, pe chip. Dar simt că avea ochii tăi căprui.

Mi-am înclinat capul într-o parte, cu buzele ușor țuguiate.

– Într-o bună zi, vom afla, dar încă nu a venit momentul.

– Nu, a admis Dane zâmbind, încă nu.

Am studiat atent singura imagine pe care o aveam cu băieţelul meu, trecându-mi degetul peste obrazul lui şi amintindu-mi de pielea lui catifelată.

După o clipă, am găsit puterea de a da pagina şi am descoperit soarele apunând deasupra munţilor. Mi-am amintit atunci de strălucirea măreaţă a acelei minunăţii, în mijlocul sălbăticiei neînduplecate.

– Hmm, am îngânat eu.

Ştiam sigur că mai erau şi alte schiţe acolo, cu muntele, cu locul unde sfârşise avionul, căzând în cele din urmă în prăpastie, dar şi cu adăpostul nostru minuscul care ne ferise de furtună, locul în care trăiserăm împreună, încălzindu-ne reciproc şi împărtăşindu-ne în cele din urmă iubirea.

– Nu ştiu de ce am luat-o cu mine, a spus Dane. Când ai căzut în gol, am fugit spre locul de campare, cu mintea înceţoşată de boală şi îngrozit de grija pentru tine, am pus mâna pe câteva lucruri care mi s-au părut mai importante şi le-am îndesat în geanta mea. Mă bucur că, undeva într-un colţ al minţii mele febrile, am conştientizat că revista asta era unul dintre ele.

Am respirat întretăiat. Era importantă. Chiar era.

S-a auzit un alt ciocănit în uşă, şi ne-am desprins unul de celălalt chiar când medicul meu a intrat în salon.

– Sunteţi gata să plecaţi de aici?

Dane a început să râdă şi, ridicându-se, i-a strâns mâna doctorului Fletcher.

– Nici nu aveţi idee.

– Nu, dar îmi pot imagina, a zis doctorul Fletcher zâmbind. Totuşi, ar fi mai bine să-i spuneţi persoanei care vine să vă ia că veţi ieşi prin spate. O hoardă de reporteri vă aşteaptă la intrare.

– Ah. Îl voi anunţa pe fratele meu. Mulţumim!

Încă nu vorbiserăm cu reporterii, care încercaseră să obţină mai multe detalii despre povestea noastră terifiantă, dar hotărâserăm să stăm de vorbă cu ei după ce ieşeam din spital şi ne simţeam pregătiţi să facem faţă camerelor de filmat. Mai mult decât atât, încă încercam să acceptăm tot ce ni se întâmplase, şi ne-ar fi fost imposibil

să exprimăm în cuvinte tot calvarul prin care trecuserăm înainte de a ne obișnui noi înșine cu ideea.

– Astea sunt documentele de externare, toate semnate. Valorile de la verificarea de dimineață au ieșit normale, dar ceva mi-a atras atenția, Audra.

– Oh, am spus eu, aruncându-i o privire lui Dane, care părea brusc neliniștit.

– Era prea devreme să ne dăm seama când ai ajuns la spital, dar ești însărcinată.

Am început să clipesc rapid, cu ochii la doctor, apoi pur și simplu am rămas cu privirea încremenită. Gravidă? *Gravidă?* Am înghițit în sec, iar capul a început să-mi vuiască. Mi-am întors privirea spre Dane, care părea la fel de șocat, deși un zâmbet reținut părea să-i tremure la colțurile gurii, de parcă n-ar fi fost sigur dacă să se abțină sau nu.

– În... șandramaua aia de hotel, am murmurat eu, încercând să-mi dau seama cum de se putuse întâmpla una ca asta.

– Sau în adăpost, a adăugat Dane, zâmbind cu gura larg deschisă.

Doctorul a început să râdă.

– Am să vă las să depănați amintiri. Am vrut doar să vă felicit și să vă dau drumul. S-a întors și i-a strâns mâna lui Dane, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Să aveți grijă unul de celălalt! Dacă aveți întrebări, mă puteți suna oricând.

– Da, am zis eu încuviințând prosteşte din cap. Mulțumim, domnule doctor!

După ce a ieșit din salon, ne-am uitat unul la celălalt, lui Dane crescându-i zâmbetul pe buze. În vreme ce mă holbam la el, inima a început să-mi bată nebunește de fericire, trezind în mine un amalgam de emoții.

– Un copil, am șoptit eu.

Dane s-a așezat înapoi pe pat, luându-mă în brațe.

– Da, un copil.

– Crezi că o să fie bine de data asta, Dane? l-am întrebat, lăsând să iasă la suprafață cea mai mare temere a mea.

Mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe obraz și, luându-mi fața în mâini, m-a privit direct în ochi.

– Da, o să fie. O să fie bine. Hai acasă, mi-a spus el, sărutându-mă încetișor pe buze.

Încuviințând din cap, i-am inspirat parfumul, copleșită de atâta iubire. Aveam un straniu sentiment de liniște, care nu părea totuși să se împace cu grijile care îmi roiau prin minte.

– Da, hai acasă!

Epilog

Dane

– Mai împinge o dată, scumpo. Hai că poți, Audra. I se vede capul bebelușului nostru, iubito, am spus eu cu voce sugrumată, în timp ce Audra mă strângea cu putere de mână.

Soția mea s-a ridicat ușor în capul oaselor și s-a aplecat în față, cu transpirația picurându-i de pe frunte până pe obraji. A strâns din dinți și, înroșindu-se la față, a împins pentru ultima oară, cu un țipăt.

Micul ghem de păr negru devenea tot mai mare. Ținându-mi respirația, am văzut ieșind capul bebelușului, urmat rapid de umeri, pe măsură ce doctorul îl scotea – *era un el* – din trupul Audrei. L-a așezat apoi pe fiul nostru pe abdomenul ei, masându-l pe spate cu vioiciune.

Timpul s-a oprit în loc preț de o secundă când ochii mei i-au întâlnit pe ai Audrei, o singură privire declanșând în noi mii de cuvinte, de sentimente și de amintiri.

De data aceasta, nu răsunase în sală doar strigătul soției mele, în locul plânsetului unui bebeluș. Nu, nu, de data aceasta, izbucnise și țipătul viguros al băiețelului nostru, umplând tăcerea. Am tras iute aer în piept, copleșit de bucurie și recunoștință. Chipul Audrei s-a schimonosit când a lăsat să îi scape un țipăt plin deopotrivă de ușurare și de fericire. L-a ridicat apoi pe fiul nostru și l-a adus

la pieptul ei, plângând lipită de capul lui. I-a sărutat tâmpla, și lacrimile au început să se scurgă pe pielea lui.

– Bună, a rostit ea. Bună, băiete! Bună, Noah!

M-am aplecat deasupra lor și, netezindu-i Audrei părul îmbibat de transpirație, m-am minunat de cea mai frumoasă priveliște pe care o văzusem vreodată în viața mea: copilașul nostru nou-născut, ținut în brațe de soția mea, urlând cu înverșunare în căutarea sânului care nu-i fusese oferit imediat. Audra a început să râdă printre lacrimi. În timp ce îl legăna în brațe, o asistentă i-a întins Audrei o pătură, i-a pus lui Noah o căciuliță pe cap și i-a ascultat rapid bătăile inimii.

– Are inima sănătoasă și zdravănă, a spus asistenta zâmbind, întorcându-se cu spatele.

Ca să-i dea dreptate, Noah a scos un alt urlet furios. Audra i-a îndreptat atunci gurița spre sânul ei, iar el s-a liniștit, mulțumit. Am început să râd, ștergându-mi lacrimile care, fără să-mi dau seama, îmi curgeau pe obraji.

– Așa te vreau, fiule, am spus eu.

Audra m-a înghiontit ușor, dar a continuat să zâmbească fascinată, îmbătată de iubirea pe care o simțea în calitate de proaspătă mamă.

Noah se uita fix, cu ochii negri ațintiți asupra ei în timp ce ea îl alăpta. În cele din urmă, ochii i s-au închis, și a adormit cu gura deschisă. Audra radia de fericire când m-am aplecat deasupra lor, șoptindu-le vorbe drăgăstoase, pline de voioșie, și jurându-le protecția mea eternă.

Mai târziu, l-am ținut pe Noah în brațe în vreme ce Audra dormea în salonul întunecos, în care nu pătrundea nici un zgomot din afară. M-am plimbat de colo-colo în fața ferestrei și, purtând cu grijă pe brațe trupușorul înfășat al fiului meu, am urmărit pe geam cum fulgii răzleți de zăpadă cădeau din cer în acea toamnă târzie.

Cu gândul la tot ceea ce ni se întâmplase până în acel punct în care ne adusese viața, mă uitam spre orizontul îndepărtat, urmărind cu privirea conturul de un violet intens al munților. Am închis

ochii, imaginându-mi nesfârșita întindere arctică. Puteam să jur că, preț de o clipă, am simțit în aer mirosul pregnant de pin și vântul biciuindu-mi obrazul.

Încă mă gândesc uneori la durere ca la un munte de gheață enorm, în aparență insurmontabil, unde frigul îți pătrunde până în măduva oaselor, până în străfundurile sufletului. Unde fiecare pas presupune un efort uriaș, și orice progres real pare de neatins. Cu toate acestea, dacă ridici privirea și te uiți în zare, atât cu ochii inimii, cât și la propriu, vei zări un firicel de fum ridicându-se dintr-o cabană primitoare, și vei găsi în cele din urmă căldură. Speranță. Și, dacă ai pe cineva care să te ia de mână, care să te tragă după el la nevoie și să străbată acel ținut necruțător, veți reuși să ieșiți dintre copaci. Schimbați, ce e drept, dar împreună. Mai puternici. Iar când îți vei întoarce capul, privind în urmă spre peisajul năvalnic și sumbru din care ați reușit cumva să scăpați, vei ști, undeva în adâncul sufletului, că nimic, *absolut nimic* nu este imposibil atunci când dragostea este mai mare, mai covârșitoare, mai puternică și mai statornică decât însuși muntele.

L-am adus pe Noah mai aproape de mine și, lipindu-mi fața de a lui, am inspirat mirosul lui dulce de bebeluș – parfumul purității, al laptelui matern, al soției mele, care încă făcea parte din el, în ciuda faptului că trupurile lor nu mai erau unite. L-am strâns pentru o clipă în brațe și, legănându-mă ușor, i-am povestit apoi celui de-al doilea fiu al meu despre fratele lui. I-am spus cum eu și mama lui ne rătăciserăm într-un pustiu înghețat și cum ne regăsiserăm unul în celălalt. I-am spus cum *a doua* oară am învățat să ne ghemuim împreună în spațiile reci, punându-ne pe tavă sufletul, afecțiunea, lacrimile. I-am spus că toate astea contaseră enorm.

În cele din urmă, când soarele tocmai răsărea peste piscurile ascuțite din depărtare, am început să-i povestesc despre un fluture albastru care, pe când agonizam, își scuturase aripile delicate pe obrazul meu. Când fusesem la un pas de moarte, fâlfâitul acela mă salvase printr-o ultimă explozie de energie, și cel din urmă val de forță ne ajutase să ieșim din luminiș și să ajungem în raza vizuală a bărbatului cu brațele pline de lemne.

Mulțumiri

Ca de fiecare dată, aș vrea să-mi exprim recunoștința față de toți cei care m-au ajutat să spun această poveste.

Echipei de redactori, Angela Smith, Marion Archer și Karen Lawson – vă sunt recunoscătoare că mi-ați înțeles sufletul și că ați avut grijă să mă exprim în cel mai clar și concis mod, fără să mă abat de la drumul meu sau de la ideea din spatele poveștii. Pe scurt, vă mulțumesc că m-ați ajutat să devin cea mai bună versiune a sinelui meu narativ.

Am avut norocul ca un nou redactor să se alăture echipei mele – Rose Hilliard, am savurat fiecare minut în care am lucrat cu tine. Îți mulțumesc pentru adaptări, pentru capacitatea de sinteză și pentru că pur și simplu a fost o încântare să lucrez cu tine.

Îți mulțumesc și ție, Angela Quarles, pentru că mi-ai sporit încrederea în mine, parcurgând tot manuscrisul cu deosebită atenție. Îți sunt extrem de recunoscătoare!

Îi mulțumesc entuziastului meu impresar literar, Kimberly Brower, pentru o multitudine de lucruri, deopotrivă mici și mari.

Ție, dragă cititorule, îți mulțumesc pentru că ți-ai petrecut timpul prețios alături de personajele mele. Cea mai mare dorință a mea este ca tu să închizi această carte cu un zâmbet pe buze și cu inima plină de emoție, poate chiar să ai sentimentul că te-ai schimbat în bine, chiar și numai într-o mică măsură.

Le mulțumesc celor din grupul Mia's Mafia pentru toată dragostea și sprijinul pe care mi le-au acordat. Îi mulțumesc și Malissei Barrett pentru alegerea numelui Thistle and Thatch! Imediat ce l-am auzit pentru întâia oară, am știut că însăși Audra l-ar fi ales.

Le sunt recunoscătoare peste măsură tuturor bloggerilor care au făcut o pasiune și o meserie din a împărtăși propriile păreri despre cărțile preferate.

Soțului meu: Cândva, am străbătut și noi propriul nostru ținut înghețat și pustiu, nu-i așa? Îți mulțumesc că te-ai aventurat cu mine în acele locuri reci. Îți mulțumesc că m-ai luat de mână și m-ai tras după tine când nu credeam să mai pot face vreun pas. Îți mulțumesc că mi-ai îngăduit să fac același lucru pentru tine. Îți mulțumesc că nu te-ai dat niciodată bătut, că nu mi-ai întors niciodată spatele și că întotdeauna mă învălui în căldura iubirii tale.